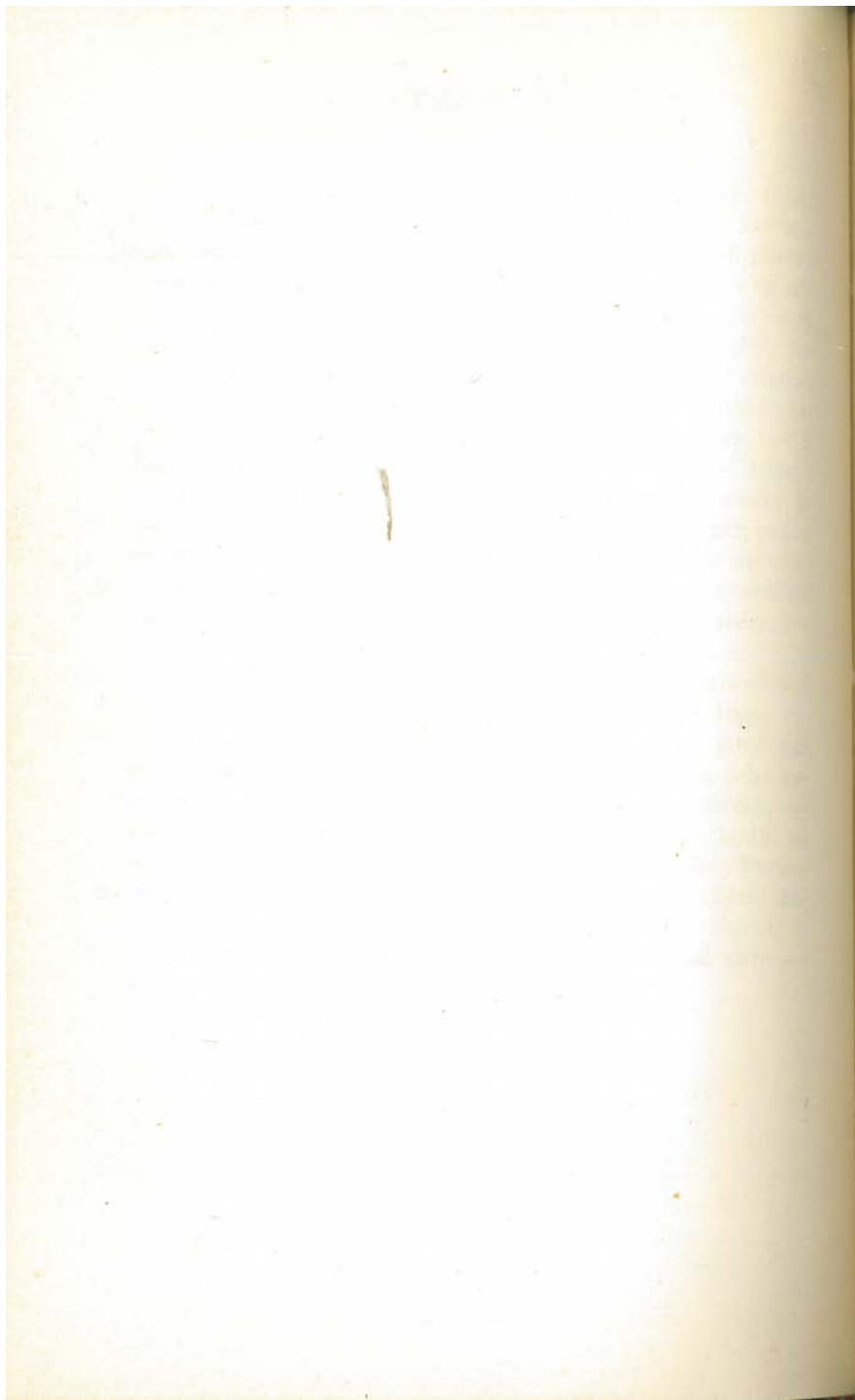

DENÍKY

MŮJ DENÍK

Již kolikrát připadlo mi psát si deník. Ne snad který by znamenal všední události vnější, nýbrž spíše souhrn duševních procesů, které prožívám v této důležité fázi životní. Odkládal jsem to ze dne na den, z roku na rok — však nikdy neuskutečňoval. 5
Doufám, že po několika letech, až se k těmto zápiskům vrátím, — se zalíbením vzpomenu na tuto dobu svého mládí.

Vstupuji do kvinty za divných, nepříznivých okolností. Otec na vojně, — a celá rodina se chvěje před budoucnem, které má moc nás ožebračit a snad i úplně zničit. 10

Snad budou leckteré stránky smutné události znamenat i mnohé převraty —

Vše to je věcí budoucna a nejlepší jest se s osudem úplně smířit a pojímati život taký, jaký jest (Voltaire), totiž ustavičný boj a obrana sebe. 15

17. září 1915.

Dnes byl zápis. Prázdniny ukončeny. Letošní mne docela nic neosvěžily. Strhly mne úplně. Snažím se odporovat těm zhoubným vlivům. Však nemám dosti energie. Stále vše odkládám. — Půjde-li to tak dál...? 20

Jdu do vyššího gymnasia. Čtyři nižší mám za sebou. Ale před sebou leží mnoho. Stále studium, žádná změna.

Ve třídě je nás mnoho. Přes třicet (35). Budou do sixty důkladně přeseti. Mnoho je nás, ale málo pravých studentů. Samí »kluci« bez zájmů. — Jinak nic nového. — 25

18. září.

Ráno bylo »Veni sancte«. Zase stojíme v aule o několik metrů dozadu dále. Dnes ráno mi mnoho myšlenek v kostele projelo hlavou. — Myslel jsem na minulé začátky; žádný nebyl tak těžký. Jaké budou další? Snad ještě těžší. Zase 30 budu silnější. —

Profesorské řady byly řádně prořídlé. Třídním máme Ka-
menáře. Primy jsou dvě. Odpoledne jela máti za tatínkem do
Olomouce. Byl jsem u Mrázků. Rozkládal mi tam své vý-
kresy ve své chladné síni. Být jím jinak bych vše zařídil.
5 Koupil jsem plátno. Budu malovat. Utišuje to nervy jako
chytání ryb. Byl jsem odpoledne na požehnání. Mnoho lidí,
hudba. — Bude prý pouť. Ženy pohybují rtoma a šeptají
k Neznámému. Potom jsou zde starci a děti. Všechny sem
žene společné utrpení. Domnívají se, ubožáci, že si přece své
10 drahé v poli vymodlí, a jdou klidnější domů. Je to pro ně jak
stříknutí morfia. — Večer jsem byl s Konvalinkou v kine-
matografu. — Vrátil jsem se a četl jsem až do dvanácti.

19. září 1915.

Dnes je neděle a trhový den, resp. pouť. Na náměstí stojí
15 plno krámků a celé město se hýbe návalem venkovanů. Slunce
praží. I do uzavřeného pokoje vniká hluk množství a vířkot
jarmarečních trubek a bouchání kapslí. Já jsem celé ráno byl
doma. Vstal jsem o desíti. Mé finanční poměry nejsou moc
silné, proto nešel jsem ven. Jest totiž den Červeného kříže.
20 A známý student musí nejvíce toho koupit, poněvadž znají
jej všechny slečny prodavačky.

Na cestě pro uhel k Bučkovi přece mě chytila R. Ř. a musel
jsem koupit.

Potom jsem maloval.

25 Však s jakou chutí jsem se do toho pustil, tak má chuť stále
ochabovala, až dokonce ustala a mrskl jsem se štětci i barvami.
Obraz se nedařil a nedařil. Až přijde Karel Kreplů, opraví
mi to.

Když se mi něco takového přihází, jsem nanejvýš roz-
30 mrzelý. Patřím přece mezi ty všední lidi bez talentu? Zdá
se mi, že můj povšechný talent dosáhne jistého prostředního
bodu sice lehce, ale dále již nechce. Jak bych si přál vytvořit
nějaké dílo, o kterém bych směle mohl říci, že svědčí o vy-
sokém nadání. Mám myšlenky, nedovedu a nemohu je řádně
35 vyjádřit. Kreslím sice nejlíp z celé třídy, ale jak přijdu k ole-

jomalbě, nemohu s ní hnout. O své paměti také nemohu říci, že jest výborná. Chci-li něco vědět, musím to řádně nadřít. A přece mám silnou touhu vyniknout. Snad bohové popřejí mi »eloquentii«, po které toužím a kterou snad tak budu potřebovat.

Dle Dostojevského jsou dva druhy všedních lidí (Idiot). Jeden lepší, — druhý horší. U těch lepších prý jeví se touha vyniknout. Patřím tedy k nim. Jsem tedy tím ptákem se spoutanými křídly? Vědí prý dobře svoje postavení, poznají hned přednosti druhého. Jsou sobečtí a ziskuchtiví. Jsem také týž.

Nedej bože, abych také patřil mezi ně!

*

Odpoledne byl jsem u Machnerů, kde jsem udělal několik zdařilých portrétů stařečka a Poldíka. Jsem uspokojen. Vždyť portréty jsou těžší než krajinky a nedaly mi žádnou práci. Doma jsem je maloval, i Věru. Vyšel jsem potom k Dosedělům ji ukázat. Sotva jsem vstoupil do předpokoje, spatřil jsem Š. Sm. ze Svatého Kopečka. Stanul jsem přimražen. Přijela prý se svojí přítelkyní k Dosedělům. Víím proč, ubohá přijela za mnou. Ale nemiluji ji. Jak jsem divný. Starostí mi, dobyt si přízně děvčat, ale pak oddat lásce se nemohu. Zvláště takové ženy, jako je ona, nemiluji. Mám rád temperamentní, divoké děvče, a ne sladkobolnou, dlouhobrvou, stále se chvějící a poslušně milující. Hnusí se mi býti se ženou, která dělá to, co chci. Přál bych si míti prudké a vášnivé děvče. Vzpomínám na chvíle prožité na Kopečku večer v lese. Chodíval jsem s ní, ba i zavěšen, věděl jsem, že na pouhý můj pokyn ke všemu svolí, byla hezká, ba i dosti svěží. Ale zhnusila se mi. Odcházejíc smutně na mne pohleděla. Odešel jsem bez rozloučení, ač mnoho mne to později mrzelo. Nemohu si však pomoci. Mnoho takových kapitol již jsem prožil, však opravdu jsem ještě nikdy nemiloval. Hledám stále, však nic mi nevyhovuje. Jsem také se sebou nespokojen. Jsem oproti svým kolegům příliš plachý. Závidím úspěchům u žen Karlovi Krep-

lovi, který svou drzostí si je umí naklonit. Někdy mám taky záchvat milovat, že nevím, jak se uklidnit. Však nakloniv si děvku, vidím, že mne miluje, mám ji takřka na ruce, a tu prohodí nějaké nejapné slovo, které se mi nelíbí, okamžitě se
5 mi zhnusí a opustím ji. Divná věc!

Ze zadumání byl jsem vytržen kamarády. Šel jsem ven s nimi a zapomněl v ruchu města na venkovskou idylu, ač jsem si přál ji ještě jednou spatřit.

Večer u stařenky (máti je v Olomouci) jsem se zdověděl,
10 že Eda byl zajat. — Stařenka neví, zda se má radovat či plakat. —

20. září v pondělí 1915.

Prvý den vyučování. Do desíti. — Bylo mi nevolno i v té volné a rozpustilé hodině prof. Kamenáře. Jindy tak volný
15 a nyní jsem spoutaný. Konec. —

Doma jsem maloval až do poledne. — Po obědě byl jsem venku a čekal na zprávy od máteře, která přijela o půl druhé. Tatínek co chvíle může přijít do marškumpanie!

Co mě překvapuje, jest to, že snáším všechny tyto Jobovy
20 zvěsti úplně klidně, zrovna bezcitně, — ba stydím se skoro za to, hledím a chci si ten cit vpravit do sebe, — ale nemohu. Jsem snad tak do hloubi pokažen, že nemohu milovat? Snad je to dobré.

Odpoledne jsem byl pozván na hřiště tenisové Součkem.
25 Hrál jsem do půl šesté večer. Potom odešel jsem na promenádu. Tam setkal jsem se s J. Wolfem a J. Kreplem.

Miluji jejich společnost, ač jsou oba zcela ploché povahy. Opuštěl jsem i Sekaninu, se kterým mohu pohovořit vážně, proto, abych mohl dělat »ostudu« s nimi.

30 Chodili jsme za holkami z reálky a »nalívali jsme je«. Co kdo věděl na ně nejurážlivějšího, to jim řekl. Divná zábava! Zvláště M.

To je ta, po které jsem kdysi toužil. Ač jsem jí nedosáhl, ač o ní jsem slyšel hrozné věci, přece bych přál jí mít. Jsem
35 však od cíle daleko.

Od Grmelky jsem dostal fotografii, kterou jí udělal Vajgl.
Večer jsem doma a učím se.

21. září 1915 v úterý.

Unaven včerejším tenisem a nočním krvácením z nosu 5
vstal jsem celý rozlámaný. Škola minula klidně. Latina.
Čeština. Matematika. —

Ještě dopoledne šel jsem ke stařence rážet ořechy. Lezu
řád po stromě, po nebezpečných srázích, ačkoliv vždycky při-
padne mi na mysl: »Snad již dolu nepolezeš, zabiješ se.« 10

Ze smrti nemám vůbec strachu. Nechť si přijde kdykoliv,
najde mne připravena jíti v neznámě. Někdy dokonce zcela
rozumně uznávám, že výhodnější by bylo svět nechat dále
běžet bez sebe. Zemru, za měsíc bude po vzpomínce na mě.
Sebevraždou však pohrdám co zbabělstvím, ač ne všude. 15

Když jsem šel od nich (po obědě), potkal jsem medika
Bártu. Vyměňovali jsme si názory. Přemlouvá mne na lékař-
ství. Nejdou na právnictví z přesvědčení, jdu za dobrým bydlem.
Jaký hnus, když v člověku nyní musí city utloukat žaludek. —
Zvláště advokát, který v ideálním světě by byl nemožný. 20

Aurea prima sata est aetas, quae *vindice* nullo
sponte sua . . .

dí o něm Ovidius. — Však na lékařství nemám chuti přece.
Připadá mi to být masařstvím. Jest možné, že kdyby medik
uviděl kostru své matky, že by se neubráníl pocitu čítati jí 25
obratle na krku.

Ostatně mrtvá jak mrtvá. Vše je prach a vše žije v umírání.
Nelíbí se mi vůbec žádné povolání.

Jdu, že jsem strhán celkem. Nejlepší by bylo uchýlit se někde
na ostrově daleko od všech a klidně myslet na sebe. Ač, jak 30
se mi zdá, nejvyšší metou rozumu je šílenství.

Jinak celé odpoledne jsem strávil venku až do večera. Tro-
chu jsem se učil a vzpomínám nyní při zvucích piana na ten

fádní den a fádní život, na nudnou poušť, na které přece
musíme nacházet nutné oasy, zapomnění, abychom procitnuvše
nesešileli. —

*

Jest tma. Tma tráví mi oči, hlubokým tichem bolí ucho, na
5 mozku leží tma. Tam kdesi v dálce bloudí matná světélka
bludičky — porozumění. Okolo nich je tma ještě neprostup-
nější. Sahám po nich, — mizí, kmitají se, rozstupují a sotva
je tisknu, ztrácím je i se sebou. Zůstávají mi jen temní a
hrozní netvorové hlodající rozum. »Jak, proč, nač,« šeptají
10 rty a plakal bych, kdyby ve lhostejném tichu pláč, smích
a vše to lidské nebylo stejnou hloupostí a stejného vý-
znamu.

Středa (pěkně).

22. září 1915.

Dnešek uplynul docela fádně. Ráno škola. — Po ní vojenské
15 cvičení do dvanácti. Votruba se vrátil.

Maminka jela odpoledne za tatínkem. Já byl u stařenky,
dělal oheň a hrál v gymnasiu otravně tenis. Večer po prome-
nádě šel jsem znovu ke stařence. Byl jsem tam do půl desáté.
Přijede prý sem znovu brněnské.

20 Mám či nemám? Byl bych sám s Wolfem. Teď lehnu a
budu čist znovu »Salambo«.

Doba jeden a půl roku!!

21. II. 1917.

Po dlouhé době usedám zase nad těmito bílými stránkami.
25 Mnohé se změnilo.

K dobru, — ke zlu?

Vypěl jsem. Tím je řečeno všechno. Základní elementy mé
duše se změnily, některé docela a některé zůstaly tak jako
dříve. Ze stránek těchto předešlých šklebí se bolest, bolest

mé rostoucí duše. A teď, teď snad pohnou se tu lávy vášně
a snad i vyhaslé oko apatie.

Sny mé došly splnění. Byl jsem milován, několikrát, a já
vzplanul na počátku, a jak rychle vzplanul, tak rychle i zhasl.
Až loni na začátku školního roku . . .

5

7. I. 1918.

Přestávám milovati a nutím se k první, neboť na obzor
vystoupila druhá s oduševněnějšíma očima.

28. VI. 1920.

— Života bído, — jak tě mám rád!

10

TÁBOROVÝ DENÍK

V Horách Kutných 10. VII. 1916.

Mamince!

Věnuji Ti těchto pár črt, jež psáti budu se vzpomínkami na Tebe. V nevládném a cizím koutě hotelu chápu tu lásku Vaši, jež doma se cítí více jen theoreticky. Jsem tu tak sám, podporován ve své sirobě jen vzpomínkami na domov. A ty vzpomínky jsou tak krásné, že stojím, ač smuten, přece pevně.

Děkuji Ti, děkuji a vzpomínám.

Tvůj syn

J I Ř I

9. července 1916.

1. DEN

Ráno je krásně. Slunce svítí a já opouštím Prostějov. Včera večer mi byl tak milý a těžko jsem se s ním loučil. Však jedu rád a vesel, že při loučení necítím ani bolesti.

Cesta do Třebovic uplynula mi hladce. Jel jsem se známými a se seznámenými. Vykládali jsme a pozorovali krajinu. Bylo mi veselo a cítil jsem se rozeným cestovatelem.

V České Třebové mne náhle omráčil hluk a shon. Byl jsem zmítán a strháván. Cítil jsem se cizí, malý a opuštěný. Vlak do Kolína byl přeplněn. Nádražím proudily neznámé masy. Byl jsem v cizině. Času jsem neměl, nezdržoval jsem se a již jsem jel ke Kolínu. Cesta úmorná a nepříjemná. Nebe se zachmuřilo a přšelo celou cestu. Po prvé jsem si posteskl.

V Kolíně se mi přetrhla šle na tlumoku. Svázal jsem ji. Zavazadla nechal jsem u portýra a šel do města.

Kolín již jako prve, před pěti lety, tak i nyní na mne působil dojmem špatným. Snad náhoda nebo počasí to zavinily, ale byl jsem rozladěn. Okukování bylo mi nepříjemno. Prohlédl jsem si v kostele Bílkovy dřevorezby a na náměstí sochu Husovu, asi jediné, co v Kolíně za něco stojí.

Jinak je to jen samá továrna a město jest zakouřené a mně nepřátelské. Rád jsem byl, když mi bylo za zády. Vlak byl přeplněn a v Sedlci musel jsem přese-
dat.

Kutná Hora se mi zalíbila již na první pohled. Zdá se mi, že města jsou jako lidé, — sympatická a nesympatická. Tak toto město, ozářené večerními paprsky slunce, které prokukovalo z roztrhaných mraků, zalíbilo se mi na první pohled. Silueta chrámu sv. Barbory, malebná poloha, střechy pozlacené sluncem mě rozradostnily. Navlékl jsem svůj tlumok, který jsem táhl na zádech jako pán ze Zubří divokého býka a který mě celou cestu nemilosrdně trýznil, a již jsem kráčet Kutnou Horou. Šel jsem do nejlepšího hotelu. Byl jsem přijat velice vlídně. Dostal jsem číslo 8. Jsem tedy »Osma«. Vzpomněl jsem si na Macharovu »Nemocnici«. V pokoji jsem se vysvlékl a odpočíval. Jsem sám v cizím městě. Přemáhám opuštěnost a stesk. Potom procházel jsem se městem. Všeho známějšího jsem si všiml. Dlouho zůstal jsem opřen na kamenné zídce u svaté Barbory a díval jsem se na překrásný kraj. Byl jsem příjemně smuten a uklidněn.

Pojedl jsem bez hladu a sešel dolů vypít černou kávu. Večera jsem se bál. Město jsem prohlédl a proto jsem se rozhodl jít do »kina«. Šel jsem a příjemně (je tam nová budova na kinematograf) jsem si zkrátil chvíli. Učinil jsem tak z nutnosti. Nevydržel jsem nemluvit, chodit městem sám a sám. Vše mne pudilo k lidem, do hovoru, abych utlumil tichý šepot stesku, dřímajícího ve mně. Seznámil jsem se tam se slušným mládencem mého věku. Jednal a mluvil se mnou tak slušně a pěkně, že (studentem nebyl) nevím, zda něco takového mohlo by se očekávat od studenta prostějovského. Vyprovodil mě až k hotelu.

Svlékl jsem se a lehl, zhasl a vzpomínal. Okolo ticho, přerývané chvílemi cizími kročejí a cvakáním zámků, a já jsem tu sám, hrdý v Kutné Hoře, však myslí v Prostějově v kruhu milých a známých.

Se dnem jsem spokojen, neboť cítím, že jsem jednal všude obratně.

2. DEN

Ráno probudil jsem se hezky pozdě. Poněvadž svítlo slunce, zaradoval jsem se. Prošel jsem ještě jednou městem a odebral jsem se pomalu na nádraží, abych vyjel ze Sedlce zároveň se skauty pražskými. A opravdu z vlaku, který přispupěl od Prahy, z jednoho vagonu spatřil jsem již »čouhati« hlavičky v anglických širácích a křik a jásot. Byl jsem radostně přijat a všem jsem tiskl ruce. Byli mezi nimi i někteří mnohem mladší, ale již staří skauti. Výpravu vedl Deml (Svojsík jel již napřed) a ten mě také uvítal.

V dešti dojeli jsme do Okrouhlice. Vůz, který nás měl čekat, nepřišel. Zavazadel byla hrozná spousta a mimo to každý měl ještě svůj vlastní tlumok (já ovšem také) tak napěchován, že nemohl s ním daleko dojít. Nezbylo nic než naložit věci na dvojkolku a táhnout je. Cesta byla mizerná, rozbahlá, ač slunce zase po dlouhé době vysvitlo.

Prošli jsme Okrouhlice a táhli k místu, kde měl býti založen tábor a kde nás čekal pan prof. Svojsík. Bylo to dobré dvě hodiny, ale my s takovým nákladem, rukama roztácejíce kola dvojkolky, která zabředla do bahna, sotva jsme doufali, že dojdeme za tři.

Cesta opravdu byla úmorná. Nejen že to nebyla silnice, ale hrbolatá cesta, která šla brzy jako na střechu a brzy jako s ní. Prošli jsme Krásnou Horu a Bratroňov. Nyní šli jsme lesy, uprostřed nichž se měl postavit tábor. Pan prof. Svojsík přišel nám naproti; jest to muž opravdu výborný, silný a přívětivý. Přišli jsme o 5. hodině.

Hned, znaveni ještě pochodem, dali jsme se do práce. Vytáhli jsme malé stánky, které ukryjí dvě osoby. Potom zabodnuvše skautskou hůl natáhli jsme stanová plátna nepromokavá, t. zv. »celty«, která sepnuta tvoří plášť stanu. Potom dali jsme se do kácení lesních stromů na postavení velkého stanu, který (ač jen provisorně) státi musel, aby se mohlo do něj utéci, kdyby nějaká bouře a deště přišly v noci.

Celý tábor jest ještě jen provisorní. Všechno bude se teprve upravovat. Po celých 14 dní. Ale potom budeme mít celé vily o postelích, stolech a skříních.

Nejkrásnější bylo, když v noci (od půl desáté až do půl jedenácté) rozžehl se táborový oheň a při něm profesor Svojsík nás přivítal a pronesl k nám krátkou řeč. Bylo to úchvatné v tom lese. Jiskry šlehalo až k vrcholku stromů, roští praskalo a les opojně voněl. Znaveni, nehybně seděli jsme u ohně, ale radovali jsme se, naše mysl byla lehká a svěží, ač tělo zhrouceno a ztrmáceno.

Večer byli jsme s Demlem v Bratroňově shánět mléko a vejce. Sehnali jsme toho hrozně málo, ač všady byli velice laskavi. Asi o půl 11. vybrány strážce a my jsme ulehli do stanu. Spal jsem také s jedním skautem o rok starším, gymnasistou v stejné třídě jako já. Věděl jsem, že první noc spát nebudu. Stánek, kde jsem spal, byl menší než já, proto jsem byl skrčen; ač jsem byl navlečen ve svetr, přece táhlo. Hlavně však neměl jsem nic pod hlavou. Jiní to znali a každý měl malou podušku. Já musel jsem se spokojit s kabátem, který však se ve tmě jaksi ztratil a já měl pod hlavou pouze jeho rukáv. Přece však jsem chvíli spal od 12 do 3. Probudilo mne střídání stráží. Potom jsem zase usnul a byl jsem probuzen až ráno v šest poslední hlídkou, která nás již vzbouzela.

3. DEN

11. července 1916.

25

Celý den byl velice perný. Ráno stavěl se znovu vůdcovský stan. Káceny stromy a vůbec pracováno až do úpadu. Tak skoro se mi to omrzovalo. Počasí bylo chladné a náš tábor vlhký, uprostřed bažin. Vzpomínal jsem a litoval jsem, že nejsem doma. Přece však jsem tento cit přemáhal a pracoval dále. V poledne jsem pojedl kousek salámu a již zase do práce. Byli jsme posláni do Krásné Hory pro dřeva. Tato cesta nás dorazila. Klády táhnout (tři — Deml, Srnec a já) na dvoukolovém vozíku do kopce přes 4 km, to bylo hrozné. Zvláště ta cesta lesní stezkou, bažinami a skalami. Znaveni,

jako kus dřeva, rozerváni lehli jsme na zem. Chtěl jsem čaj, avšak voda uvařená na ohni nad hořícím loučím páchla kouřem. Čaj nebyl k pití. Uvařil jsem si na lihovém kahánku přítele Hoppeho trochu mléka (na každého případně necelý 5 půllitr, neboť stěží jsme po celém okolí sehnali 6 litrů). Bylo to dosti chutné. Všichni hleděli na můj bílý chléb. Sami měli špatný nebo již vůbec nic. V jejich očích jsem vzrostl. Mysleli, že mám velkostatek. S mnohými jsem se spřátelil.

Večer vlezl jsem do stanu o desáté. Můj spoluspáč měl 10 první noční hlídku. Nebe se zatáhlo a já padna na vlhkou zem, spal jsem z počátku tvrdě.

12. července 1916.

4. DEN

Lezoucí spoluspáč Holý (skaut prvé třídy) mne probudil 15 o 1. hodině. Chvilí jsem se zmítal, otevřel oči a viděl, že mám hlavu venku ze stanu. Nebe bylo černé jako inkoust. Les byl tichý, zadumaný a hrozící. Pojednou začalo pršet. Ustavičné krůpěje těžce dopadaly na stan. Bylo vlhko a protivně. Spát jsem již nemohl. Taková zima mne zachvátila, že jsem se 20 třásl. Boty jsem měl vlhké. Voda tekla až do stanu. V holých kolenech mně ryla ošklivá bolest. A stále, stále pršelo. Deky byly zcela mokré; zabalen v ně, klel jsem a vzpomínal na teplou postel doma, na peřinu, na vše. Spal jsem na ušité podušce, nacpané jakousi trávou, která ovšem byla tak mokrá, 25 že látka proměnila se v mokrý hadr.

Ráno vstávali jsme v dešti a v dešti též pracovali. Byl dělán základ ke kuchyni, začala se stavět kamna. Cihly byly dovezeny. Kácel jsem mokré stromy. K snídani vařili jsme čaj, ten však nebylo lze pít. Asi o 11. hodině byl jsem vyslán 30 s Hoppem pro desky na podsady, dehtový papír, chléb a jiné věci do Krásné Hory. Byl na to objednan povoz v Bratroňově. Hoppeho však kousl pes a proto velice nešťasten vrátil se do tábora.

Přišel mladší Mikýska, s kterým jsem tuto cestu podstoupil. 35 V Krásné Hoře koupil jsem a vyřídil, čeho bylo třeba, naložil

ve mlýně desky, zaplatil asi 50 korun a jel zpět. Vezli jsme se na voze, cesta byla rozmoklá, ale dosud ušla. Sotva jsme přijeli do tábora, ani neobědvajíce, museli jsme náklad složit a jet pro dříví tímže povozem (s jedním koněm) do myslivny ve Vorlovech. Pan prof. Svojsík nám cestu, která jest velmi klikatá, jen naznačil, abychom se vyznali sami. Cesta byla mizerná, krajina však skvostná. Jak jsem záviděl myslivci, že může bývat v takovém ráji mezi teplými stěnami při teplých pokrmech. Já vysazen zimě, únavě, hladu a dešti cítil jsem to dvojnásob a ve studených ranních hodinách klnul jsem si, proč jsem nezůstal doma v teplé posteli. Přijeli jsme asi o páté. Tu teprve jsem obědval studené zbytky jakéhosi konzervovaného masa od oběda. Potom zatloukal jsem s Časlavským dehtovou střechu na kuchyni. Práce tato byla hrozně nepohodlná. Poněvadž nebylo žebře, museli jsme se natahovat na kolech dvoukolového vozíku. K večeři bylo maso a dostal jsem ho dosti a po prvé jsem se najedl. Všichni s lačností vrhali se na jeden pecen chleba, který jsme za 2 koruny koupili, všichni hltavě jedli a pili studený čaj. Po večeři byli jsme ještě v Bratroňově pro brambory s vozíkem. Cesta zpět byla úmorná, neboť bylo již pozdě a my znaveni a cesta močál za močalem.

Přijda do tábora, měl jsem prvou noční hlídku. Od 11 do 1. Udřen po celém dni musel jsem ještě dvě hodiny v nočním chladnu obcházet stany, pozorovat teploměr a hlídat. Znaven jsem byl tak, že ani sedět jsem nemohl. Hlavou táhly mi tak divné myšlenky, když seděl jsem uprostřed stanů, na které dopadaly matné paprsky lunny za zurčení potůčka, který se vinul táborem. Kolena mi stydla a hlava padala nazad. Les, jenž lhostejně šuměl mi nad hlavou, studená luna připadaly mi tyranské a bezcité. Bylo jen 6 °C. Měl jsem k tomu ještě od včerejší noci rýmu, kterou jsem na chvíli zahnal aspirinem.

O 1. hodině probudil jsem Mikýsku, který měl hlídku od 1 do 3 (nejhorší, neboť včera na hlídce usnul); pohroziv mu, usne-li i dnes, bude musit celý týden hlídat, šel jsem si lehnout. Zima trásla mými údy. Zahalil jsem se, ale nic to nepomáhalo a rozražen zimou, klna na celý svět, po celou noc jsem ani oka nezamhouřil.

5. DEN

Probral jsem se a hned jsem musil pracovat, sbíjeti přihrádky na zásoby. Potom pozorovali jsme postup na stavbě
 5 kamen. Byla již skoro hotova. Všichni jsme byli nedočkavi, potáhnou-li či ne. Posnídali jsme slabý, ale nepáchnoucí čaj. Jídlo toto jest rozhodně pro nás nedostatečné.

Kamna byla o jedné hodině dohotovena. Všichni stoupli si kolem nich, aby byli přítomni prvnímu dechu kouře z komína. Kamna byla asi $\frac{3}{4}$ m vysoká, s troubou 1 m, vystavená celá z cihel a oblepená jílem. Jejich hlavní strůjci jsou Peška a Suchánek. Po namáhavé a úmorné práci, pořezání mnoha stromů dostali jsme oběd. Byla to houbová polévka a krupičná kaše. Byla dobrá, ale bylo jí málo a bez omastku.
 15 Hned po obědě zase museli jsme se vrhnouti do práce. Peška dobře vaří.

Jsem znaven a zemdlen tak, že si vyčítám, že jsem sem jel, až slzy mi vstoupily do očí. Nedivil jsem se bratřím Mikýskům, kteří po obědě ve staně hlasitě naříkali a volali po domově. A když si tak představím ty domácí jídla, ten pohodlný stůl a vonící mísy, zlostí jsem se zalykal. A všichni ostatní také. Jak vzácný byl kousek chleba, který byl doma bezcenný!

K večeru počal jsem dělati svoji čtyřplátnovou podsadu. Tam budu bydlet s Čáslavským, Peškou a Borůvkou. Stan
 25 jsem si vystlal chvojím a doufám, že budu spáti dobře. Také jsem se dobře vyspal.

6. DEN

Ráno nás probudily sluneční paprsky. Bylo krásně. Les
 30 probouzel se ze sna a páry stoupaly k nebi. Vzadu ozářená paseka prokmitala průseky stromů. Řekl bys, že samo Slunce rozložilo se tam na měkké trávě. Nebe jasné a radostné. Stavěl jsem s druhy čtyřplátnový stan. Bohužel, nešlo nám to. Peška vařil. Čáslavský a Borůvka nebyli k vážnější práci. K obědu

byly lívance. Byly výborné. Jen trochu málo, ale přece poměry se lepší, co stojí kamna.

Odpoledne jsem psal dopis domů. Při procházce lesem napadla mne smutná tesknota tak náhle, jak by ze vzduchu na mne se snesla. Nebyl jsem s to ji zadržet. Smuten seděl jsem vzdálen od tábora a psal dopis domů. Čtyři stránky jsem popsal, nemoha se odtrhnout od domova. 5

Dva bratry Mikýsky přišla navštívit jejich matka. Byli jí naproti až v Okrouhlici. Tato paní dala každému k svačině (k čaji s mlékem) buchtu a pracovala potom až do večera se svými syny na ohradě. Osekávala stromky a pomáhala jim přibíjet prkna. V té buchtě cítil jsem vůni domácnosti, pořádných pecí a pečlivé práce uprostřed teplých stěn. V našich lívancích je cítit vůně lesa a na čaji a polévce plove jehličí, jemuž se zde říká »skautské koření«. 10 15

Potom jsme nešťastně pracovali na čtyřplátnové ohradě. Nebylo možno s nimi nic udělat. Proto jsem byl rád, když mne přijal do své podsady Suchánek, který sám a sám skoro celou ohradu postavil. Je akademik, snaživý a pracující až do úpadu. Poněvadž nebyla ještě jeho ohrada hotova, přijal mne do své na noc Deml se Srncem. Oni totiž chtěli stále, abych zůstal u nich navždy. Nemohl jsem však, poněvadž jsem již přislíbil Suchánkovi. 20

Deml byl se svou podsadou hotov první, ač byl téhož dne dvakrát v Krásné Hoře. Spal jsem s nimi po prvé nad zemí, v jakémsi lůžku z jehličí. 25

Humor, který se na večer zachystával, přerušilo nenadále hřímání. Žlutý západ měl dosti hrozivý vzhled a nad azur stoupala šedá mračna. Vzduchem vál dech vody. Skupili jsme se kolem kamen, která jako v každé domácnosti za zimy jsou nejútulnějším koutkem, ale brzy jsme se rozešli. Vlezli jsme do svého stanu, lehli a brzy začaly těžké kapky hráti nad našimi hlavami tísnivé melodie. 30

Mně však, zahrabanému v chvoji s kamarády, bylo dobře, jako člověku, jenž instinktivně se zaraduje, když u kamen nebo pod teplou přikrývkou slyší svištění větru, a ví, že zima zvenku naň nemůže. V takových chvílích rád myslívám na 35

hrůzné věci, aby nálada ještě se zvýšila. Tmou hemží se obličej ztrnulých grimas z románů E. A. Poeho. Doma často jsem sáhl po jeho hrůzných, ale průhledných knihách, ale teprve tady jsem chápal uměleckou visí básníka, kterého jsem
5 nemohl čísti za dne. V takových chvílích přirostl mi k srdci tento veliký Američan.

Začali jsme mluvit o spiritismu. Deml je sčtělý člověk a tak brzy zase jsme byli ve světě neviditelných bytostí. Pršelo prudce a střecha stanu kymácela se nárazy větru. Mluvili
10 jsme hlasy zdušenými a vyvolávali ve svých srdcích onu příjemnou hrůzu.

Doma by ses bál, ale zde všechn strach, jež plodí nezdravost a nervosa městských stěn, přemáhala vítězná příroda. Pršelo celou noc, ale já spal tvrdě.

15

15. července 1916.

7. DEN

Ráno jsem se probudil dosti pozdě. Třásla mnou zima. Kapky ustavičného deště melancholicky zvonily na plátěné střeše. Nebe bylo zachmuřené a v lese pochmurně.

20 V dešti pomáhal jsem Suchánkovi stavěti stan, ve kterém budu s ním spáti. Pršelo, v botech jsem měl vodu, ale bylo mi dosti příjemně, neboť pan prof. Svojsík nám dal každému řádný krajíc chleba, který nás mile hřál.

Mezi Suchánkem a Demlem nastaly tahanice. Oba chtějí
25 mne do stanu. Dal jsem slovo Suchánkovi a to také dodržím. Je příjemnější.

K obědu byla vepřová pečeně a brambory. Bylo to výtečné a dost jsme se najedli. To je hlavní.

30 Po obědě byli jsme v hlavním staně — ve »sněmovně«, mluvili jsme a jednali. Jsem ustanoven psáti deník. Vůbec mne tu pokládají za velikého literáta.

Prof. Svojsík jest muž, jakých bychom my Češi potřebovali nejvíc.

35 Odpoledne prožil jsem stavěním ohrady při kuchyni. Dostal jsem lístek z domu. Holý a Neudörfel byli na Lipnici. Večer

nato ožil velikým humorem okolo kamen. Byl konán »soud«
a já zvolen předsedou. Se smíchem jsme se rozcházeli. Na
druhý den bylo mi ustanoveno dojíti do Humpolce nakoupiti.

Ve stanu jsem si ještě vařil čaj. Potom jsme pozdě do noci
rozmlouvali s Demlem o věcech nadpřirozených v tajemné 5
noci lesní.

Spal jsem dobře.

16. července 1916.

8. DEN

Ráno vstával jsem brzo, abychom záhy dorazili do Hum- 10
polce. Zašil jsem si kapsu, snědl krajíc chleba a vydal se
s Čáslavským a Žižkou na cestu. Bylo dosti chladno a po-
šmourno. Spěchali jsme. Cesta jest krásná, zčásti lesem, zčásti
bujnou lučinou a horami. O půl 10. hodině byli jsme v Hum-
polci. Nakoupili jsme, čeho je třeba, a rozešli se. Čáslavský 15
do kostela, Žižka k příbuzným a já na prohlídku městem. Se-
známil jsem se tam s jedním občanem, který mne rádně
městem provedl. Zpět vyšli jsme bez Žižky, posilivše se
v hostinci. Humpolec jest dosti pěkné maloměsto.

Šli jsme lesy. Krajina je tu báječná. Opravdu jsem byl rád, 20
že jsem se sem dostal. Skautství mne počalo těšiti po předešle,
která byla dosti těžká. Byla již asi překonána. Jsem zvědav
na Šimečka.

Obědvali jsme knedlíky. Každý dostal, kolik chtěl. Najedl 25
jsem se snad až příliš mnoho.

Odpoledne přišel sem na návštěvu za synem pan Dr. Neu-
dörfel s paní. Hlavní však radost mi způsobila zpráva, která
jako radostný paprsek ozářila všechny moje myšlenky. Na
cestě z Humpolce šli jsme na myslivnu. Tu jsem dostal lístky.
Od máti a od táty. Tatínek psal, že jest až do listopadu vy- 30
reklamován. Radostí jsem skákal a jásal na široké pasece před
myslivnou a byl bych býval objímal celý svět.

Po obědě chvíli jsem četl, chvíli jsa unaven spal. Věděl
jsem, že spánku bude mi třeba, neboť jsem měl míti od 1 do
3 hlídku. Potom jsem byl jaksi pitomý. Snad, že jsem se pře- 35
jedl, či nevím, čím to je. Horko a horko. Snad to přejde.

Šermoval jsem s některými, abych se z toho probral. Trochu jsem se sekl na ruce, ale poznal jsem, že jsem nejlepším šermířem. Má vážnost v táboře roste. Je to příjemné, když všichni se tahají, abych spal u nich ve stanu.

- 5 Večer po zábavě u kamen šel jsem spat. Dlouho, dlouho jsme s Demlem rozprávěli, takže hlídka mne o 1. hodině vzbudila v prvních minutách spánku.

17. července 1916

9. DEN

- 10 Hlídka byla klidná. Seděl jsem u kamen, opřen o hromadu dříví a nohy maje v popelníku. Zima mi nebylo, ale byl jsem dosti ospalý. Bylo 10 °C. Měsíc vidět nebylo, jen mraky se honily po nebi. Již jsem usínal, vtom přišel na inspekci pan prof. Svojsík, který se mnou strávil zbytek hlídky. O 3. jsem
15 vzbudil Žižku a šel jsem spat.

Vstal jsem pozdě. Čaj byl již připraven. Vypil jsem dvě čísky a k nim přikusoval ty buchty, které mi sice maminčin dopis oznamoval, jenže pošta dosud nedodala. Potom pustil jsem se do hoblování prkna na kuchyňský stůl. K obědu byla
20 pečeně a rohlíkové knedlíky, které však nebyly k jídlu. Proto jsem si vzal chleba, kterého bohudík bylo nyní dost.

Odpoledne šel Holý s Mikýskem ml. do Lipnice. Nedonesli mi nic, jen lístek, na kterém se mne maminka ptá, jak mně chutnaly buchty. Krutá ironie. Přestěhoval jsem se k Suš-
25 kovi.

- K večeri byly zbytky od oběda. Po večeri šli jsme čtyři na procházku s panem profesorem. Lesem tichým, vážným, ukládajícím se k spánku. Širokými lučinami a pasekami. Nebe na západě bylo jasné a kontury stromů odrážely se od nich,
30 jako by byly nalepeny z papíru. U myslivny jsme počkali a v 11 hodin jsme se vraceli. Bylo mi chladno. Šli jsme lesem, klopýtající. Vyšli jsme na paseku. Srpek měsíce vynořil se náhle z mraků a postříbřil celou krajinu. Bylo to úchvatné. Vzduch byl čistý, chladný a les důstojný. Šel jsem mezi stro-
35 my, v úplné tmě, s takovým divným pocitem, jako bych tak

byl již často krácel, stále ve tmě a noci. Do obličejů šlehaly mi větve. Bylo to jako v pohádce.

Přišli jsme do spícího tábora o dvanácté hodině. Spal jsem po prvé u Suchánka, v jeho wigwamu. Je to asi největší pracovník z celého tábora. Jest starší o dva roky mne a tak laskavý a úslužný. Půjčil mi svůj »pytel« (pokrývky sešité ve tvar pytle), ve kterém se mi báječně spalo; jen hlavu jsem měl trochu nízko.

Smiřoval jsem se již s poměry. Věc začala se mi líbit a stesk mne opouštěl.

Viděl jsem, že za námahu dává práce velikou odměnu při odpočinku — duševní rovnováhu a klid.

18. července 1916.

10. DEN

Vstal jsem o 8. hodině ranní. Slunce svítilo a hrálo svými paprsky na střeše našeho stanu. Vstal jsem, omyl se a dal se do vykázané práce — sbíjení lavic okolo kamen. Pracoval jsem rychle a brzy jsem se unavil, ale i přes únavu pracoval jsem dále, již bez rozhořčení a smutného vzpomínání na domov.

K obědu připravoval se jahelník.

Ruce mám rozsekány, pořezány a podřeny. Černý jsem od pryskyřice a mechu. Hlavu však mám jasnou jako lesní vzduch a myšlenky čisté jako voda v potůčku, kolem tábora tekoucím. Doma tomu bylo opačně.

Po obědě pan profesor, jako častěji, odešel do myslivny, kde má na letním bytě svou paní a děti. My jsme měli nyní volno. Proto jsme se oddali různým hrám a zábavám. Hlavně však humoru a legraci. Vzduch jiskřil sluncem a vtipy. Tolik srdečného smíchu, nevím, které divadlo by poskytlo. Jsou mezi námi dva hlavní humoristi: kuchař Peška a Borůvka. B. zná také celého »Cyrana« nazpaměť. O 5. hodině měly být skautské hry na Beranově pasece. O 4. táhli jsme vozík do myslivny s Borůvkou, Demlem a Srncem. Jeli jsme pro budku na psa, kterého jsme měli dostat. Cesta byla škaredá, samá bažina.

Tam v myslivně dostal jsem od paní profesorové dvě po-

ukázky na balík a dopis od Wolfa. Ta krásná paní má vždycky pro mne něco příjemného. Jak ten lístek od tety, tak vůbec všechny pozdravy z domova srůstají s její milou tváří.

O páté stanuli jsme na Beranově pasece. Hra začala. Hrál se takto:

Vůdce stál na skále uprostřed paseky na nejvyšším bodě. My pak měli jsme, skryti někde za keřem, pozorovati, co dělá, aniž bychom byli pozorováni. Kdo všechno viděl a nebyl spatřen — vyhrává. Na třetí zápísknutí počala nová hra. Všichni ze svých míst počali se plaziti ke skalce, kde stál vůdce. Vyhrál, kdo neviděn připlazil se nejbliž. Potom byla orientační cvičení.

Jaká jest to slast tisknouti úzce svoji hruď na matičku zemi, ozářenou letním sluncem a porostlou vonnou trávou. Bylo to příjemné býti laskán od druhé své matky — přírody. A nad námi se konečně zasmál azur.

Pozdě jsme přišli, pozdě večereli. Byly jen brambory. Každý dostal čtyři. Hubená večere, ale my k tomu přikusovali vtipy a humor.

19. července 1916.

11. DEN

Ráno bylo mlhavo a chladno. Nebe včera tak rozjasněné bylo dnes siným mořem ohromných šedých proudů a vírů. Jen chvílemi z prorvy zasvítilo slunce a zapadlo zase po chvíli do hlubin neprozařitelných.

Umyl jsem se po pás ve studené pramenné vodě a přichystal jsem se na cestu na Lipnici. Jel jsem pro své balíky a nakoupit. Zeptal jsem se na cestu a vyšel... Byl jsem sám. Prošel jsem řadu močálů a octl se venku z lesa v lukách. Cesta stoupala. Zahnul jsem a před zraky objevily se mi monumentální trosky hradu Lipnice.

Krajina byla zamlklá jako po pohřbu. Na nebi roztrhané mraky draly se rychle kupředu. A rozhled kolem velkolepý. Snad za slunečního radostného světla nebyl by dojem tak veliký, neboť tato krajina je tragická.

Tyto močály — zadržované slzy, pomníky bývalé slávy — zříceniny hradu obklopené lesem, jenž jest zachmuřený a

chladně se halí v mlhy, a rozervané nebe působily na mě dojmem velikým.

Za tři čtvrtě hodiny byl jsem v Lipnici. Prohlédl jsem si zvenčí hrad, který jest dosud skvostný; nakoupil, stávil se na poště a vrátil se.

Počalo melancholicky pršet. Sestupoval jsem s rozmoklého chodníku, táhnoucího se po stráni, do lesa. V lese nepršelo. Přišel jsem až k bažinám. Nyní byla nejkratší cesta lesem k táboru, bez jakékoliv stezky. Zahnul jsem asi příliš napravo a dlouho nemohl jsem přijíti k táboru. Nade mnou široké větve stromů a pode mnou rozmoklá půda. Chodil jsem dlouho lesem, který byl bez konce. Zabloudil jsem. Po prvé jsem poznal ten pocit, když člověk stojí tváří v tvář Přírodě. Stále přšelo. Najednou zasvitla paseka. Vyšel jsem z lesa na silnici. Dal jsem se nalevo a zeptal se na cestu ženy, která tam právě pracovala. Po hodinovém bloudění přišel jsem na známou cestu. O druhé hodině byl jsem v táboře.

K obědu byly knedlíky. Byly rozplízlé a děravé. Přece jsem však tři snědl. Naučíme se tu jíst všechno. Před obědem jsme ještě hráli Kimovu hru. Rozprostře se několik předmětů, zakryjí a přivedou se hráči k nim. Potom se předměty na minutu odkryjí. Kdo potom z nich nejvíce vyjmenuje, vyhrává. Já poznal z 21 19. Po obědě jsme hráli kopanou. Suchánek odešel do Lipnice. Deml s Čáslavským na Krásnou Horu, tak nás bylo jen několik. Pan profesor přivedl k večeru svého jedináčka, tříletého Jiříčka, k nám do tábora. Udělal si cosi na noze, tak jsme mu to ošetřili a zavazovali ze zásob naší lékárničky.

Psík jezevčík byl již včera přiveden. Má boudu u kuchyně a hlídá zároveň s hlídkami.

Po svačině dán byl povel ke skautským cvičením. »Do plavek,« tak odevšad křičely mladé hlasy. Bylo chladno, — ale my se již nedivíme ničemu. Konáme vše, o čem by se nám doma ani nesnilo. Nastoupili jsme na lesní mýtinku a cvičení počalo. Vrh oštěpem, kamenem, prostná, běh atd. Za půl druhé hodiny byli jsme hotovi. Oblekli jsme se a brzy bylo nám příjemně a horko.

Jakou mám radost, že jsem si opravdu zvykl! Nyní jsem již mnohem silnější a zdravější, než jsem sem přišel.

Nejkrásnějším však bodem tohoto opravdu skvostného dne byl večerní táborový oheň.

5 Táborový oheň jest jakási skautská slavnost, chvíle posvátná a očekávaná. Les prožíhaný sty proudy plamenů, které vzletají do výše jako zlaté rybky. Noc klidně objímá spící kraj a my, skauti, uprostřed tábora shromážděni kolem obrovské hranice, nasloucháme slovům svého vůdce.

10 Programem bylo ujasnit nováčkům skautská pravidla. Pan prof. Svojsík je vykládal a u každého se zdržel. Mluvil prostě a klidně, ale uchvacoval nás a slova jeho opravdová jistě nebudou vymazána z hloubi mého srdce.

Potom jsme si zazpívali a o půl dvanácté odešli do wigwamů
15 spat. Měl jsem jen tři hodiny času na spaní, poněvadž jsem měl třetí hlídku, od tří do pěti.

20. července 1916.

12. DEN

Na polštáři, poslaném z domova, spal jsem jako zabitý. Masojídek, který měl hlídku přede mnou, mě probudil. Bylo půl
20 třetí. Bylo chladno, hvězdy nesvítily a les ještě těžce dřímal. Oblekl jsem se hned, vzal lucernu a vyšel. Zda bych byl toho schopen doma? — Ač hlídka přede mnou, maličký Masojídek, třásl se zimou, já zimy vůbec nepocítil. Sedl jsem si k vyhas-
25 lému táborovému ohni, rozhrabal jej a ohříval se na zbytcích praskajícího roští. Potom jsem si uvařil na vypůjčeném kahanci trochu čaje.

Chvílemi pršelo, ale den vzházel. Den chladný, mlhavý a deštivý. Po krásném následuje horší.

30 O páté vzbudil jsem mladšího Mikýsku a šel spat. Usnul jsem zase brzo a probudil se až při volání: »Čaj, snídaně!«

Bylo škaredě a pršelo. Dopoledne dodělal jsem lávku u kamen. Podařila se mi. Usekl jsem si též oštěp. O jedné byl oběd. Byly noky v mléce. Najedli jsme se všichni a já dojedl
35 to ještě buchtou z domova.

Dnes dostal jsem silnou poštu. Dva lístky od táty, jeden od maminky a Karla. Četl jsem a pozoroval, že mnoho se změnilo od té doby, co psal jsem lístky, na něž byly odpovědi ty, které jsem držel v ruce.

Nejsem již tesknící nováček. Jsem přece již otrlejší a otu- 5 žilejší.

Po obědě přišla paní Mikýsková ke svým synům. Dojíždí k nim po každé za týden až z Hradce Králové. Tentokráte si je již odváží. Onemocněla prý jim babička a chce je vidět.

Po obědě šli jsme cvičiti se v signalisování. Vyčasilo se 10 a slunce pěkně svítilo. Část nás odešla na Beranovu paseku a část zůstala v táboře. Já šel se Suchánkem, Holým, Čáslavským, Srncem a Pšeničkou na Beranovu. Je to paseka táhnoucí se do vrchu, s něhož je viděti pahorek nad naším tábo-rem. Signalisování bylo velice zajímavé. Morseovu abecedu 15 již skoro ovládám. Signalisovalo se dvěma a jedním praporcem. Potom rozešli jsme se hledat maliny. Brzo přiběhl k nám přestrašený Srnec a volal: »Zmije, zmije!«

Hned jsme to signalisovali do tábora a vydali se na lov, na zmiji. Na zabítí zmije byla vypsána cena, ale utekla nám. 20 Já ji ani nespatriil.

Po chudé večeri (chléb se sádlem) vydali jsme se my větší s p. profesorem na noční pozorování zvěře. Nebe bylo jasné a my odebrali jsme se do lesa k pasece, tiše se posadili a poslouchali. Bohužel, nebylo vidět nic. O 10. hodině vrátili jsme 25 se do tábora a já šel hned spat.

Měl jsem divoké sny a mnohokrát jsem se vzbudil.

21. července 1916.

13. DEN

Šeredné a zatažené ráno. Les a obloha pláčí. Je zima. Od 30 země stoupá obvyklé vlhko. Leželi jsme v posteli dlouho zkřehlí. Nohy zábly i přes podušku. Mnoho jsme toho nenadělali. Jen poličky. Potom seděli jsme u kamen a dívali se, jak se pečou lívance. Jakmile jich bylo upečeno čtrnáct, hned se rozdělily. Mikýskové odešli. 35

Odpoledne jsem zalezl jako sysel do stanu. Někteří hráli ve velkém »wigwamu«, ale my se Suchánkem jsme u nás leželi. Já jsem také na chvíli usnul. Pršelo stále.

Tábor sám leží poblíž bažiny. Vlhko je nyní náš úhlavní nepřítel. Tak ošemetně se zdvihá z mokré země, tiskne se jako lačný parazit na všechny předměty a proniká nás svým jedovatým dechem až do kostí. Bařoch je mokrý, cukr v něm skoro všecek jako máčka, poduška samá voda a všecko pokryto rosou i pod stanem. Ráno jsou naše obličejové vlhké a co to — já jsem stále zdrav a bez rýmy? Doma při sebemenším průvanu jsem kašlal a z migrény nevycházel po mnoho dní. Zde si jen postěžujeme, nadáváme Petrovi, ale jinak nic.

Odpoledne vydal se Deml s Holým do Krásné Hory pro chleba. Přišli promoklí, ale s třemi pecny, a byli uvítáni bouřlivým hurrá.

Světlý bod uprostřed mlh a deště dnešního dne byly večerní táčky u kamen. Pan profesor odešel kamsi, snad do myslivny, a my zůstali sami. Sešli jsme se u teplých kamen, nad nimiž pne se střecha, pokrytá dehtovým papírem, a kolem nich jest lávka, kterou jsem vlastoručně zrobil ze smrků. Bavili jsme se výborně. Kolem přšelo a vítr ohýbal vrcholky stromů, ale my se smáli a bavili. Dosáhli jsme již toho, že ne cizí vlivy, ale naše vlastní vůle řídí naši náladu.

Noc snesla se nad lesy a tma houstla, houstla... V krbu praskalo jehličí a kolem něho jásaly naše hlasy. Tiskli jsme se k sobě jako v teplém hnízdě. Každému plály oči a tvář svítila radostí. Byl jsem tehdy šťasten a naplněn tou prostou radostí, již dává země a mládí. Prostou a nefalšovanou.

Brzy rozzvučely se lesy naším zpěvem. Nezpíval jsem nikdy rád, ale nyní, kdy na prsou měl jsem tak volno a lehko, zpíval jsem radostně s nimi, s vervou a rozkoší.

Pan profesor přišel po jedenácté a zastal nás ještě při zpěvu. Zpíval ještě s námi a pozdě, pozdě a spokojeně navrátil jsem se do svého wigwamu. Spánek mne ihned objal.

Probudilo mě volání: »Wolkře, pro mléko!« Protáhl jsem se a vstal. Není tu dlouhé oblékání, spíše se svlékám při vstávání ze svetry a noční čepice. Spím oblečen, či spíše ještě 5 navlečen.

Vytáhl jsem hlavu z wigwamu a zamrzelo mne zase to nekonečné zarmoucené nebe. Bylo tak jednobarevně šedé a ronilo stále kapky rosy téže barvy. Brzo však přestalo pršet, ale nebe zachovalo dále výraz hlubokého smutku. 10

S Čáslavským jsem byl v Bratroňově. Potom jsme posnídali. Po dlouhé době zase jednou kávu. Dostal jsem jí slušnou porci, neboť rozdával ji Suchánek, můj spoluspáč. Po snídání vydal jsem se na cestu do Lipnice. Měl jsem tam balík. Cesta byla rozvhlhá a kraj zahalen mlhami. Hrad jen pomalu se 15 z nich vynořoval, když jsem stál u něho, jeho věž byla ještě v mlhách.

Opatřil jsem, čeho bylo třeba, a hned se vydal zpět. Měl jsem totiž býti při kuchyni s Peškou, Neudörflem a panem profesorem. Ostatní odešli do Humpolce prohlédnout město. 20 Jen my sami zůstali jsme v táboře.

Když jsem se vrátil, pana profesora v táboře nebylo. Odešel na chvíli do myslivny (1/2 hod.). Bavit jsem se chvíli balíkem, potom jsem pomáhal při kuchyni až do příchodu p. profesora. Vařili jsme rýžovou polévku a buchty. Byli jsme ve čtyři 25 hodiny hotovi. Ti však z Humpolce dosud nepřišli. Bavit jsem se s panem profesorem o hudbě. Je v ní velmi dobře znám a sám je výtečným zpěvákem. Pojedli jsme sami. Každý dostal řádnou porci buchty, která byla opravdu dosti podařená na takové kuchaře, jako jsme my. Dostal jsem lístek od Šimečka. 30

Vítr se obrátil a my to uvítali hlasitým »hurrá!« Nebe se zjasnilo a těšili jsme se na pěkné počasí.

Humpolečtí přišli o 6. hodině. Teprve tehdy se obědvalo. Byla to zároveň i večere. Hladem jsem netrpěl, poněvadž jsem měl také zásilku z domova. Někteří zlákáni krásným 35 počasím vydali se do malého rybníčku k Bratroňovu. Já si dal

přinést různé malířské potřeby a skicáky, tužky, uhly, gumu atd. S radostí jsem se zase oddal umění. Zatím co se ostatní koupali, skicoval jsem břízy u rybníka. Odešli, ale já zůstal ponořen do díla. Když jsem byl hotov, pomalu jsem se bral
5 k domovu. Náhle však mě dojala tklivá perspektiva lipnického ho hradu. Hned jsem sedl a načrtl obrysy hradu, jenž snivě hleděl do okolí. Maloval jsem s takovou chutí jako nikdy jindy.

Hotov se vším povzdechl jsem a odebral se do tábora.

10 Všichni byli unaveni a odebrali se spat. Na zvěř se dívat odešli s p. profesorem Borůvka, Pšeničný, Neudörfel a Hoppe.

23. července 1916.

15. DEN

Probudil jsem se jako nemocen. V krku páčila mne záha,
15 a sotva vylezl jsem ze stanu, div jsem nepadl na zem. Šel jsem proto zpět a ležel jsem až do devíti.

Z počátku nebe bylo zastřeno mraky, ale brzo se vybralo a jasné slunce zasvitlo lesem, jenž dlouho byl máčen slzami
plačícího nebe. Čáslavskému, který šel na Lipnici, odevzdal
20 jsem lístek mamince a šel do práce.

Byl jsem u kuchyně s p. profesorem a Borůvkou. Vařili jsme srbské jídlo »luku«. Před obědem, asi o 11. hodině, vydali jsme se všichni mimo kuchaře Pešku na skautské cvičení. V plavkách běhali jsme lehce ozářeným lesem a zapomněli
25 jsme na všechny útrapy a strasti, které se nám stavěly na odpor při stavbě tábora. Cvičili jsme prostrná, vzpírání, vrh kamenem, oštěp, běh a nakonec jsme hrou rozpálené tělo vnořili do tiché vody rybníčka. Bylo to božské, tak jásat pod sluncem.

Pojedli jsme s chutí a po hodinovém odpočinku vydali jsme
30 se v plavkách na cestu k dalekému velkému rybníku. Cesta byla překrásná. Lesy a luhy střídaly se a šum lesa brzy přehlučilo bubláni klikatého potoka.

Den byl skautský.

Jak miluji to zářivé slunce! Miluji je jako zdroj tepla,

krásy a lásky. Objímá celý svět tak vřele, zpívá barvami a to jeho teplo . . . v tom se koupám s rozkoší.

Jasně slunce, miluji tě, miluje tě, mé mládí a zdraví. Stulen v tvé paprsky já sám a zpívám volnými plícemi hold přírodě, své veliké milence, jež teď po dlouhé době zase jest laskána 5
mými polibky a hřejivými objetími. Slzy, jež třpytí se na řasách jejích, schnou a pláč její se mění v radostný smích dlouho Čekajícího, jenž zase se žene do náručí Vytouženého.

Jezdili jsme na loďkách a koupal jsem se. Zima mi nebylo ani trochu. Byl bych tam vydržel dlouho. Byl však čas 10
k návratu. Šli jsme tedy se zpěvem a smíchem k domovu. Přišli jsme po 7. hodině.

Po večeři (pečené brambory se sádlem) končil den táborovým ohněm. Nováčci skládali slib do rukou p. profesorových. Slibovali jsme: 15

1. že budeme milovati vlast,
2. že budeme konati své povinnosti studentské,
3. že v každém případě budeme hledět přispěti bližnímu.

Slib byl úplně dobrovolný, přihlásili se však k němu všichni. Potom jsme seděli kolem ohně a zpívali. Bylo to krásné. Šli 20
jsem spat pozdě a já ulehl po prvé do vlastního »pytle«, který jsem si ušil téhož dne. Spal jsem pouze 4 hodiny, neboť o 5. vzbudil mne Žižka na hlídku (5—7).

24. července 1916.

16. DEN

25

Les byl ještě pohřížen ve snivé šero, když jsem vylezl z wigwamu. Sedl jsem k hasnoucímú táborovému ohni a oživil jej přiložením několika větví.

Den přicházel pozvolna. Nejprve stromy zašuměly, jako člověk probouzející se ze sna, jejich vršky se protáhly a větve 30
setřásly spánek. V dáli svítala paseka. Ležela na východě. Nebe tam vzplanulo jako rozdmýchnutý oheň. Stromy rostly do výšky. Nad hlavou byly šedé mraky, avšak na východě jasno

a slunce, pán přírody, ohlašovalo se tmám. Pojednou zazpíval pták. Trilek jeho jasně se nesl vrchem jedlí a budil je ze spánku. Brzy celý les jásal zpěvem a ptáci jako děti vítali jasnými hymnami svého pána — Slunce.

5 Bylo již jasno. Sedl jsem si ke kuchyni a četl. O 7. hodině jsem počal topiti. Pak vystřídal mě Suchánek a já spal do 9 hodin.

Když jsem se probudil, byl jsem hrozně unaven. Přidělen jsem byl ke kuchyni. Vařil jsem hovězí maso, koprovou omáčku a knedlíky. Koprová se vařila proto, že malý Jiříček po-
10 sledně na návštěvě byv tázán, co chce, abychom mu uvařili, pravil s citem: »Koprovku«.

Proto mne všichni nutili, abych to uvařil. Jiříček také přišel s paní k polední a trochu »koprovky« s chutí za jásání celého
15 tábora snědl. Přišel s nimi její bratr, mladý pan Stránský (byl profesorem na vysoké škole obchodní v Liverpoolu). Ten mi půjčí barvy a budu malovat.

Po obědě, který chutnal, váleli jsme s Peškou na chléb. Bylo mi z té práce u kuchyně nějak nedobře. Hlava se mi
20 točila a žaludek celý bolel. Přece však jsem šel na výlet na okrouhlickou rozhlednu v lesích. Cesta byla daleká, krásná, ale mně nebylo dobře. Nic jsem z toho neměl a zase po dlouhé době vzpomněl jsem si s lítostí na domov. Brzy jsem se však přemohl a zahnal vzpomínky. Cestou jsme sbírali houby k ve-
25 čeři. Rozhledna je v lesích, 12 m vysoká a má krásný rozhled. Osvěžilo mne to trochu, proto vracaje se šel jsem s chutí a byl jsem brzy v táboře, ač mě s Žižkou poslali domů nej-
hustším lesem, bez cesty jen s kompasem (za účelem orientačního cvičení). Trefili jsme správně.

30 Večeře byla podávána až k 9. hodině. Unaveni a utrmáceni šli jsme si lehnout. Spal jsem jako zabítý až do osmi hodin.

25. července 1916.

17. DEN

Ráno bylo krásně. Slunce svítilo, ale bylo ve vzduchu cítiti
35 cosi podivného a hrozivého. Slunce se smálo nuceným úsmě-

5
vem. Hned jsme se svlékli do plavek a počali skautská cvičení jako předevčírem. Brzy však obloha zčernala a v dáli ozvalo se táhlé a matné hřímání. Pan profesor s námi nebyl, neboť odešel ráno do Německého Brodu. Nebe se zatáhlo a těžké kapky začaly padat. Utíkal jsem cestou necestou, jen v plavkách, do tábora. Hřmění bylo hrozné, dešť však se utišil. Dostal jsem úkol velmi příjemný, psátí táborový deník. Je to práce báječná. Aspoň jsem si odpočinul.

10
Po poledni (oběd byl dobrý, houbová omáčka a brambory) seděli jsme u kamen a bavili se. Já však ponořil se do psaní táborového deníku. Nejsem tomu ani moc rád, neboť psát musím takové hlouposti, které považuji, že do deníku nepatří. Deník má co nejvíce obsahovati dojmy, a ne, co a jak bylo k obědu. To se mi protiví.

15
Pozoruji neblahý vliv naší slovanské povahy i v našem táboře. Občas zazní i nadávka a častým zjevem bývají spory a hádky, zvláště v družině Holého. Na štěstí jsou zde někteří (Suchánek, Deml, Srnec), kteří drží všechny pohromadě.

20
Odpoledne četl jsem si chvíli Baudelairovy »Básně v próze«. Ležel jsem na pasece a četl, četl pomalu a chápal. Vtom mě vyrušilo písknutí. Vstanu a spatřím neznámého skauta, který se bral k táboru. Byl to očekávaný B. ze Smíchova. Je to opálený čtrnáctiletý hoch, jenž práce se asi nebojí, avšak obličej jeho, nechci přísně usuzovat, přece o nějaké inteligenci vyšší nesvědčí.

25
Byl jsem též v myslivně pro dopisy. Chodím tam velice rád. Ta cesta tam je jako báseň, která mnohokrát čítána přece nepozbude svého půvabu. Jenže jsem nedostal žádného lístku. Již čtyři dny jsem bez zprávy z domova.

30
Potom při zábavě u kamen čekali jsme pana profesora. Přišel mladý lesník, bratr paní profesorové, se slečnami a schovali se v prázdném vůdcovském staně před bouřkou a deštěm. Zpívali jsme.

35
Pan profesor přišel pozdě a po večeri (brambory a fazole) šel jsem hned spat. Někteří zůstali u kamen. Já byl však unaven, neboť tento den duševní práce mne znivil více než dni práce tělesné. Snad jsem se také poněkud rozležel. Ulehl jsem

ve stanu a poslouchal zvuky Srncovy harmoniky. Hrál báječně. Znělo to tak zvláště pod větvemi stromů a neslo se to lehce až ke mně do stanu. Ukolébán zvuky usnul jsem dosti pozdě.
V noci trochu přšelo.

5

26. července 1916.

18. DEN

V noci byl jsem několikrát venku. Nebe se poněkud zachmuřilo a ráno bylo zcela zamračené a zasmušené. Káva, která byla podávána, nebyla k pití. Byl jsem rozmrzlý.
10 S Böhmem vydal jsem se do Bratroňova pro brambory. Vozík jsme tam nechali a měli jsme si pro něj přijít až ve čtyři hodiny. Nebyl nikdo doma. Vrátil jsem se a pracoval na druhé lavici u kamen. S namáhavou prací byl jsem hotov v poledne.

15 Oběd dnes rozdáván výjimečně brzo, o 1. hodině. Každý dostal kus vepřového masa a nové brambory. Byly výtečné, jenže málo syté. Masa jen ždíbek.

Pan profesor přinesl mi barvičky, které mi půjčil mladý pan Stránský. Mám prý malovat, abych získal cenu za nejlepší
20 skautský obraz. Koupil jsem si asi za 4 K různých rekvizit. Těch peněz mi ubývá, musím začít šetřit. Odpoledne po delší přestávce projektován výlet na Lipnici. Prohlídka hradu.

Šli jsme zamračeným a roztesknělým krajem a hrad jako smutný prst k nebi vztažený táhl nás podivuhodnými posuňky.

25 Hrad stojí na vrchu pustém a kamenném. Rozhled odtud je velikolepý. Tím mohutněji působil pohled, ježto nebe souhlasilo se zemí. Na zemi trosky hradu a na nebi rozbitá, melancholická mračna. Slunce jen tušiti se dalo pod těmito vlnami mraků, které se valily tak klidně, pomalu a jistě.

30 Zabušili jsme na fortnu. Otevřít přišla žena a pustila nás do nádvoří porostlého vysokou trávou. Nad námi čněla věž a před námi pusté nádvoří. Pavlače se zřítily a mnohé stropy propadly a stěží jen našel jsem stopy bývalé krásy.

35 Prolézali jsme pusté a rozbité sály, chodili po úzkých schodech a dívali se z ohromných oken, za nimiž tkvěla

krajina jako obraz v zaprášeném rámu. A rozhled odtud široký a vážný, jako to nebe. Divně zněly veselé hlasy v temných sklepeních hradu a mihání elektrických lucerniček v temných lidomornách, kde hlas umírá na rtu, vyjímalo se tak groteskně, že zdálo se mi, jako bych byl účastníkem středověkých mysterií. 5

Načrtl jsem si tam dvě skizy. Při druhé začalo pršet a hrad zahaliv se do mraků zmizel před mýma očima jako v pohádce.

Vrátili jsme se dosti brzy, zahnáni deštěm. Měl přijet bratr 10 páně profesorův, avšak nepřišel. K večeři byl chléb s máslem a mléko.

Borůvka, který dostal balíčky, pořádal večer soirée pro zvané hosty. Byl jsem tam s Čáslavským, Böhmem, Srpcem, Hoppem a Suchánkem. Později tam přišel i pan profesor, který 15 byl s některými pozorovat hvězdné nebe.

Bylo zpěvu a humoru! Přitom pojídali jsme buchtu a připíjeli jsme malinovou šťávu. Ač jsme byli po večeři, jedli jsme jako diví, neboť máme v žaludku stále dost místa, a já se 20 těším, až přijedu domů, že první tři dny budu jen stále jíst a jíst, až přijdu se žaludkem do starých kolejí.

Po 11. hodině jsme se rozcházeli. Měl jsem první hlídku. Sedl jsem si ke kamnům. Bylo velice teplo, 15 °C.

Proklímal jsem hlídku do půl druhé. Vzbudil jsem potom Böhma a šel spat. Spal jsem až do osmi hodin. 25

27. července 1916.

19. DEN

Ráno bylo krásně. Slunce se smálo a já zajásal. Jak to hned všechno prohlédlo! Les je jasnější a jako vymytá a uklizená světnička. 30

Udělal jsem poličku v podsadě a pustil se do stavění lávek kolem nového stolu, který staví Suchánek na foru, našem náměstí, kolem něhož se naše wigwamy kupí v podobě podkopy. Kolem dvanácté však byl dán rozkaz »do plavek« a za

chvíli na nedaleké pasece v zeleni zářila naše mladá těla. Nevím, které barvy k sobě více ladí než růžová těla k zeleni.

Pocvičili jsme a utíkali se vykoupat. Po koupeli jsme běželi zase zpět. Bylo teplo a krásně, oběd stál již přichystán. Polévka jako každodenně, maso vepřové, knedlíky z bramborů a kompot z třešní. Chutnalo nám výborně.

Po kratičkém odpoledním odpočinku vydali jsme se na skautské hry. Na programu bylo »sbírání vlny« a »kurýr«.

Při sbírání vlny byl jsem určen pořadatelem. Srnec a Holý rozvěsili na cestě k Bratroňovu po zemi nebo na stromech každých 50 kroků kousek bavlny. My měli úkol ji sebrat. Bylo jí 15 kousků a byla číslována.

Procházeli jsme pasekou a hledali. Nebe zatáhlo se na východě černým flórem a bylo slyšeti dálné zahřívání, my hráli však dál.

Druhá, kurýr, byla však mnohem zajímavější. Holý byl kurýrem a měl proběhnouti z tábora do myslivny, vzít tam dopisy a vrátiti se zpět, aniž bychom jej my, rozestavení 280 kroků od tábora, chytili.

Já jsem utíkal se Srncem a Suchánkem k myslivně. Tam jsme se dle mého plánu schovali do křoví, každý u jedné cesty. Já ležel v jehličí. Nebe bylo celé hrozně zatažené, ale slunce svítilo ještě z konečku zbylého azuru. Jeho svit se divně odrážel od temného pozadí gigantických mraků, které co chvíli táhle zahučely jako podrážděný dravec. Vítr zadul a ohýbal konečky stromků a tráva zpívala bičována doteky větru. Záhy však vítr se stočil a obrovská tato mračna bezmocně se valila na západ, aniž by nám uškodila. Jen trochu kapek zanechala a velký dojem krásy.

Ležel jsem tak v křoví asi hodinu, když mne vyrušil zvuk skautské píšťalky. Spatřil jsem ostatní, kteří vedli chyceného kurýra. Z myslivny domů dělal kurýra Peška. Tomu podařilo se šikovně proklouznout strážemi a velkými oklikami v posledním okamžiku dostihl tábora.

Po večeri (houbová omáčka s bramborami) byli jsme všichni velice unaveni. Přesto šli jsme s panem profesorem na paseku dívat se na hvězdné nebe.

Nad vrcholky jedlí klenulo se báječné nebe. Myslím, že člověk, hnusí-li se mu všechno, i on sám sobě, když vzhledne k tomuto velkolepému divadlu, vždy z něj musí načerpat síly a vzpružení. Je to báječné. Je to božské. Je to obrovský klín Boha, jenž hrá si na něm s třpytivými kuličkami — světy. 5

Hvězdy třpytily se jako konce zlatých nitek a paseka noříc se v první spánek zpívala si tiše ukolébavku, ševelíc listím. Z dále doléhalo kuňkání žab. Okolo paseky stál les, les velíkáňů, jenž dosud bděl. Vrcholky jeho ještě si šepotaly, jako lidé ukládající se k spánku. V jejich vrcholcích snad scházeli 10 se Siléni k večerním besedám. A nad tím vším to ohromné, velkolepé nebe.

Pan profesor nás poučoval a vykládal nám souhvězdí. Připadalo mi, jako bych žil před 2000 lety, kdy staří Egypťané brali své žáky pod nebesa a učili je své nejmilejší vědě — 15 astronomii.

Náhle však kdosi zvolal: »Meteor.« Ohlédli jsme se a ustrnuli nad báječným divadlem. Něco takového jsem dosud neviděl.

Na severním nebi vznášela se obrovská hořící koule, která 20 nepadala, nýbrž jako pták volně se nesla vzduchem k západu vodorovným letem. Letěla zcela pomalu a zdálo se, jako by byla jen nad vrcholky lesa. Bylo to úchvatné. Proletěla pásmem vzduchovým a zhasínala, až úplně zmizela. Ustrnutím 25 jsme ani nemluvili. Byl to moment úchvatné krásy, která mi nikdy nevymizí z paměti. Po půl druhé hodině přednášky jsme odešli spat.

Noc byla klidná a já snil o hvězdách.

28. července 1916.

20. DEN

30

Slunce! — Slunce! Slunce!...

Tak nás budily stráže lesa, paprsky, které byly na stěnu našeho stanu. Vše točilo se jakousi nesmyslnou radostí, jak Sova vystihl v jedné své básni, »radostí šílenou«. Je to »den, 35 kdy ti, co nesou mrtvé«, staví svou práci? Snad. Já o tom

nepřemýšlel a vlezl hned do plavek, neboť poslednímu, kdo v plavkách dostavil se na paseku, hrozilo metení tábora.

Paseka svítila sluncem. Zacvičili jsme si a utíkali se koupat. Hup — hup a již všichni jsme byli ve vodě a máchali se jako kachňata. Slunce bije na záda a šíjí a já jako blázen tancoval jsem, naplněn jakousi šílenou radostí.

Den sváteční — den slunce.

Hodinu jsme se koupali. Potom zase zpět poklusem až do tábora.

10 Já uklidil stan, nanosil čerstvé chvojí a nastlal ho pod sebe, potom jsem se chopil sekyrky a hajdy do práce. V plavkách jen, osekával jsem stromy a dělal lávky kolem stolu na »foru«.

Pracovali jsme až do oběda. Byl hotov pozdě. Zahrnuli jsme kuchaře výčitkami. Ti vymlouvali se na kvasnice. Měly 15 být zkažené a buchtý nechtěly kynout. Rozdali nám o 3. hodině polévku. Měl jsem ji hned v sobě, ač po ní nic nebylo. Vše, co mi z domu poslali, došlo a já měl hlad, ukrutánský hlad. Koupil jsem si čtyři vajíčka a usmažil je. Jedno za 20 haléřů a malé jako ptačí. Když jsem je snědl, měl jsem 20 žaludek zase tak bezdný jako dříve. Se závistí pohlížel jsem na kolegy, kteří měli dosti toho z domova. Po obědě byl projektován výlet k skautům, kteří prý měli mít táborek nedaleko nás. Deml, Holý, Neudörfel a Hoppe vypraveni na Krásnou Horu, ostatní účastnili se vycházky. Však náhle ozvalo se 25 zahřímání na východě. My však připravovali se dále.

Tu blížil se k táboru nějaký pán a za ním dva kluci s vozíkem. Byl to bratr pana profesora, tak dlouho očekávaný. Je obrovské postavy a je hrdinným barytonistou v Kolíně nad Rýnem. Příjemný pán a humoristický. Hned se vpravil do 30 všeho (on »skautuje« každý rok) a zůstal v táboře, my pak, ač hrozila bouře, vyšli přece.

Došli jsme až ke Kojkovičkám, když hrůza blížící se bouře nás obrátila k domovu. Obzor byl zatažen celý temným indigem. Kapky stihaly nás lesem utíkající. V dešti dostihli jsme 35 tábora. Vlezl jsem se Suchánkem do stanu, zabalil se, četl a psal. Ostatní bavili se u kamen. Bylo to velepříjemné ležeti v útulném stanu (ráno jsme si jej upravili) a poslouchati hlasu

bouře, která okolo lomcovala stromy a tančila na jejich vršcích. Hrom řval a nebe zářilo bičováno tisíci šlehy.

V tomto dešti doběhl do tábora se schovat mladý Stránský se dvěma slečnami a schoval se u nás v táboře. Také ke mně se přišel v dešti podívat a pozeptat se, co jsem namaloval. Já ovšem s jeho barvičkami neudělal ani taha, neboť jsem neměl ani trochu kdy. Tu malinečkou minutku vždy utrhnu pro svůj deník.

Brzy však, sehnuv se pod postel, zpozoroval jsem, že voda valí se nám do stanu. Ó bylo lkání, bylo porubání! Hned skočili jsme s postelí a hledali díru. V dešti potom a bouři dělali odtok ze stanu.

Bylo sice již po bouři, ale přšelo stále. Na »foru« se udělala jezera a voda skoro vystoupila z potoka. Odvodňovali jsme je a rozsekávali kořeny.

Ti z Krásné Hory vrátili se pozdě, promočeni a pobláceni. Byli pozdraveni »hurá«, neboť vypadali jako mladí hrdinové.

Večer potom seděli jsme u kamen a zpívali svoje oblíbené písničky. »Mistr« (p. Arnim Svojsík) nás poslouchal a potom také spustil. Zpíval krásně.

K 11. hodině dotkla se mne Suchánkova ruka. »Pojď spát,« zašeptal. Sebral jsem se a beze slova odebral se na lože, ač ostatní zpívali dlouho do noci.

29. července 1916.

21. DEN

Ráno mne probudily hlasy od kuchyně. »Mistr« přinesl noviny a ty se probíraly u kuchyně se štavnatými poznámkami. Vstal jsem a šel mezi ně. Slunce svítilo.

Pan profesor se chystal na dalekou cestu. Na 4 dny do Prahy. Chtěl také navštívit některý jiný tábor. S ním odjíždí B., největší šprýmař a nejvtipnější lenoch.

B. je typ Pražáka. Ač jeho obličej jest hrozný, lícní kosti i přední zuby vysedlé i oči zatlačené jako u ryby kamsi dozadu, kůže pokrytá pihami a jakýmis vyrážkami, přece je asi nejchytřejší a nejprohnanější ze všech. Žádný by neřekl, že

jeho otec je jakýsi vrchní rada a velice vlivná osoba. B. je však lenoch. Jídla a bonbonů přicházelo mu každý den plno, ale přece odjíždí domů za pohodlím a blahobytem. Znal všechny kuplety, Cyrana, celé opery nazpaměť, všechny písně, byl dosti sčetlý a smál se všem; mne, nevím proč, hned od prvu si oblíbil, ač já dlouho, dlouho držel se ho stranou, ano, byl mi z počátku i nesympatický.

Pokoj popeli jeho!

10 Za vůdcovství Böhma cvičili jsme od 12. hodiny do půl 2. Tento opálený mladík asi mnoho miluje militarism a je trochu despota. Divím se, že profesor jej nechal velet. Snad jej chce vyzkoušet.

Mýlil jsem se, je to dobrák. — (Poznámka pozdější.)

15 K obědu rýžová polévka a připálená kaše. No, snědl jsem jí přes 2 šálky. Nechči napsati esšálky, poněvadž za každé německé slovo musí si tu každý dát pohlavek. A všichni také na to dbají. Jak se některý podřekne, hned na něj křičí: »Dej si pohlavek!«, tak dlouho, až si jej dá.

20 Po obědě chvíle odpočinku, dělal jsem dále lávku. Přitom jsem si pilkou poněkud pošramotil žíly na levé ruce, takže pro krvácení nemohl jsem pracovati. Vymyli mi to a očistili a já sedl si, jaksí divně unaven, do wigwamu.

Neudörfel šel do Loskot pro mléko, Böhm do Kojkoviček pro máslo.

25 Poněvadž bylo mnoho práce, zvláště s metením tábora (druhého dne byla neděle), nedostali jsme se ke hře. Proto jsme si ji nechali na noc k táborovému ohni.

30 Já dodělal lávku a povečeřel jsem chléb s máslem. Po večeri založili táborový oheň a hra začala, jakmile byla úplná tma. Hráló se: »plížená do tábora«.

Deml, Suchánek, Srnec, Peška, Čáslavský a já měli jsme za úkol ve tmě (jen táborový oheň hořel) proplížiti se rozestavenými strážemi a vklouznout do wigwamu. Stráž musela býti nejméně 2 m od stanu.

35 Odešli jsme daleko do lesa, kam jen stěží prošlehovala zář táborového ohně. Hra začala.

Schýlen, plížil jsem se cestou předem vymyšlenou. Skrčen,

došel jsem na 150 m od tábora. Tam bylo dosti jasno a já musel lehnouti. Okolo ohně se ostře rýsovaly kontury hlídek, rozhlížejících se na všechny strany. Půda pode mnou byla suchá a křoví nebylo, takže plazilo se mi dobře. Však cestou k našemu wigwamu bylo mi přelézati potok v bezprostřední blízkosti stráže. Položil jsem se přes něj břichem a přebrodil jej. Nyní bylo to nejobtížnější. Jahodí chřestilo pod tělem při sebenepatrnějším pohybu, plamen svítil až ke mně a stráž ne- daleko. Vyčkal jsem, až přikládali na oheň. Využiv poněkud šera, rychle a neslyšitelně proplazil jsem se kolem nohou hlíd- ky. Bylo to opravdu šikovně provedeno. Proklouzl jsem mezi oběma stany, Demlovým a svým, a vklouzl do svého. Suchán- ka však, za mnou se plazícího, hlídka uzřela a chytla. Sedě ve stanu zajásal jsem. Tělo mne však bořelo od napínání a hlava od vzpřimování. Když se zapískalo, byl jsem první z těch, kteří správně úkol vykonali. Suchánek láteřil.

Při táborovém ohni dělal Hoppe, který chce v pondělí odjet, zkoušku druhotřídní. Potom se zpívalo a ke 12. šlo se spat.

30. července 1916.

22. DEN

20

Ráno odepnul jsem vrchní plachtu a četl chvíli Baudelaira. Mnoho jich spalo. Brzy jsem vstal a chystal se na cestu do Lipnice pro balíky a hřebíky. Bylo krásně. Po snídani jsem vyšel. Vzal jsem s sebou skizzák.

Hrad zahalen v lehoučkou mlhu, zruřovělý slunečními pa- prsky vypadal tak intimně a mile.

Nakoupil jsem všeho, co bylo třeba, vyzvedl balíky a šel si zakreslit. Kreslilo se mi báječně!

Zpět jsem přišel brzo a hned se svlékl do plavek. Po cvičení (nekoupal jsem se pro rýmu) jsme poobědvali výborný oběd. Já ho dojedl ještě ze svého, co jsem si přinesl z Lipnice. Byly knedlíky a vepřová. Po obědě chvíle siesty. Já jsem se hlásil ke hlídce, až všichni odejdou na hry. Umyl jsem jeden hrnec, zablebtaný celý od knedlíků. Byla to ohavná práce.

Po obědě jsem se sebral a šel jsem si trochu zamalovat. Jindy o prázdninách by to byla práce, nyní je to odpočinek. Maloval jsem svoji obvyklou Lipnici.

Bylo mi tak příjemně, když zase po dlouhé době zůstal jsem sám v klidu a při příjemné netělesné práci. Bylo krásně. Lipnice zahalená v lehké růžové mlhy skvěla se v zapadajícím slunci jako růžový květ. Byl jsem klidný a spokojený, ač obrázek nedopadl, jak jsem si přál. Sešel jsem do tábora. Všichni byli ještě pryč, jen Suchánek dumal nad zápisníkem a hrbil se nad sumou, kterou jsme vydali. Přes 600 K. On je hlavním pokladníkem. Já jsem sedl ke stolu a psal táborový deník. Náhle se za námi zjevil pan Arnim, který se připlížil velice nepozorovaně až k nám. On nás sice ještě více »dresuruje« než pan profesor, ale zase je bližší a kolegiálnější. Rád každému poslouží a hlavně dává při obědě větší porce. Bavil se s námi. Nabídl jsem mu kousek vánočky.

Po večeři (chléb s máslem a mléko) hrála se zase včerejší hra, jen opačně. My hájili a ti, co včera hlídali, útočili. Jen jednomu se podařilo proklouznout. Já chytil dva. Na naší straně byla veliká převaha. Potom jsme se u táborového ohně báječně bavili, zpívali, ale již to nebylo tak hlučné jako včera. Byli jsme unaveni a hlas se nám zarážel v hrdle.

O 12. hodině zazpívali jsme si »My chodíme každou noc na špacír« na melodii smutečního chóru z Troubadoura a šli jsme spat. Já měl před sebou druhou hlídku.

31. července 1916.

23. DEN

Žížka mne probudil, než jsem odspal první verše. Chopil jsem se lucerničky a hned vylezl ven, do teplé a krásné letní noci. Byl jsem sice unaven, ale vzpružil jsem se při pohledu na nebe. Nad námi uprostřed tábora klene se kousek klenby nebeské. Jest to taková malá paseka. Hvězdy byly báječné. Nebe plné jako louka na jaře. Blikaly a mihaly se jako kvítka, shýbána větrem. Sedl jsem si do kořenů stromů a díval se nahoru do otevřeného nebe, které tak miluji a ctím.

Doba mi uplynula dosti rychle. O 3. hodině vzbudil jsem Böhma a šel si lehnout. Usnul jsem okamžitě.

Ač nebe bylo v noci krásné, ráno zatáhlo se chmurami. Vítr se obrátil. Byl jsem nevyspalý a poněkud rozmrzelý. Měl jsem jít na Lipnici, ale nevypravil jsem se až odpoledne. Dopoledne 5
pracováno na sklepě.

Zase nás ubylo. Hoppe, který udělal druhotřídní zkoušku, odjel domů. Proplakal prý celou noc. Zvláštní to člověk. Byl naplněn snad samou žlučí, neboť neštěstí jej pronásledovalo od prvních dnů. Nic se mu nedařilo, pes jej pokousal a vůbec 10
všechny nepříjemnosti se přiházely hlavně jemu. Byl to hodný hoch. Se mnou vycházel velice dobře a ještě před odchodem si mne vyfotografoval. Odešel, doprovázen Masojídkem.

K obědu byly lívance. Pekla je Holého družina. Po obědě jsem se vydal se Suchánkem na cestu do Lipnice. Vyčasilo se 15
a slunce počalo prokukovati mraky. Vyzvedli jsme si balíčky a opatřili nákupy. Potom jsem vylezl na hrad, na obvyklé své místo. Suchánek, chudák, rozbaloval balík, v němž bylo psaní, že otec jeho jest odveden.

Jako větrné hrady kácely se všechny moje plány s Prahou. 20
Nechci je obtěžovat v dobách tak smutných. Nesl to však srdnatě. Já jistě bych to tak nedovedl.

Po hodině vrátili jsme se zpět. Slunce vykouklo zase na chvíli a kraj hned nabýval jiné tvárnosti. Okolí celé zalito lehkou mlhou s růžovým a modrým nádechem. Vzduch byl 25
vlhký a voněl zralým žitem. Zlatožluté obilí proudilo jako rozvodněný tok rukama osmahlých ženců. Země voněla tak prudce a zrale.

Na cestě obcerstvili jsme se z báječného pramene a šli dále osvěženi. Jakmile jsme přišli do tábora, po uklizení tábora 30
hráli jsme hru »o šátečky« a »o klobouk«. Smíchu dosti, ač hra je poněkud dětinská.

Mezitím se setmělo a byl čas k večeři. Připravili jsme si brambory se sádlem. Unaveni šli jsme brzy spat. Spal jsem po 35
prvé celou noc bez probuzení.

Probudil jsem se královsky. Taková noc vzpruží báječně. Byl jsem celý den pln humoru a radosti. Po čaji s mlékem
5 dali jsme se do práce. Pan Arnim nás honí víc než pan profesor. Nedaruje ani chvíle odpočinku.

Pracovali jsme na sklepě. Ten sklep, kterého nebude třeba a který, sotva postavíme, zase zbouráme, ten nás hrozně týral. Já sotva získal chvilinku času, již jsem chytl Weignera a dřel
10 »Tělo lidské«, jako nikdy ve školním roce. Tady vidět opravdovou práci, kdy jedna je úlevou druhé a odpočinek někdy až v noci. Připravuji se na druhotřídní zkoušku. První pomoc již znám, ale 21 věcí musím ještě dříť. Zkouška bude co nejspíš a času není ani chvilky. Ještě musím dříť rostlinopis, dráhy,
15 obvazy, dějiny české a skautingu a trochu kuchařinu. Nevím, jak to nadřu, vždyť mám sotva minutku času k napsání deníku, který škrábu v ustavičném strachu, že budu zase zavolán k sekeře.

Ale nic si z toho již nedělám, až bude sklep hotov, bude
20 zase dobře. Před obědem skautská cvičení. Je větrno, poněkud chladněji, ale voda velice teplá. Naučil jsem se novému způsobu plování na zádech.

Tak rád bych si něco naskicnul, mám barvy a jiné drahé rekvizity, ale nemám — času.

25 Před cvičením náhle zjevili se u nás dva cizí skauti. Byli to ti od Bezděkova. Z celé družiny zůstali jen dva, ostatní pro nedostatek jídla utekli. Statní mládenci. Přišli na návštěvu. Jeden, báječný běhoun, cvičil s námi a oba se koupali. Kdyby tak celá naše družina se skládala ze samých starších
30 jako tito, bylo by mnohem lépe.

K obědu hrachová polévka a telecí. Oboje bylo dobře připraveno, neboť vařil Suchánek. Po obědě bavit jsem se chvíli s těmito skauty. Jsou oba vysoké hodnosti. Jeden je rádece a zástupce vůdcův, druhý tuším také. Pracovali na polích.

35 Jakmile odešli, hned nás zase hnali do práce. Ten sklep, ten sklep, ten otvírá se na nás tak nenasytně jako tlama nějakého

žraloka. Snad nic nedalo tolik pitomé práce a námahy jako tento nepotřebný sklep. Ale je to dobré, aspoň se něčemu naučíme!

Byl jsem velice unaven touto hrozně mechanickou prací. Nedivím se dělníkovi, který stále pracuje totéž, že stává se 5 více strojem a upadá skoro do zvířecosti. Teď chápu různé momenty ze Zolovy Práce. Vzpomínám také na svého ubohého strýce Edu. Chudák, také »skautuje...« Je mi ho tak líto. Jak hrozná musí být ta nádenická práce pro něj, pro inteligenta. Snad bohové dají a shledáme se zase, obohaceni 10 zkušenostmi a obrnění překážkami proti překážkám.

K večeru hlásil jsem se na cestu do myslivny. Pešku cosi štíplo, otekla mu noha a já šel pro octan.

Tato cesta je báječně osvěžující. Šel jsem tam šťasten a rád a přál jsem si skautovat celý rok, ač někdy (dříve, teď již ne) 15 při hrozných námahách mě napadalo: »Proč to děláš, hlupáku? Můžeš sedět doma, nač se tu dřeš? Potřebovat v životě nebudeš ani pil, ani sekery. Měls zůstat doma a učit se něco pro tebe prospěšnějšího!«

Cesta lesem k večeru je krásná. Slunce zapadající probles- 20 kuje za ostrými konturami stromů, které jsou jako z papíru barevného vystřižnuty. Vše voní tlumeně a vážně. Zpíval jsem celou cestu. Já, který doma jsem si nezanotoval ani písničky, zpíval jsem a opěvoval tyto lesy a paseky.

2. srpna 1916. 25

25. DEN

Krásný, po celý den zpívající den. Vstal jsem asi o 6. a spatřil (spali jsme v otevřeném stanu), jak paseka, která leží 30 asi sto kroků nad táborem, hýří a jásá barvami slunce. Byl jsem nocí řádně zkřehlý, chopil jsem se dek a utíkal ke slunci. Ach, bylo to poležení! Slunce brzy zahnilo všechnu tu zimu, která skryta v záhybech dek trýznila mne celou noc. Brzy jsem byl prohrátý a svlékal jsem kus oděvu po druhém. Přišli i jiní, kteří si lehli a spali. Já však chopil se »Základů« a »Zdravo-

vědy». Studoval jsem pilně. Ale zdá se mi, že můj mozek ochabl. Nemám skoro žádné paměti.

Naučil jsem se celou první pomoc, Morseovy značky a ještě jiné věci. Potom jsem sešel do tábora na snídani. Hned mne 5 zapřáhli do práce. Sklep a sklep! Střechu jsme dělali a nadřeli se dosti. Čáslavský, šťastlivec, odešel do Lipnice nakoupit. Před obědem vyžádal jsem si dovolení, abych směl do myslivny. Vzal jsem svou poštu a vrátil se osvěžen a ukonejšen krásou krajiny. Deml, Peška, Suchánek šli panu profesorovi na- 10 proti. Měl dnes přijeti.

Hned po obědě vypravili jsme se koupat k Bratroňovu. Já vzal skizzák a perem kreslil. První slušnější skizza. Pan Arnim šel s námi a koupal se též. Slunce hrálo báječně. Horko 15 bylo skoro nesnesitelné. Mouchy na nás dorážely bez ustání. Spolkl jsem dokonce dvě nebo tři a kašlal celou hodinu.

Vrátil se, měl jsem zase trochu klidu a ticha. Kreslil jsem karikatury, které se všem velice líbí.

Jediné, co mně působí nesnáz, je bolavý palec. Rány na něm žádné, jen jakási tečka černá a je oteklý. Aby to zas nebyla 20 otrava krve, jako tenkrát v Schönbergu!

Tak jsme »prolajdali« čas do večere. — Z Okrouhlice přijeli s prázdnou. Pan profesor nepřijel. Mistr s Holým odešli to vyřídit do myslivny. My zatím večeřeli hubené jídlo. Jen kávu (vodu a mléko) s chlebem. Dojedl jsem to zbytky z domova.

Po večeři našťípál jsem trochu dříví. Pak začal táborový 25 oheň. Plameny šlehaly báječně. Při něm konány různé legrace až do příchodu pana Arnima, který se připlížil až k ohni. Potom jsme hráli divadlo. Fantasticky oblečení, fantasticky osvětlení, museli jsme hrozně vypadat. Bylo smíchu a žertů, 30 ran šavlí, střelby a zvláště nakonec, kdy udělali jsme obrovské postavy (jeden druhému sedl si na krk a přikryl se stanovým plátnem), byl poprask ohromný. Potom shledav své věci šel jsem spat. Někteří spali venku, já však spal ve stanu docela otevřeném.

35 S Böhmem jsme si vyměnili hlídku. Mám poslední. Musím totiž ráno pro mléko.

Spal jsem dosti dobře, ač mi bylo zima. Zvykl jsem.

Böhm mne vzbudil o 5. hodině. Nastoupil jsem hlídku. Učil jsem se ke druhotřídní, četl a bavil se, neboť bylo docela světle. Slunce vzcházelo. Probudil jsem Suchánka a šel jsem s ním do Bratroňova pro mléko. Na modré obloze ukázaly se mraky a zachmuřilo se. 5

Příjda pustil jsem se do vaření, neboť byl jsem přidělen ke kuchyni. Vařil jsem brambory s cibulí. Böhm, Suchánek a Deml jeli dvojčolkou na nádraží do Okrouhlic panu profesovi naproti. 10

Ač bylo velice chladno a větrno, přec dán před obědem rozkaz ke cvičení. Svlékl jsem se a šel. Po cvičení jsme se koupali. Voda byla teplá. Sotva však jsem vylezl z vody, ovannul mě takový mráz, že div jsem neupadl. Ruce mi hrozně zmodraly, až někde sežloutly, a já byl jako bez sebe. Něco takového se mi ještě nestalo. Třel jsem se a rychle utíkal do tábora. Tam jsem se rychle zabalil do všech pokrývek, vlezl do wigwamu a hned se mi vše zamotalo a já ležel jako bez sebe asi 1½ hodiny. Jakýsi zvláštní otřes nervový. 15 20

Probral jsem se, když mi přinesli jídlo. Snědl jsem pár bramborů a ležel dále. Bylo mi již líp. Zima ustoupila, i duševní deprese se rozplynula. Palec, který mě bolel, jsem rozřezal, vymačkal, zavázal a lehl s dojmem, že klidně si poležím až do večera, k večeru však jsem vstal. Bylo mi skoro dobře. Zajásal jsem, že se to tak honem přehnal. Přikládal jsem u kuchyně. 25

Okolo 8. hodiny ozval se jásos: »Pan profesor jde!« Běželi jsme mu naproti a tiskli mu ruce. Všichni jsme byli rádi. Pan profesor zašel do myslivny a my schystávali potřebné k táborovému ohni. 30

Po večeři (chléb s bramborovým salátem a potom čaj) byl táborový oheň. Pan profesor promluvil o začátcích našeho skautingu a o Powellovi a Setonovi. Mluvil o Americe velmi zajímavě a rozkošně. Dlouho jsme mu naslouchali a po skončení programu odebrali se na lože. 35

V noci rozpoutal se vítr. Vrcholky stromů, hluboce zohýbané, šuměly, stromy narážely na sebe s divným pláčem. Nebe se zatáhlo a úplná tma snesla se pozvolna na les.

Usínal jsem při této hudbě snadno. Miluji toto šumění a tím více zde, neboť je to tu hroznější.

Ráno vítr neustal a řval stále víc a více. Začalo pršet a zlé počasí zase nabylo vlády. Ráno si mne zavolal pan profesor:

10 »Budete dnes dělati zkoušku. Přijdete ke mně do stanu!«

Poněvadž jsem se připravoval jen v ukradených chvílkách, zalekl jsem se poněkud. Přece jsem však statečně se zeptal, zda mám přijít v žaketu či v kaiserroku, a přislíbil přijíti. Zároveň dělali zkoušku Suchánek a Čáslavský.

15 První jsem dostal Setonovu hru. Je to báječná hra. Po prvé jsem s ní skoro nehnul. Po druhé jsem udělal jen z chyby a po třetí (při nejsložitější) tři. Potom jsem dostal vyhledat nejlacinější a nejrychlejší spojení z Prahy do Jičína, vyjedu-li po poledni. Vykonal jsem to správně. Třetí otázka byla z tělovědy. Ucho. Co jsem znal a nadřel z Weignera, jsem pověděl.

20 Dále nakreslit plán myslivny. To bylo dobré. Při orientaci jsem si však zaplavoval. Neměl jsem, odkud se jí naučit, a tak jsem v některých věcech trochu plaval. Ostatní však neznali to také. Po této zkoušce jsme přestali a šli k obědu.

25 Byla luka (vepřové pečené po srbsku se syrovými brambory a česnekem). Polévka dobrá, příkrmu však málo.

Po obědě potom vyšli jsme si s panem profesorem na vycházku. Přitom nás zkoušel. V rostlinopisu jsme plavali všichni, ale první pomoc jsme ovládali výtečně. K večeri byly

30 houby s vajíčky a později mléko. Po večeri hvězdné nebe. Celý den jen se učím a mám jen trochu času k napsání deníku. Proto jej píši stručněji. Z první pomoci dostal jsem pomoc při poranění elektrickým proudem. Z rostlin některé keře a rostliny. Potom z podoby západů slunce a mraků souditi na

35 počasí. Z vaření dostal jsem hovězí polévku. Spal jsem dosti mizerně, poněvadž přes den několikrát přšelo a byla zima.

28. DEN

Ráno přšelo. Mizerné počasí. V tom jsem si musel jít do Lipnice vyzvednout dvě poukázky. »Mistr« chtěl jít také, ale odstrašen počasím, zůstal v táboře.

Šel jsem bez kabátu, jen v pelerině a bylo mi dost chladno v tom jimravém dešti. Krajina tato jest opravdu tragická. Dojem, jímž působí obestřena tím těžkým bolem, hroutí vždy celý hrad a tísní celou krajinu. Ve svitu slunce vypadá jako pěkná hračka, která vyšla z potřeby.

Dostal jsem z domu balík a z Prahy skautskou hůl, bohužel příliš krátkou a pro mne malou a drahou (4,80). Napěchován rádně (nesl jsem velkou hlávkou zelí, 1,70, a ještě balíček Masojídkovi), šel jsem zpět.

V táboře mi oznámil pan profesor, že prý mohu dělat zkoušku prvotřídní. Ideál můj nynější byl by splněn. Prvotřídní skaut! To něco znamená. Dal mi hned řemeslnou práci. Udělat pěknou lenošku (křeslo s lenochy) z březového dříví. Udělal jsem správné a masivní křeslo. Sám jsem tomu rád. Ale pracoval jsem bez oddechu od 12 do 8 hodin. Co bych nebyl nikdy dokázal, tu to je!

Seděl jsem chvíli na svém výrobku a odpočíval. Ač jsem byl hrozně unaven, měl jsem hlídku, kterou jsem také podstoupil od 11 do 1. Zabalil jsem se do pokrývek a tak jsem hlídal od 10 do 1. Noc byla klidná.

6. srpna 1916.

29. DEN

Dnes zrána přšelo. Proto jsem se nevydal na Lipnici, jak bylo stanoveno. Až o 1/2 11., když bylo trochu pěkněji, přece jsem vyšel. K Žižkovi přišla návštěva. Rodiče z Prahy. Potkal jsem je na Lipnici, kam se se svým synem vypravili.

Na Lipnici jsem marně sháněl hole na luky. Musíme si je zhotoviti sami. Tam seznámil jsem se s jedním panem učitelem z Prahy (byl tam na letním bytě), starší pán již, s kterým

jsem dlouho hovořil. Je to velice vážný pán. Kolem 12. jsem se vrátil.

Oběd byl báječný. Čtyři kuřata připravena výborně na paprice. Pochutnal jsem si báječně, ač dostal jsem z domu balíček a napral se rádně předtím. Po obědě řekl mi pan profesor: »Chcete si zašermovat?«

Svolil jsem a oba chopili jsme se šavlí. Poněvadž jsem dlouho nešermoval, byl jsem z počátku velice nejistý. Pan profesor šermoval nejdříve klidně, ale později zuřivěji a zuřivěji. Já nabral jsem kdesi v sobě neobyčejný klid, vůbec jsem se nehnul s místa i při nejprudších útocích a odrážel jsem velice klidně. To velice působilo na diváky i na profesora. Nechal jsem jej vždy setkat a jednou při dolní terci, když se poněkud příliš rozehnal, rychle jej sekl sekundou přes
15 prsa.

Já sice dostal mnoho ran, pan profesor také, převaha byla na jeho straně, ale svůj úkol jsem čestně vykonal a uhájil své místo šermíře. Vždyť nevím, kdo by tak obstál v šermu se samým Svojsíkem. Po šermu mi řekl: »Jste dobrý šermíř.
20 Máte báječný klid.« Sám byl uřícen a upocen. Já však byl tak naprosto klidný, jako bych vůbec nešermoval. Nechal jsem si ohledat tepnu. Šla docela klidně — normálně. Pan profesor si mě potom zavolal do stanu a ptal se mne, zda bych nechtěl dělati rádcovskou.

25 Jak to stoupe! Dříve sotva jsem doufal, že budu připuštěn ke druhotřídní, potom prvotřídní a teď již rádcovskou. Brzy se mi svěřil, že by totiž chtěl, abych u nás založil skauting. Že by sám tam přijel přednášet. Oporu bych měl v Šimečkovi.

30 Myšlenka tato jest veliká. U nás — skauting. Já a — zakládat jej! Sám vím o sobě, že jsem hrozně nestálý. Vzítí si tento úkol znamenalo by třeba ztrátu dosti mnoha času. Snad by tím utrpěla umění, kterých se nevzdám, co budu dýchat. Hudba — poesie — malířství. A co ty roztržky a rozbroje, které jistě nastanou! Budu dost silný, abych je odehnal? Víím, že
35 vládnouti a rozkazovati nedovedu, dělám však toto rozhodnutí přece po dlouhém uvážení, bez nadšení, vědom jsa si všech překážek a nevděků, a odpověděl jsem skoro kladně.

Ježto bylo celé odpůldne volno hráti v táboře různé hry a já se her neúčastnil, přemýšlel jsem o svém úkolu. Vždyť možná ani prvotřídní ani rádcovskou neudělám. Jsou to přece velice těžké zkoušky. No, uvidíme! Čas vše přinese.

Když se pan profesor vrátil, šel jsem s ním na čekání ještě s Holým. Poněvadž byl špatný vítr, pan profesor nic nestřelil. Viděli jsme dva zajíce. 5

Chlad se snesl shůry a přes strniska, většinou již holá, nesly se modravé páry. V dále srážely se v tak divnou modrozelenou barvu, kterou tak zbožňuji a již žádný nevystihne. V dále kraj háječku, celý prodchnutý touto barvou, vyhlízel pohádkově. Jen jemně odrážely se kontury bílých pňů brízek od zeleného pozadí. A všude takový božský klid. 10

Z jeteliště vyběhne zajíček a ohlíží se kolem. Pak volným krokem běží do lesa. Posloucháme s dechem utajeným. Vše jest nám bližší než jindy, jsme zase pravými příslušníky rodiny přírody. 15

Mlha snesla se až k zemi. Slunce zapadlo, jen trochu růžového zlata chvělo se na západě. Dálavy houstly, pozbývaly odstínů a nabíraly nové neproniknutelné barvy. 20

Vstali jsme z vlhké trávy a vrátili se domů. Večer (omáčka od oběda a knedlíky) byla černá hodinka. Každý vyprávěl nějakou příhodu, která jej potkala. Nejzajímavější pan profesor!

O půl 12. odešli jsme spat. V noci byla velice zima. Spal jsem dosti špatně. 25

7. srpna 1916.

30. DEN

Ráno probudil jsem se se slabou anginou. Rychle sebral jsem své věci a utíkal za teplými paprsky, které ohřívaly naši paseku a k nám do tábora nemohly pro husté hlavy jedlí. Tam jsem se na čtvrt hodinky natáhl. Potom však mne vzbudili a rychle musel jsem se připravit na dalekou cestu. Byl totiž na dnešek projektován celodenní výlet do Německého Brodu. Byl jsem na to město velice zvědav, neboť jsem ho ještě neviděl. 35

Vyrazili jsme o půl 9. Šli jsme rychlým pochodem, zpívající a pískající, a nechávali za sebou lidi s otevřenými ústy a očima. Pan Arnim šel s námi, pan profesor nikoli. Bylo nás celkem deset. Po 2 a půl hodinové cestě dorazili jsme do
5 Brodu. Město Brod nás velice překvapilo. Neobyčejně úpravné a čisté město. Poobědvali jsme u uzenáře. Bylo mi tak divně pod střechou. Tísňivě a nejistě. Jsem zvědav, jak dlouho to bude trvat, než si zvyknu doma. Po obědě vydali jsme se na procházku městem. Pan Dr. Neudörfel, jehož syn je u nás
10 v táboře, opatřil nám průvodce — staršího učitele, správce museí.

Prohlédli jsme velkolepé museum, v němž je množství báječně cenných věcí. Zřejmo, že toto královské město hrálo ve středověku velikou úlohu. Zvláště je tam jedno krásné vy-
15 dání bible.

Potom jsme prošli park. To byl ale park! — Takový mít u nás! Protéká jím Sázava, jest veliký a krásně upravený. Na všechny učinil veliký dojem. Potom jsme vystoupili na věž kostela. Tam bydlí celá rodina strážného ve výšce 45 m
20 a pozorují, zda někde nehoří nebo se něco neděje. Má tam poplašný zvon.

Stoupali jsme po točitých schodech a brzy byli jsme na věži. Rozhled velkolepý. Lipnice trůnila v dáli. Za městem obrovské město baráků, kde ubytováni jsou Italové uprchlíci.
25 Řádí prý tam nemoci.

Potom jsme si skočili k cukráři a po svačině v hotelu rozešli jsme se na nákupy. O čtvrt na šest ubírali jsme se pomalu na nádraží. Času bylo dosti. Čekali jsme na zahradě. Velice pěkné nádraží. Za půl hodiny přijel náš vlak a my dojeli o půl 8.
30 do Okrouhlice.

Po půldruhé hodině pochodu došli jsme do tábora. Po večeri šli jsme hned spat, neboť jsme byli unaveni. (Dostal jsem 50 K z domu.)

Německý Brod jest město velice milé. Čisté a úpravné. Za-
35 líbilo se mi velmi. Památné je zvláště Karlem Borovským. Noc byla chladná.

Ráno bylo velice chladno. Zdálo se, že každou chvíli bude pršet. Za chvíli však vyhlídlo slunce a já rychle utíkal na paseku ohřívat se a učit. 5

Učil jsem se, učil, až mne zavolal pan profesor. Šel jsem do myslivny pro poštu. Prošel jsem rychle lesy, které byly v slunci skvostné, a brzy byl jsem v myslivně. Paní profesorová mi poštu vydala a já zajásal nad dopisem od tatínka a zásilkou. 10

Rozbalil jsem dopis a četl uprostřed paseky. Velice na mne zapůsobilo těch pár prostých slov tatínkových a vyplnění mého přání (svolení k Praze).

K obědu knedlíky. Rychle jsem pojedl a zacvičil si a ihned vydali jsme se s Neudörflem na Lipnici odeslat a přijmout 15 balíček. Počasí bylo dosti pěkné, jen chladno.

Opatřiv si všechny věci na Lipnici, sedl jsem si na vrcholku hradní zdi, zpuchřelé, na hebkém trávníku a maloval jsem kapli. Oblaka táhla mi nad hlavou a oko koupalo se v tak krásných dálkách jako ve zlaté koupeli. Obraz se mi podařil. 20

K večeru jsem se vrátil. Oběd byl prý rozdáván nepořádkem Holého družiny až o půl 4.

Když jsem přišel, vzal si nás pan profesor na pochůzku a zkoušel mne, Suchánka a Čáslavského morseovku, potom usuzování a hvězdné nebe. Obstál jsem dobře. K večeri byly 25 vařené brambory a salám s chlebem. Po večeri bylo ještě pozorování hvězdného nebe a potom jsem honem utíkal spat. Byla veliká zima a připravovali jsme se na velice chladnou noc. Já měl druhou hlídku.

Lehl jsem a hned jsem usnul. 30

9. srpna 1916.

O 1. hodině vzbudil mne Holý, který měl trestnou hlídku. Byl jsem již teple oblečen, jen jsem obul trepky a hajdy do

ledově studené noci. Pohlédl jsem na teploměr. Byly 4 stupně C. To je trochu málo na srpen. Než mně zima nebyla. Měl jsem košili, svetr, kabát a pelerinu, nohy zabaleny v »pytli«. Poněvadž jsem měl naději, že přijde na mne inspekce, bděl jsem velmi obezřele. Než nikdo nepřišel a hlídka minula klidně. O 3. jsem vzbudil Žižku a šel spat. O 7. hodině mne znovu burcoval hlas: »Pro mléko!« Nebyl jsem vyspalý a nechtělo se mi. Přemohl jsem se a šel. Peška se mnou. Nad lesem prokukoval azur a slunce počalo již zlatiti vrcholky stromů.

Cestou byl zřejmý šedý mráz. Slunce nemohlo ještě zahnat zimu, která v podobě kapek usadila se na květných stvolech. Kopretinky a jetel trásly se v této koupeli a rosa se trpytila jako dýmanty.

Vyřídili jsme, čeho bylo třeba. Odevzdal jsem mléko, vzal deku a hajdy na paseku za sluncem. Bylo 7³/₄ a měl jsem ještě chvíli ke spánku. Po osmé jsem se probudil. Nebylo mi dobře. Pocházelo to od žaludku.

Vstal jsem a byl jsem přidělen ke kuchyni. Měl jsem dělat prvotřídní z vaření. Bramborové knedlíky se zelím. Hned jsem se pustil do toho.

Okolo poledne nás zavolal pan profesor: »Všichni, kdož hodláte dělati zkoušky, za mnou ke zkoušce z tělesné zdatnosti.«

»Už to začíná,« pomyslnil jsem si, svlékl se a šel. Nebylo mi příliš dobře, ale šel jsem přece.

Den byl krásný. Slunce hřálo a pálilo nás v záda. Paseka, tak dlouho hlazená zimou, okřála v paprscích Oživujícího. Na pasece čilý shon a ruch. Růžová těla mihala se zelení jako velcí růžoví motýli.

Zkoušky počaly. *Běh*. — Bylo mi tak děsně, jako před nějakou opravdovou zkouškou, ač jsem si byl skoro jist úspěchem. Nohy mám výborné. Dráha naměřena na pasece. Odebral jsem se na její konec, kde účastníci se shromažďovali.

Na druhém konci zůstal pan profesor a dva, kteří drželi provaz, jež musel závodící prsama shodit.

Odměřeno 100 m. a závody začaly. Pasekou rozléhal se

zvuk píšťaly a povely: »Ke startu! Pozor!« a hvizd. Závodníci mihali se lesní mýtinou. Bylo to velmi krásné. Každý snažil se zvítězit a závodil s plnou vervou. Běželi jsme dle abecedy. Já byl předposlední. Nabral jsem klidně několik dechů, a až poněkud nervosně, přece dosti klidně jsem se připravoval. Z druhého konce paseky ozval se táhlý hvizd. Měl jsem se připravit. 5

Suchánek vešel: »Ke startu! Pozor!« a hvizd ostré píšťaly rozlehl se lesem. Vyrázil jsem, máchnul rukama a hnál se hned. Jednotlivé stromy mýjely mi před zrakem tak, jako když se díváme z rozjetého vlaku nebo vozu. Před cílem jsem napjal síly a hup!, prorazil šňůru a letěl setrvačností dále za cíl. 10

»15 vteřin, doposud nejlepší čas,« ozvalo se volání. Ohlédl jsem se. Bylo tomu tak. Však vyhráno jsem ještě neměl. Největší sokové Čáslavský a Suchánek dosud nesoutěžili. A stalo se. Čáslavský mě přebíral o 1 vt. a Deml rovněž. Vzal jsem opravu a chystal se znovu. S napjatými nervy jsem se hnál a vyhrál jsem vše třinácti vteřinami. Nepředstihl mne žádný, ač všichni pokoušeli se mne vzít. Jedinému Böhmovi podařilo se také za 13 vt. doběhnouti dráhu, ale byl bos a já obutý a tudíž já měl vyhráno. 15 20

Spokojen s výsledkem šel jsem k nejtěžšímu závodu v *plování*. Prošli jsme v plavkách lesy a došli za půl hodiny k velikému rybníku, kde jsme se dosud nekoupali a kde konány závody. Voda, silně železitá, odrážela zeleň stromů červeně, jako rýsována křídou. Tůně záhadně vyhlídaly vzhůru a temně zelené stromy skláněly se šepotajíce cosi záhadné této vodě. Po jedné straně táhla se silnice, po druhé zarýval se rybník do lesa. Naměřeno 50 m a první (dlouho se zdráhal) Böhm, starý plavec, pustil se do studené vody. Ještě asi 4 dny před tím byly veliké zimy a v noci téhož dne 3 stupně C. Byla studená, až mrazilo. Böhm zvítězil, plovaje necelou minutu. Potom Deml a Čáslavský něco méně než 1½ minuty. Potom jsem nastoupil já. Voda byla studená, až brněla. Vlezl jsem tam a začal. Měl jsem smůlu. Vyrázil jsem dobře a v polovici cesty pozorují, že se mi svlékají plavky a tak nešikovně, že jsem nemohl vůbec nohama plovat. 25 30 35

Poněvadž byla pode mnou značná hloubka, doplaval jsem jen rukama ku břehu, při čemž jsem se velice znavil, a měl jsem začít znovu. Po druhé zase se mi svlékly. Přivázal jsem si je tedy provazem a už silně unaven začal jsem po třetí.
5 Ploval jsem, ploval, ale moc dlouho, poněvadž zmrzlými údy nemohl jsem mnoho hýbat. Za 2 min. 26 vt. dorazil jsem k pevné zemi. Bylo mi dovoleno vzít si opravu, kterou podstoupím v nejbližších dnech.

Potom se přihodilo něco velmi zajímavého. Holý a Neudörfel, oba tělesně dosti slabí, nastoupili ke zkoušce a začali.
10 V polovici cesty však jevil Holý velice zajímavé známky, šplouchal sebou, ponořoval se a bil rukama kol sebe. Topil se. Voláme naň: »Stoupni!« Pokouší se, ale nedosahuje dna. Böhm chystal se k němu skočit, ač byl jen asi 2 m od břehu.
15 Konečně podařilo se mu dosíci hráze. Vytáhli jsme ho polo bez sebe. Sotva se to stalo, již poplach o něco dále. Neudörfel prováděl podobně. Polykal a topil se. Vytáhli jsme ho také. Chudák, ani z počátku nebyl s to sám jít. To bylo následkem studené vody.

20 Dále závodili dva. Srnec se Žižkou. Srnec to pěkně vyhrál. Potom odebrali jsme se do našeho malého rybníčku na zkoušky z *potápění*. Já se toho obával, neboť mi voda vniká do nosu. Zvítězil Deml 42 vteřin, Böhm 38, já měl 13. Na začátek to stačilo. Suchánek, atlet, vydržel jen 6, potom 10.

25 Vrátili jsme se k obědu. Byly bramborové knedlíky a zelí. To vše jsem připravil já, dříve než jsme odešli ke zkouškám. Byla to totiž má zkouška z vaření.

Po obědě siesta. Já však musel vařit dále svačinu. Kávu. Podařila se mi výborně, ač káva byla vyčichlá. Chutnala dobře
30 a byl jsem pochválen zase.

Čáslavský dostavil ptáka pro hru »střelba ku ptáku«, na něhož se mělo střílet z luku. Srnec vulgo Batul dodělali s Demlem stůl a lávku z břízy. (Chudák Srnec zítra odjíždí.)

35 Okolo šesti začaly závody znova. Ve skoku dalekém a vysokém, v nošení břemen a házení kamenem:

Výsledky jsou:

Skok s místa do dálky:

IV. stupeň Suchánek 2.34, Wolker 2.31;
 III. stupeň Böhm 2.09;
 II. stupeň Čáslavský 1.96, Deml 1.86;
 I. stupeň Pšeničný, Holý, Žižka, Masojídek, Peška.
 Při skoku do dálky upadl jsem a řádně si narazil kostrč. 5
 Bolí mě hrozně.
 Proto jsem zůstal o 3 cm pozadu. Při skoku do dálky vyšlo
 to takto:
 III. stupeň Wolker 3.89, Böhm 3.69;
 II. stupeň Suchánek 3.36; Čáslavský 3.4, Deml 3.35. 10
 Ostatní málo. Každý skákal třikrát a mohl si vzít jednu
 opravu. Kolik z toho udělal nejvíc, to se mu čítalo. Potom ská-
 káno do výše.
 Skok do výše s místa:
 IV. stupeň Wolker 115 cm; 15
 III. stupeň Suchánek 100, Böhm 90, Motyčka 90.
 Odpoledne přišli totiž noví dva skauti. Motyčka a jeho
 bratr. Motyčka je rádce, ale jak jsem se dověděl, má prý
 dosti pohnutou minulost. Zná hudbu a miluje ji. Zná také
 mnoho kupletů, až se to poněkud nesrovnává. 20
 Potom skákáno s rozběhem. Zvítězil jsem zase. Zde ta-
 bulka:
 III. stupeň Wolker 1.35 (scházelo mi 5 cm na IV. stupeň);
 II. stupeň Suchánek 1.20, Böhm 1.10 a ostatní 1 m a 90 cm.
 Potom nastal vrh kamenem. Toho jsem se bál, ale obstál 25
 jsem nadmíru čestně. Házeno kamenem asi 7½ kg těžkým.
 Tabulky zněly:
 Čáslavský 6.80, Wolker, Suchánek 6.70, Deml 6.35, Böhm
 6.30, Srnec, Holý 4.90, ostatní přes tři metry.
 Poslední cvičeno zdvihání a nošení břemen. Jeden lehl a 30
 druhý jej známým způsobem zvedal, tak jako raněného, a měl
 jej nésti 60 m.
 Vítězilo jich mnoho. Já nesl Žižku tam i zpět. Nejtěžší je
 zdvihání. Výsledek:
 IV. Suchánek, Wolker, Deml, Srnec, Holý, Böhm, Peška, 35
 Čáslavský;
 III. Žižka, Masojídek;

I. Pšeničný.

Zatím se setmělo a slavnostní den skončen. K večeri brambory a vajíčka. Brzy jsem šel spat. Spal se mnou prozatím Motyčka a bavili jsme se dlouho do noci.

5

10. srpen 1916.

33. DEN

Ráno skvostně. Celý den — den úpalného slunce a vedra. Ráno jsme se sebrali, Motyčka st., Suchánek a já a utíkali jsme se prohřát na paseku. Motyčka, který zná z paměti 10 spoustu různých humoristických dialogů, různé nám přednášel. Brzy tam přišel Čáslavský a skákal ještě, neboť nebyl zkoušen včera, ježto byl v Kejžlicích.

Dnes je den odchodu mnohých. Srnec, Holý, Masojídek a Čáslavský odjíždějí domů. Ráno proto bylo takové neklidné 15 a nás po prvé nechali ležet bez práce na pasece. Kolem poledne (obědváno přesně ve 12) jsem se sebral a šel do tábora. Byla jahelná kaše (nedovařená) s borůvkami. Po poledni nastalo loučení. Viděl jsem skoro ve zracích všech, že je to mrzí. Srnec měl i slzy v očích. Byl to tichý humorista, Oči 20 zatlačené příliš dozadu působily, že vypadal vždycky smutně. Ale byl to velice legrační človíček. Byl z mých nejprvnějších přátel.

Čáslavský bylo záhadné individuum. Vysoký, starý jako já, červovlasý, hezký mladík. Však jeho charakter byl mi vždy 25 záhadný. Byl přespříliš uctivý a podlízavý.

H. byl ubohý rádce. Družina ho neposlouchala. Hádal se s nimi. K rádcovské přišel, ani neví jak, a proto ji musí dělat znovu. Je o rok starší, ale mnohem slabší. Jinak ale dobrák.

Masojídek patřil mezi ty nejmenší. Když jsem jej po prvé 30 spatřil, byl mi velice nesympatický, neboť jeho vzhled byl takový ubohý. Ale později, zvláště ke konci jsem poznal, že je to dobrák. On byl humorista, nejsa si toho vědom. Jeho postavička vypadala vždy komicky. Zvláště tehdy, kdy honil kolem rybníka ty tyče a všechny obětoval kvůli jedné.

35 Deml jim pomohl tlačiti vůz na nádraží do Okrouhlic a

já mu měl přijít naproti. Po obědě jsem se koupal a slunil a potom jsem šel. V Krásné Hoře čekal jsem hodinu na Demla a zatím jsem si četl »Giocondu« d'Annunziovu. Protože měla své ovzduší, líbila se mi báječně. Slunce pražilo a myšlenky v hlavě se rozpalovaly.

Deml přijel. Naložili jsme chléb a táhli vozík nahoru. Cesta byla hrozně úmorná. Došli jsme k rybníčku a vykoupali se. Byl jsem však nesmírně unaven.

Když jsme přišli, doslechl jsem smutnou zprávu. Je to opravdu hrozné. Neudörflovi ztratilo se 10 K. Zahanbilo nás to všechny. Poněvadž pan profesor žádal, prohlíželi jsme všechny stany. Zajímavé, že náš stan (Suchánkův a můj) neprohlížel. Když přišli ostatní, museli ukázat kapsy. Také toho já, Deml a Suchánek byli jsme ušetřeni, ač jsme též o to žádali.

Ty peníze zapomněl Neudörfel doma. — Později se to s velkým zadostiučiněním konstatovalo. — Poznámka po třech letech.

Dnes jsem dostal na sebe družinu Holého. Budu dělat rádcovskou a mám vyhlídnouti místo ke hře »na pašeráka«. K večeri brambory s máslem.

11. srpen 1916.

34. DEN

Probudil jsem se dosti pozdě. Slunce zase zasvitlo a zdálo se, že bude pěkně. Vstal jsem a šel na chrastí. Potom jsem si pořádal své záležitosti. K poledni navštívil nás jeden starý skaut, nyní na kadetce. Pan profesor jej uvítal.

Dopoledne uchystáno pro nás překvapení. Suchánek přiběhl náhle za mnou do stanu a šeptal mi: »Rychle se podívej, jak se dělá telecí.« Nevěděl jsem, co a jak, ale přesto jsem vzal Základy a studoval »telecí vědu«.

Náhle nás pan profesor zavolal:

»Závody ve vaření. Každý nechť si vezme zde kousek telecího a ať jej ve svém šálku připraví, jak chce. Vzít si může pouze nůž a lžíci, kousek másla, cibul, pepř, sůl a dvě

sirky. Ohniště a dřevo musí si sám rukama sehnat. Kdo bude mít jídlo nejdříve a nejlíp připraveno, vyhrává.»

Hned jsme se pustili do lesa a lámali větve a sháněli chraští. Potom jsem si udělal ohniště, nakrájel cibulku, zapálil šikovně
5 hned první sirkou a na své misce smažil cibuli do zlatova. Zatím jsem nakrájel maso na malé kousky. Potom jsem je tam hodil a přilil vody. Musel jsem dát pozor, aby mi nevyhaslo. Potom jsem přisypal mouky a nakonec trochu popepřil a ubíhal s tím k panu profesorovi. Ochutná a praví: »Chutné a při-
10 jemné.« — »Aroma,« pomyslíl jsem si, »kde se vzalo tolik ducha kuchařského ve mně?« Ale co více, když jsem spatřil na tabulce výsledek závodů: Wolker 5 bodů.

Pojedl jsem a šel do myslivny. Dostal jsem balík, a ježto hry
odpolední odpadly, vypravil jsem se na Lipnici. Rozloučil jsem
15 se s Neudörflem, který odjíždí dnes. Poněvadž bylo krásně, cesta mi pěkně utíkala. Na Lipnici jsem si odpočinul. Prošel jsem neznámou její část a dal se na cestu i na ten vršek poblíž, odkud je velkolepý pohled na hrad. Bavil jsem se tím a koupal své oči s rozkoší asi hodinu. Zamračený obzor mne přinutil
20 opustiti toto místo skvostné zábavy. Odcházel jsem velice nerad. Nekreslil jsem nic, neboť jsem nechal rekvisity v táboře.

Přišel jsem domů dosti pozdě s velikou krabicí. Kadet se chystal právě k odchodu. K večeri bylo mléko a chléb. Před
večeří vyšel jsem si na čekanou a pozorování zvěře. Sám jsem
25 ležel na pasece a pozoroval život zvířat. Zajíc se mi mihl před očima a velká srna přeběhla paseku.

Po večeri byla černá hodinka. Pan profesor mne žádal, abych četl něco ze svého deníku. Vyhověl jsem, ač ne příliš rád. Četl jsem některé partie, ale velice se líbily. Potom vy-
30 pravěl každý různé příběhy ze svého života. Asi o jedenácté se vše rozešlo a zůstal se mnou jen Motyčka a Suchánek. Pan profesor mi poradil vzít s sebou na hlídku píšťalku a sekeru, neboť bylo nám oznámeno, že v tomto lese jsou cikáni, kteří jsou pro krádež stiháni.

35 Noc byla teplá a jasná, jen značný vítr šustil vrcholky stromů. Lámané větve ve tmě rachotily a dopadající na zem šustily jako kroky neviditelných mužů.

O půl 12. jsem osaměl. Schoval jsem se za kámen a hlí-
dal bedlivě, drže v jedné ruce píšťalu a v druhé sekeru. Nic
se však nepříhodilo a já vzbudil o 1. hodině Böhma a šel spat.
Poněvadž jsem měl animo a ježto můj spoluspáč příšerně
chrápal, dlouho jsem neusnul.

5

12. srpen 1916.

35. DEN

Vstal jsem dosti pozdě. Podali nám čaj s mlékem, který
však byl dosti mizerný. Ráno rozdal jsem své družině úkoly
a psal deník. Jsem poněkud nachlazen. Před obědem hrán 10
»pašerák«. Před tím ještě závody ve šplhu (stoupání na
stromy). Tam jsem nevynikl, ale přece nebyl jsem nejhorší.
Potom jsem se odebral do myslivny. Vzal jsem pláštík a
šel jsem zpět.

Oni byli rozestaveni a chystali se na mne. Proběhl jsem 15
jednou cestou a již odevšad ozývaly se signály a hvízdot
píšťálek. Hnal jsem se do křoví a tam jsem se schoval. Brzy
však jsem padl zase na jednu hlídku. Dal jsem se do běhu
a unikl všem, teprv několik kroků před cílem mne Suchánek
zaskočil a tak jsem byl celý udýchaný a bledý chycen. 20

Odpoledne (k obědu noky v mléce) jsem se chvíli vyhříval
na slunci a potom jsme se šli koupat. Když jsem se vrátil,
bylo mi dosti zima. Sedl jsem ke kamnům a topil. Cítil jsem,
že mám rýmu a anginu. Ale to v tomto krásném počasí nic
neznamená. 25

K večeri byla pravá hostina. U myslivny vypouštěli rybník
a pan profesor přinesl raky a ryby. Mimo ryby byl brambo-
rový salát a zbytky noků.

Po večeri černá hodinka. Tu dal pan profesor návrh: Všichni,
kdož mají dělat prvotřídní, musí vykonat cestu někam, a vy- 30
hlédl si mne se Suchánkem. My musíme zítra vzít stan na záda
a potřeby pro jeden a půl dne a vyjít odpoledne přes lesy, bez
mapy do Želiv. Je to asi šest hodin cesty za Humpolcem. Mně
se sice příliš nechce, ale půjdu, abych již tu zkoušku měl
s krku. Po půl 11. jsme šli spat, ale bylo mi celou noc zima. 35

Ráno vyšel jsem s přítelem Motyčkou na Lipnici. Tam jsem se báječně bavil, přišli jsme však o 12. hodině, neboť
5 jsem se musel připravovati na velkou cestu zkušební, která se musí také popsati. Odpoledne jsme se také na ni vydali. Byla báječná a já obstál dobře.

Odpoledne přišel nový skaut, starý rádce, Maršát, na tři dny. Je to starší chlapík, ale velice mi sympatický. Seznámili jsme se.
10

DO ŽELIVA!

Jak ustanoveno, vydal jsem se z tábora do Želiva se Suchánkem na dvoudenní zkušební cestu, spojenou s orientačním cvičením. Cílem naším pro ten den byl mlýn u Želivky za
15 Hněvkovicemi, ale ježto bylo pozdě, nevěděli jsme určitě, kdy tam dojdeme.

Slunéčko, které tak dlouho se smálo, než jsme vyrazili, zakrylo se v cáry pochmurných mraků a nad krajinou nesla se hustá, modravá mlha. Naloživše všechny své rekvisity:
20 stanová plátna, jídlo, svetry a jiné a rozloučivše se s kamarády, kteří měli za námi na druhý den vyrazit, vyšli jsme k okrouhlické rozhledně.

Cestu tam znali jsme již z dřívějška. Ježto nám bylo řečeno, že nemusíme stoupati nahoru a že uvidíme Orlík, nechali jsme
25 stezku stoupající příkře do vrchu po levé straně a dali jsme se lesní cestou do mýtin. Když jsme přišli na nejvyšší bod té cesty, která potom se otáčela k lesu, — neviděli jsme nic, neboť vysoký les nám překážel v rozhledu. Nad námi zvedala se stráž porostlá zprvu mlázím, později většími stromky a
30 nahoře stála ta lákavá rozhledna. Neodolal jsem a pravil: »Vystupme nahoru!« Suchánek zprvu váhal, ale poněvadž bylo mílo odkryt tu »modrou horu« Orlík, pustili jsme se mlázím nahoru. A hle, svah, který vypadal tak nevinně, měl svoje nebezpečí a dravce. Byly to balvany, které byly skryty ve vysoké

tráve, a my, zvláště když přišly stromky větší, jsme nic neviděli, jen cítili jejich přítomnost, když jsme bércecm neb jinou nešťastnou částí nohy o ně zavadili. Byly tam také prohlubně, do kterých, nevidouce jich, jsme zapadali. A tak dorazili jsme teprv po hezké chvilce na rozhlednu, která zdála se nám s cesty 5 ležeti zrovna před rukou.

Vystoupili jsme nahoru. Dříve jsme však museli vymoci si vchod prolomenými dveřmi, které nám za chvíli hrozily spadnout na hlavu. Rozhled byl pěkný, ač krajina byla trochu 10 v mlhách. Orientovali jsme se podle »modré hory«, která teď opravdu vystoupila nám před očima. Potom, jako praví skauti, spravivše dříve dveře, spustili jsme se dolů. Rozhodl jsem se obejít Orlík zleva, Suchánek zprava. Nařídil jsem si busolu a rozloučil jsem se. Bylo $\frac{3}{4}$ na 5. »O 6. hodině se sejdeme na Vorlíku,« tak jsme na sebe vzkřikli a rozešli se každý v jinou 15 stranu, abychom dokázali znalost orientace bez použití mapy.

Pustil jsem se cestou, která podle mého zdání byla směru mému nejbližší. Bylo to od rozhledny přímo dolů. Potom, když se rozdvojovala, zvolil jsem tu pravou. Brzy jsem však vyšel z lesa, cesta vedla po jeho kraji. Ne však dlouho. Za chvíli 20 vtáčela se do lesa, kamž jsem i já vkročil a les již neopustil. Tak jsem prošel tichým lesem několik stezek, jejichž směr byl dle busoly správný. Že obcházím Orlík, jsem pozoroval dle směru půdy, jež se nápadně po pravé mé straně zvedala. Za chvíli přišel jsem na paseku. Vpravo nad sebou viděl jsem 25 vrch Orlíku. Sem jsem šel přímo lesem, který byl řídké sázený, takže jsem dobře mohl projít s velkým pavoukem na zádech. Šel jsem po pravé straně paseky, až jsem přišel na cestu. Cesta však vedla až na vrcholek hory. Byl to vlastně průsek. Pustil jsem se jím a zapadl zase do lesa. Ježto však průsek se stácel 30 napravo dolů, opustil jsem jej a šel lesem až ke prokukující mýtině. Odtud byl báječný rozhled. Dole rozkládala se obrovská paseka, kterou vinula se lesní cesta. Ta zdála se mi býti dobrou. Spustil jsem se po stráni přímo k ní. Poněvadž byla neděle a na cestě byla spousta čerstvých stop obutých lidí, soudil jsem, 35 že vede do Humpolce, ježto v neděli chodí lidé z dědin do kostela do Humpolce. A také jsem usuzoval správně. Cesta

držela svůj směr a asi po půlhodinovém putování stále lesem, který byl zvláštní obrovským počtem kolem rozsetých balvanů, vyšel jsem a spatřil před sebou dole krásnou, širokou silnici císařskou do Humpolce. Vzhlednu napravo a hle! Nad vrchol-

5 ky lesů vykukoval hrad Vorlík.

Zaradoval jsem se velice. Natáhl jsem to rychle po silnici k samotám a potom vzhůru lesem po pasece. Cesta mě dovedla až na samy rozvaliny. Zapísknu, ale nikdo se mi neozval.

Byl jsem tam první.

10 Rozvaliny se mi velice líbily. Rozhled po krajině báječný. Zvláště se strany severozápadní krásný pohled na Humpolec. Sedl jsem si, prohlédl vše, a ježto stále nikdo se neobjevoval, vzal jsem skicák a načmáral do něj jeden obrázek. Celou cestou až sem jsem v lesích nepotkal nikoho. Teprve na silnici

15 dole bylo dosti živo. Humpolečtí asi vycházeli sem na procházku.

Asi za hodinu uslyšel jsem pískání skautské píšťalky. Zaradoval jsem se a hned odpověděl. Za chvíli bylo vidět pach-tícího se Suchánka, jak leze ke mně nahoru. Byl hrozně uřícen.

20 Když již byl pode mnou, první jeho slovo bylo: »Jsem pora-něn.« Stal prý se obětí atentátu. Kdesi v lese začali naň pokřikovati kluci »a Talián«; chtěl jim udělat kázání, ale jakmile začal mluvit, spustili naň dešť kamení. Po krátké přestávce vydali jsme se na cestu. Bylo již pozdě, ale my chtěli dorazit

25 poněkud dále. Vyšli jsme asi v 7 hodin. Po téže silnici, kterou jsme přišli přes Humpolec. Tam vzbudili jsme jako vždycky veliký rozruch. Za námi ohlédl se kdekdo a dobyli jsme si tam nových titulů, turisté, vojáci atd. Brzy měli jsme za sebou celé hejno lidí. Rychle jsme se dali na cestu k Hněvkovicům.

30 Museli jsme však přes celé město. Bylo zajímavé těch lidí se na něco ptát. Nejdříve přemohli strach a potom teprve od-pověděli. No, vůbec byli velice legrační a Suchánek, ten lotr, začal ještě zpívat. Tak opravdu byli jsme jako Čiňani a každý na nás hleděl se strachem a údivem.

35 Okolo nádraží došli jsme na naši silnici. Šli jsme rychle, neboť noc byla blízka a my dosud nevěděli, kde hlavu složíme. Měli jsme namířeno k mlýnku, který se u Želivky rozkládal,

ale bylo to velice daleko a my ztratili jsme mnoho času svým orientacním cvičením. Přešli jsme Hněvkovice a zanechali za sebou lidi s otevřenými ústy. Naše vysoké hlasy zvýšily dojem. Rozhodli jsme přenocovat u myslivny za Hněvkovicemi. Musili jsme se však dříve poptati na svolení. Náhodou stál myslivec 5 na silnici před myslivnou. Ptali jsme se po svolení a zda bychom koupili trochu mléka k večeři. Nejprv nás odbyl (stál tam ještě s jedním člověkem ze dvora), ale když jsem mu připomněl dávné doby, kdy všichni s neobyčejnou laskavostí se ke studentům chovali, vzal nás s sebou do myslivny. Ne- 10 myslili jsme, že nám útulek dá, ale on pravil k ženě (byla to asi jeho dcera): »Vedu ti nocležníky.« A potom, obrátiv se k nám řekl: »Můžete u nás přenocovat, mám prázdnou světnici.« Hned nás chtěl nechat spát na slámě, ale my chtěli raději do lesů. Pohleděl jsem do světnice a tam postel. Hoj, 15 postel! Na posteli spát zase jednou po dlouhém čase!

Suchánek však nechtěl, že mu prý je příjemnější spát v lese. Já však myslil opačně, protože venku bylo zamračeno, pochmurno a naprostá tma. Nyní hledat místo k táboření!

Proto jsem chtěl zůstat tam. Dostali jsme mléko, posadili 20 se v teplé kuchyni a já vytasil se s hanáckým koláčem, vyprávěl a popíjeli jsme statečně. Také Suchánek přinesl svoje maso, nabídl a jedli jsme zase po dlouhé době vesele.

Myslím, že myslivci je asi šedesát. Pravá česká povaha!

Zprvu sice nedůvěřivý, ale potom prokázal bodrou povahu. 25 Žena, která byla s ním, je asi jeho dcera. Velice hodná, úslužná a měla tam malé, asi desetileté děvče. On je asi velice zkušený lesník, je tam již 35 roků. Asi o jedenácté šli jsme spat. Já spal na posteli v peřinách a Suchánek spal na šatech a dekách svých i mých na zemi. Okna jsme nechali otevřená 30 a dveře vůbec zavřít nešly, neboť zbouraly se celé veřeje. Tak jsme tam měli pěkný vzduch. Jizba byla také hezky prostorná. Já slastí nemohl jsem dlouho usnout. Nespál jsem také nijak dobře, neboť mi bylo hrozné horko.

Ráno asi o 5. hodině probudil nás hlas kohouta, jenž řval právě nám pod okny. Brzy začaly i slepice, vzhlednu a vidím,
5 jak se procházejí po pokoji.

Když jsem se znovu probudil, Suchánka ve světnici nebylo. Oblékl jsem se a šel za ním. Seděl v kuchyni a psal cestu. Vlastně opisoval z papírku, neboť od Humpolce měl papír v ruce, ve druhé tužku a psal si vše. Já to ovšem nedělal,
10 neboť to vypadalo velice směšné a potom, jsa z Moravy, odnaučil jsem se takovým nebezpečným věcem. U nás by mne pokládali za vyzvědače.

Popili jsme kávu a ptali se, co jsme dlužni. »Nic«, zněla odpověď. Srdečně jsme těmto hodným lidem poděkovali a
15 vydali se dále na cestu. Počasí bylo lepší a chvílemi i slunce prokouklo. Bylo teplo.

Myslivec nás vedl lesní stezkou přes mlázi k cestě, kudy jsme se měli dáti do zámku. Chtěli jsme podle toku řeky Želivky dostat se až do dědiny ke klášteru, kde byl náš cíl.
20 Zavedl nás až k té cestě. Při té příležitosti jsme vylezli na rozhlednu a orientovali se. Potom jsme mu poděkovali — stiskli ruku a slíbili, že budeme psát, a vydali se dále. Kdyby bylo takových lidí více!

Prošli jsme několik lesních stezek, které nám byly označeny,
25 a uslyšeli jsme hlasy v blízkosti řeky.

Pustili jsme se po srázné stráni dolů a náhle obrovské divadlo objevilo se našim zrakům. Široká řeka valila se tiše pod námi. Na druhém břehu srázně do ní spadá mohutná skála, která, odrážejíc se v ní, vypadala ještě mohutněji.
30 Voda byla temná a průhledná. Já navrhl Suchánkovi, abychom se vykoupali. On však nechtěl.

Pustili jsme se stezkou po pravém břehu řeky a dostihli jsme splavu. Tam se řeka zúžila a tekla potom horským tokem dále. Přišli jsme k mlýnu, minuvše ještě jedno stavení.
35 Mlýn celý okolo zohyzděn. Proto jsme nechtěli tam usednout a dali jsme se raději dále. Cesta byla neobyčejně

krásná. Lezli jsme stále přes kamení a chvílemi měli velikou naději, že se octneme v temnozelených proudech želivských. Pak jsme zase šli, až nás hlad přinutil si sednout. Seděli jsme a pojídali chléb a trochu mléka (zkyslo nám a vařit jsme nemohli). Naproti viděli jsme vykácenou stráň a kolem nás šuměl potůček, malý přítok Želivky. Já potom chopil se svého deníku a psal dojmy, v kterých jsem zvěčnil náš den, než vyjdou z paměti, zatlačeny jinými.

Okolo jedenácté jsme se zase sebrali k dalšímu pochodu. Uklidili jsme místo a dali se na cestu dále po pravém stráném břehu Želivky. Druhý břeh se také příkře skláněl a po jeho boku táhla se silnice. Naše cesta byla ztěžována bažinami, které tvoří přítoky do Želivky.

Vrchy se poněkud snižovaly, ale naše cesta byla stále obtížnější a obtížnější. Přišli jsme až k záhybu řeky. Tu náhle zvedaly se na našem břehu obrovské skály, rozervané, které šklebily se jako hladové jícny. Chtěl jsem přejít, ježto tam byla lávka, ale potom jsme se přece dali touže cestou dále. Nyní se břeh svažoval hrozně příkře, skoro kolmo samými skalami do koryta řeky. Museli jsme přeskakovat přes kameny v Želivce pomocí hole. Já šťastně všechny překážky překonal, ale chudák Suchánek jednou zapadl celou nohou do Želivky. Želivka má tu tok značně široký, ale úplně mělký. V ní vyčnívaly kameny ostrými hroty vzhůru. Naše cesta byla poseta balvany, kopřivami a různým bodlácím. Naproti tomu na druhé straně řeky rozkládala se pěkná, pohodlná cesta. Litovali jsme, že jsme nepřešli tenkrát při tom záhybu. Jednou jsme přešli též po umělé hrázi z kamenů, bylo to v řečišti náhle rozšířeném. Všude okolo zrádná tráva a pod ní bažina. Potom zase koryto se obvykle zúžilo. Levý břeh však se již snižoval a za vrcholky stromů prokukovala již pole. Zaradoval jsem se, ježto jsem soudil, že naše cesta blíží se ke konci.

Prošli jsme ještě divukrásným divadlem. Nad námi čněl poslední, obrovský výběžek skály. Bylo to úchvatné divadlo a zvláště pro mne, který jsem zvyklý vidět jen samou rovínu a rovínu. Skála ta čněla jako poslední zoufalý pokus a potom pozvolna snižovala se, až zapadla v zelené trávě. Les končil

i na naší straně. Rychle dali jsme se cestou, kterou jsme našli, za kouřem komínů. Cesta náhle klesala a spatřili jsme chaloupky. Bylo to Želivo.

Prošli jsme rychle dědinou za obvyklého obdivu a již jsme spatřili vzadu dvě nestejně věže kláštera. Na cestě tam uslyšeli jsme zvuk skautské píšťaly. Hned jsme odpověděli. Po dlouhém hledání (my jsme svá zavazadla naložili u Želiva) jsme se konečně sešli na želivském mostě.

Radostně jsme si stiskli ruce a odebrali jsme se do kláštera k šafárce. U ní připravili jsme si z konzervy oběd. Posadili jsme se na velikém dvoře na žebříňák a odpočívali. Okolo nashromáždilo se dětí, zajatců, starců a žen veliké množství a s údivem na nás pohlíželi.

Oběd vydán a my rychle pojedli. Na obloze vyvstávaly mraky a chvílemi táhle zahřímalo. Náhle neobyčejnou prudkostí spustil se liják. Stěhovali jsme se na chodbu k šafárce.

Zatím vyjednáváme o prohlídku kláštera. Pan prelát svolil a my v dešti proběhli rychle zahradou a dostali se do podloubí; a odtud nás již prováděl jeden pán. Tam se nás také jakási starší žena tázala, nejsme-li herci. Herci — to se nám ještě nestalo.

Prohlédli jsme staré obrazy, síň k přijímání noviců, jídelnu, kostel a potom v prvním patře knihovnu. Tam nás prováděli dva mnichové. Ti ukazovali nám rozsáhlou bibliotéku, různé sbírky mincí a jiné starožitnosti, zvláště literární. Mě zajímala knihovna klasiků, která byla značná.

Potom nás milostivě propustili a my ubírali se pro své věci. Dešť zatím přešel a má vydali se na zpáteční cestu, nechavše Motyčku a Böhma tam. Za pochodových zpěvů ubíhala nám rychleji. Tak došli jsme brzy do Humpolce, kde jsme dešť a bouři, která zase se snesla, přečkali v hostinci za zvuků »Dalibora«.

Potom osvěženi šli jsme dále silnicí: za Čejovem odbočili jsme vpravo a přes lesy dorazili do Vorlov. Odtud jsme byli záhy v táboře.

Cesty naše skončily a my unaveni, ale obohaceni novými dojmy a zkušenostmi, ubírali se spat.

K večeri byl králík. Smáli se nám, že je to kočka.
Měl jsem druhou hlídku.

15. srpna 1916.

38. DEN

Celý den uplynul všedně. Odpoledne byl jsem na Lipnici 5
a maloval. K večeru zábava v táboře. M. je výtečný člověk.
Večer — černá hodinka — dělal jsem rádcovskou zkoušku,
což bylo něco báječného. Chodil jsem s p. profesorem po lese
a vykládal o přátelství.

V noci jsem měl druhou hlídku. Byla skvostná. Měsíc, 10
který byl skoro v úplňku, házel své stříbrné úsměvy na
spící les. Bylo to jako v obrovském chrámě. Světlo uzoun-
kými výklenky v husté krytbě tryskalo, padalo na pně, kořeny
a tmavou půdu. Když vítr zavanul, tu tyto světelné pohledy
oživly a v tichém jasnu houpaly se na větvích nočních velikánů. 15
Odevšad ozývaly se divné šepoty a divné kroky. A naše forum
přede mnou zářilo, oblito magickým světlem měsíčním. Seděl
jsem zabořen v lenošku a zahalen v pokrývky. Bylo 10 °C.
O 3. hodině ranní probudil jsem Demla a šel spat.

16. srpna 1916. 20

39. DEN

Ráno vstávalo se dosti pozdě, ač byl projektován výlet na
Světlou nad Sázavou. O 1/2 10. jsme vyrazili, zanechavše
v táboře Motyčku k vaření, p. Arnima a Žizku s Peškou,
kteří se měli vydat na zkušební cestu do Jihlavy. 25

Až do Vilímovce vedl jsem já. Den byl překrásný. Slunce
hřálo tak, jako by nám chtělo vynahradit všechny strasti
dřívější. To bylo výtečné pro mou rýmu. Minuli jsme Lipnici
a došli do kamenných lomů nad Vilímovcem. Odtud vedl Deml
přes lesy k jakési myslivně. Šel napřed a my po jeho stopách. 30
Došli jsme k rozestavené myslivně, popili vody a dali se na další
cestu. Odtud vedl Suchánek. Brzy vyšli jsme z lesa na silnici
mezi poli a dorazili jsme po dvouhodinovém pochodu do Světlé.

Světlá jest malé městečko s brusírnami na drahokamy a sklo. Poobědvali jsme v jednom hostinci konzervy, já si zahrál na klavír a vyšli jsme dál. Předtím jsem si zpod mostu namaloval pohled na zvláštní světelskou zvonici. Ve Světlé se
5 Maršát oddělil a jel domů. My se vydali koupat v Sázavě. Koupání bylo bájně. Ploval jsem v hloubce 2—3 m, dále 150 a 300 m s proudem, tolikéž proti. Je vidět, co zase umím. Koupání bylo přímo báječné. Potom, prohlédnuvše si brusírnu drahokamů, vydali jsme se domů údolím. Byla to překrásná
10 cesta. Došli jsme až do Dolního Města. Tam jsem měl zkoušku s p. Arnimem na »Ave«, které budeme spolu dávat v lipnickém kostele. Deml a Böhm odešli do Bystré pro máslo. Zkouška byla v hostinci. Hrál jsem na jakési mizerné housle s umírajícími strunami.
15 Pozdě večer vyšli jsme dále. Lesem na Lipnici a potom silnicí. Cestou jsme zpívali a pískali. Byla to čarokrásná cesta. Hrad čněl jako ohromný prst na temném pozadí a okolo třpytila se okénka jako noční květy. Potom jsme se pustili s kopce do tmavé noci a lesů. Po delší cestě přišli jsme do tábora.
20 Pojedli jsme bramborové placky a mléko a hned šli spat.

17. srpna 1916.

40. DEN

Ráno bylo dosti nehezké počasí. Já jsem se připravoval na cestu domů a shledával své věci. Ježto však zatáhla se brzy
25 obloha, rychle jsme odešli do lesa pro roští. Pršet však nezačalo. Oběd byl dosti brzo. Bramborové knedlíky — jako pumy, a proto vzal jsem si raději brambory. Po obědě vypravil jsem se na Lipnici malovat. Bylo horko a překrásně. Strávil jsem tam překrásné lyrické odpoledne. Než jsem se vydal na Lipnici,
30 byl jsem se koupat s mladým Motyčkou ve velkém rybníce. Dvakrát jsem jej obeploval. Večer potom dělal jsem zkoušku z odstartování. K večeri mléko a topinky. Porozmlouvavše u ohně, šli jsme spat. Okolo duněly hromy a blesky se křížovaly na celém obzoru. Já měl třetí hlídku.

Hlídka mi uběhla báječně, neboť starší Motyčka se mnou hlídal a tak bavili jsme se až do pěti hodin. Potom vzbudil jsem Žižku a šel spat. Brzy mě však probudili, neboť chtěli 5
jsme býti na Lipnici o desáté hodině. Vyrazili jsme s panem Arnimem; pan profesor šel o něco dříve. Nebe bylo zatažené a shůry padal onen nekonečný dešť malých kapek.

NA POSLEDNÍ HLÍDCE

Seděl jsem u hasnoucího ohně, jenž probleskoval jen chví- 10
lemi zpod hustého popelového povlaku. Nad hlavou tiše šuměly mi větve a setřásaly smutně neviditelné krůpěje, melancholicky pleskající o rozvlhlou lesní prst.

Byla ještě tma a ráno dalo se jen tušit v těch hlubinách rozplakaného lesa. Nade mnou plula oblaka. Těžká, bezna- 15
dějná.

Dumal jsem u posledního našeho táborového ohně na poslední své táborové hlídce. Necítil jsem chladu, jen přítomnost čehosi smutného — rozloučení. Tábor přede mnou, zahalený v noční mlhu, spal. Ležela tu práce šesti neděl, výsledek namáhání a vytrvalosti a potom radostné sídlo junáctví. 20
Co dojmů bylo ztajeno v těch stromech velikánech, v jejichž stínu krčily se naše domečky. O kolika zdrojích radosti šeptal potůček, tiše zurčící kolem snícího tábora! Zítřka touto dobou bude již tu pusto a les bude šelestiti nad troskami bývalého 25
tábora.

Jak velice změnil jsem se od svého příchodu!

Vidím se, tesknícího nováčka, rozmrzelého namáhavou prací a prvními nezdary a strastmi. S úsměvem na rety vzházejí mi vzpomínky na prvé táborové dny. Byl jsem tehdy nezku- 30
šený a neotuzilý a prvotní mé nadšení a horlivost uhasínaly, jakmile narazily na tvrdou, trvalou práci.

Nezbytnost opatřiti si potraviny, vybudovati tábor vzdoru-

jící bouřím a přivalům hnala nás všechny k dílu. Vůdce pracoval svorně s námi, ale podmínek tuhých nám neulehčoval. Naopak rozkaz použití na místě prken při stavbách stromků, jež bylo nám v houštinách káceti a zpracovati, znamenalo nový kus práce. Někdy unaven vzpomínal jsem s lítostí na domov, zvláště když stálý déšť a zachmuřená obloha sklíčila nás nováčky tomu nezvyklé.

Co však mě drželo a hnalo kupředu, byl zájem o tuto robinsonádu a má hrdost. Nedal jsem znáti na sobě pocitů, jež mnou tehdy prochvívaly. Snesou-li to ostatní, vytrvám rovněž. Povaha má nesnese, abych stál na místě posledním. A hrdost tato pomáhala mi přemoci zženštilost. Tak vzpomínal jsem na své začátky skautování a cítil přitom hřejivou radost z klidného vědomí své dnešní zdatnosti.

Na východě, kde světleji prokukovala paseka, počalo svítat. Také nade mnou trochu se rozbřesklo. Déšť ustal, jen chvílemi setřásal se stromů bezbarvé kapky. Pomalu zvedaly se známé obrysy našich vkusných domků se stanovými střechami. Také ptáček se kdesi ozval; však jen jako ze spaní, hned zase umkl.

Zahalil jsem se úzeji do svého pláště, neboť zavanul chladný větřík. Vzpomněl jsem dnů, kdy zasvitlo slunce po dlouhé době do tábora. Les oblitý zlatými paprsky opojně voněl. V zeleném houští míhala se bujná, růžová těla. Prvotní potíže práce pomalu mizely a vše šlo mnohem lehčeji. Cítil jsem již radost a hrdost, když řemeslné výrobky mé nabývaly kýženého tvaru. Cosi nového, ze spánku sluncem probuzeno, počalo ve mně klíčit. Byla to *radost z práce, láska k zdravému životu silných, otužilých*. Cítil jsem v žilách novou krev — krev bujnou a zdravou.

Vycházky lesem bujně vonícím, první úspěchy v napínavých hrách junáckých, vážné rozhovory při táborových ohních a při procházkách konaných s vůdcem po tichých lesních cestách, odkud výhled byl na mohutný památník české minulosti — hrad Lipnici, v záři hořícího západu temně se rýsující, veselé »černé hodinky« na lavičkách zrobených kol kamen, příhody z veselých vycházek společných a zkušebních cest, konaných

daleko do okolního kraje, hodiny odpočinku věnované líčení našeho života a skizzování táborových i okolních pamětihodností, radosti prozářené sluncem, noci tichého dumání a nebe, to noční ohromné nebe, kmitající tisíce hvězd — to vše, vše již končí. Vrátime se opět do všedního, městského života. 5

Vzadu počala se paseka probouzeti a slunce počalo pozemnáhu vystupovati z těžkých mlh. Ozval se ptáček tu i tam. Zdálo se, jako by jásavá radost rozprostřela své roucho na vrcholcích stromů. Mraky se trhaly a leckde ukázal se i kousek 10
bledého azuru.

V lese však, kde jsem seděl, bylo dosud šero. Vstal jsem, protáhl ztuhlé údy a prošel se táborem. Stál tu dosud téměř netknut. Kamna stála, jako by měla vydržet ještě sto let, a stany, rozestavené v půlkruhu kolem náměstíčka, jemuž hrdě přezdívali jsme »forum«, snily ještě o dlouhém životě. U kuchyně stojící sklep se hrdě týčil až k prvním větvím okolostojících stromů. A nahoře na stromě dosud vesele vlaje naše 15
červenobílá vlajka.

Usedl jsem na pohodlné březové křeslo, vlastní rukou zrobené, a rozhlížel se kolem, chtěje si vštípati v paměť každý rys 20
milého tábora, a bylo mi trudno vzpomenouti, že vše to bude v několika hodinách zbořeno.

A zase vznášely se nade mnou obrazy toho veselého skautského života. Vždyť později každá námaha přemáhala se hravě písni a smíchem a vše šlo lehce, hravě. Stačilo jen se 25
usmát, zazpívat si.

Však teď, hlídaje tábor, usmát se nemohu. Je mi tak líto opouštění drahý náš tábor, v němž tak rychle zvykli jsme si říkati »doma«. Finis laetitiae.

Však přece. Neodejdu odtud s prázdnou. Nejen krásné 30
vzpomínky pro chvíle snění, také tvrdší pěsti a otužilejší tělo, připravené snášeti námahy i protiventství. Táborového ducha, ducha veselých písni, zdraví a práce vezmeme všichni s sebou.

Rozbřesko se docela. Les jest již vzhůru. Slunce prokukuje a háže na stromy zlato. Krvavé — poslední. Jest čas bu- 35
diti ostatní.

Vstávám a jdu buditi k poslednímu táborovému jitru.

TÉ, KTERÉ PATŘÍM

17. VII. 1917.

Dnes je tomu devět dní, co jsem pryč z domova a co tábo-
řím uprostřed bujných, zelených lesů. Tužka v rukou mi stává
5 se těžkou a lépe mohu již svíratí těžkou palici, sekeru a pilku.

Loni bylo mi vše tak těžké a letos jde vše mnohem lépe.
Snad i poměry jsou lepší. Nesmím však doufatí, neboť vše
může se lehce zvrtnoutí a my budeme muset opustiti z hladu
naš radostný tábor.

10 Vzpomínky, jediné vzpomínky mě tíží. Věřím Jí, ale bojím
se stále, že vše se zvrtně jako tento šťastný život v lesích a že
Ona, která jest tak daleko ode mě tělem, bude brzo tak daleko
ode mne srdcem. Proto se bojím, bojím . . .

Jest tu krásně. Počasí poměrně dosti slušné, slunce nás
15 ohřívá, burcuje zlenivělou krev v žilách a mně, který častým
stykem s Ní jsem se skoro zženštil, probouzí v žilách bouřlivou,
mužskou krev. Teď sevřel bych Ji v náručí tak těsně, že by
zakřikla bolestí a zařala zuby hluboko do rtů.

Když by byla již blízka omdlení a zmítala se jako lapené
20 ptáče, — pak bych Ji políbil.

*

Je nás tu nyní jedenáct; profesor, Böhm (massa Bob),
Borůvka, Hoppe, Neudörfel a já — účastníci loňského tábora,
— Friedländer, Červenka (drak), Urbánek (bazilišek), Brej-
cha, Wichterle — nováčci. Co do hodnosti jsem první, neboť
25 jsa rádcem postoupil jsem na zástupce vůdce a většinou řídím
celou naši malou osadu. Co mě těší, jest, že mají mě tu všichni
rádi a že jsem oblíben. Chtěl bych, aby i Ona věděla o mém
postavení.

Snad by si mě více vážila.

*

30 Práce jde letos mnohem rychleji než loni. Já měl podsadu
za dva dny s Karlem W. a rovněž moji nejlepší přátelé Hoppe
a Borůvka. My ji máme beze sporu lepší, ač nemohl jsem na
Karla spoléhat, spíše jej stříci.

Jest pracovitý, ale neobratný a bojím se, že jedenkrát svým mamutím pohybem mi shodí celý wigwam na hlavu.

Dnes stavěl jsem stůl a lavice okolo. Zítřka se dám do mostu (japonského).

Chtěl bych, aby viděla, co jsem zhotovil.

5

*

Borůvka, Hoppe, Wichterle a já uzavřeli jsme svaz »čtyř gentlemanů«. Podporujeme se báječně. Nazýváme se jmeny z Dumasova románu »Tři mušketýři«. Já jsem d'Artagnan, Karel Porthos, Borůvka Aramis, Hoppe Athos. Máme sluhu malého Urbánka. Je to roztomilý hošík. Chodí do primy gymnasia. Je ale hrozný lenoch. Přesto přese všechno mám jej rád. Je svěží jako čerstvá broskev. Když jej objímám a hraji si s ním, táhnou mi hlavou divné myšlenky. Jen Ona jediná by je mohla pochopit. Nazýváme jej každý jinak: Planchet, Basiu, Mousqueton, Erimond. Neví chudák, při kterém jmeně se obrátit. Křičíme tu na něho všichni, ale cítíme navzájem, že ho máme rádi. Nevyniká zvláštní chytrostí ani ušlechtilostí.

10

15

Ale já mám jej velmi rád.

Jest mladý a velice svěží.

20

*

Včera se mi zdálo o Ní. Och, jak to bylo komické! Zdálo se mi, že já vrátil jsem se domů a šel jsem k Ní. Našel jsem ji samu v pokoji. Rozletěli jsme se proti sobě tak rychle jako dva pozdravy. Ó hrůza — když ona mi padla do náručí, — otevřely se dveře a v nich objevila se její máti.

25

Tu Ona řekla: »Hraju si na honěnou a on mě právě chytl.« Celý den smál jsem se tomu snu.

*

Dnes Hoppe a Borůvka vařili lívance. Pan profesor jich rozdál každému deset. Já však měl stále velký hlad a lívance byly dobré. Štěstí mi přálo. Naši dva druhové nezapomněli na svoji gentlemanskou příslušnost, a když pan profesor odešel

30

za ženou do Kejžlice, přinesli nám (mně a Karlovi) druhých deset. Najedli jsme se výtečně.

Nyní chápu, proč chodí vojáci za kuchařkami.

*

Máti mi poslala pár cigaret. Ovšem na výměnu. Nemohu
5 však odolat, nikotin mě příliš si zotročil a chodívám si buď sám nebo s Karlem potají do lesa zakouřit. Tiše šlapeme po jehličí, ohlížíme se bojácně na všechny strany.

A hle, — i cigareta má jinou příchuť. Takovou jako před osmi lety, když jako kluk jsem toulal se s nějakým nalezeným
10 špačkem po svatokopeckém lese a ustrašeně koukal se po okolí, zda někdo nejde.

Tak i tu. Kouř tak bájně voní a ssaji ji s gourmandským požitkem, nehledě na její jakost. Co chvíle se zdvím a dívám se, zda někdo nejde. Mám strach a právě ten strach do-
15 dává cigaretě bájnou vůni.

Vše zapovězené jest sladké.

18. VII. středa.

Včera odpoledne vedl jsem hochy ku hrám. Nejdříve jsme šli se koupat do malého rybníčku a potom sehráli jsme hru
20 »na medvěda«.

Jak mě těší, že jsem u všech oblíben. Vidím dobře, že všichni mají mě rádi a poslouchají ne proto, že rozkazují, ale protože já si to přeji. Já totiž chápu skauting poněkud jinak než oni rádcové jako massa Bob, Suchánek a Deml. U nich je všechno
25 tak komisní a šosácké. Nedovedou pochopit, že práce, je-li nucena, jest námaha a práce, podávaná dobrovolně, že jest zábava. Já vedu si s nimi hodně mírně. A učiní-li mi něco proti vůli, tu nezlobím se a nekřičím, ale dám najevo, že mě to mrzí.

30 Tu oni se hned obrátí a poslechnou.

Já včera hrát s nimi nemohl. Mám na noze otevřenou ránu; — podřel jsem se a stěží mohu chodit. Jdu opřen jsa o Urbá-
nečka-Plancheta, který hrdě mě podporuje, jako raněného

vůdce. Noha mě bolí a mám vztek, že nemohu se zároveň her zúčastnit.

A nemám tu toho, který by mi ji pofoukal.

*

Po hře jsme se dali do zápasu. Nejdříve Karel s Borůvkou. V minutě byl Karel poražen. Potom chtěli, abych já pustil se do Hoppeho. Svovil jsem a porazil jsem jej asi za 45 vteřin. Potom zápasili navzájem. Nakonec ještě ten, jenž všechny ostatní porazil — Borůvka, chtěl zápasit se mnou. Složil jsem jej za 10 minut.

Jak krásné jest býti silným.

Každý na mě jinak hledí.

*

Včera dostal jsem od Ní dopis. Zlobí se, že Jí nepíše dopisy a že na ni zapomínám. Proč mi píše ty věci, o nichž jest pevně přesvědčena, že nejsou pravdivy? Aby mě potrápila. Ženy jsou takové — a já také.

*

Večer byl táborový oheň. Měl jsem přednášku: skauting a divadlo. Dle mého nebyla valná, neboť jsem neměl kdy řádně se na ni připravit. Usnesli jsme se pořádat akademie.

Před spaním myslel jsem na Ni. Tak úsilovně, že nemohl jsem dlouho usnouti. Jest ve Vídni nebo již v Lublani? Mrzí mě, že asi nedostane mého dopisu, který jsem psal v sobotu. — Přečetl jsem ještě jednou její dopis. Na konci bylo znamení, kam vtiskla polibek. Obrátil jsem se na Karla. Spal již.

Sehnul jsem se k psaní a snaže se vypátrati právě to místo, kam vtiskla své rty, — políbil jsem je.

Pak snil jsem o Ní celou noc.

*

Dnes ráno jsem vařil. Svíčkovou a knedlíky. Piplavá práce. Dopadla však slušně. Všichni si výborně pochutnali. I Jí by to chutnalo.

Včera pro množství práce nemohl jsem sáhnouti na tužku. Jsem totiž nyní vůdcem.

Profesor Svojsík byl povolán telegramem do Prahy a já, jeho zástupce, musím jej po všechny dny jeho nepřítomnosti zastupovat. Včera, když odjížděl, měl jsem z toho radost, — dnes již mě to mrzí. Zodpovědnost jest přílišná.

*

Předvčirem jsem měl noční hlídku od 10—12. Bylo překrásně. Profesor sice dlouho svítil (vypravoval se), ale přece po 11 zhasl. Opustil jsem kuchyni a šel pomaloučku k malému paloučku před svým wigwamem. Tam prokukovaly hvězdy. Usedl jsem pod strom, objal kolena a pohlížel k nim. Nebyla to přesládlá sentimentálnost, neboť na tu jsme již příliš zdrsněli. Bylo to instinktivní.

Nad hlavou mi šuměla noc. Obrovské ticho kolébajíc se na větvích borovic usínalo. Na nebi prokukovalo jen několik hvězdiček. Ostatní mi byly skryty za temnými větvemi.

Sedl jsem a vzpomínal.

Tiše vzházela mi před zrakem taková, jak jsem ji vídal, když blížila se ke mně. Zvláštní krok a ještě zvláštnější výraz očí.

Och, ty její oči!

Kdykoliv ke mně přišla, všiml jsem si nejdříve jejích očí. Po nich jsem poznal její náladu. Ač ona sama jest příliš konservativní, aby se měnila (*sama*, co se týče změny, která se s ní stala, co se mnou chodí, tu nezpůsobila ona, nýbrž já), přece její oči jsou něco tak neklidného a těkavého jako záře oněch hvězd nad hlavou.

Když přicházela ke mně, mívaly její oči podivnou touhu, takový zvláštní rozlet, který mě opájel. Stávalo se, že jsem přeslechl její první slova, neboť upřeně jsem sledoval fosforeskující moře jejího pohledu.

A jednou, mohu-li to dobře posoudit, — líbily se mi nejvíce. Bylo to tehdy, kdy navrátil se z Kopečka, jsem ji čekal, až

1911 J. J.

201 p. 100 d. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

20/10 1917

*

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

100 p. 101 p. 102 p. 103 p. 104 p. 105 p. 106

vyjde z klavírní hodiny. Bylo tehdy krásně a slunce, skryté po celé měsíce jarními plískanicemi, zazářilo vším leskem. Neviděli jsme se asi týden. Když vyšla a přiblížila se ke mně, tu její oči nuancovaly v božských barvách nebe. Když na mě pohlédla, cítil jsem, že za tím zářným okem něco plane a *pro mě* plane. Vyžehovalo paprsky jako slunce, které mne zalévalo, líbaly, hřály. Cítil jsem, že mě má ráda.

Láska oduševňuje, láska krásí, neboť láska jest nejvyšší krásou.

*

Nevím, co mě to včera chytlo, že jsem ráno se i učesal. Dokonce sháněl jsem i zrcadlo, které jsem skoro po čtrnáct dní neviděl. Mám již hrozné vousy; nebudu-li se holit, přijedu domu s plnovousem.

Ta by mě hnala!

*

Včera odpoledne po skautských cvičeních a koupání vedl jsem hochy na okrouhlickou rozhlednu.

Šli jsme veselé hustým lesem, zlatými pasekami a zelenými průseky. Jak v pohádce otevíraly se před námi obzory, jeden krásší než druhý. A každý korunován konturou lipnické zříceniny, takže člověk mimovolně se cítil, že jest odnesen o několik set let nazpátek.

Konečně jsme přišli na rozhlednu. Náhle zdvihl se obrovský vichor, který nám zabránil dostoupiti [na] nejvyšší vrchol. Zůstal jsem v prvním patře.

Přede mnou rozevíral se široký obzor. Les bičovaný větrem vlnil se jak moře a hora Vorlík zdála se býti obrovskou vlnou na nás se valící. V dáli prokukovaly dědinky, města, samoty a za nimi zase hory, modravé daleké...

To další se neodvažují napsat. Bylo by to hrozné.

30

A je-li tomu tak?

*

Ten vítr odvál mi též mé štěstí. Když jsem slezl dolů, zabo-
lela mě hlava a ztratil jsem náladu.

5 Každý vítr uvede mě do zvláštní nálady. Vše radostné mě
uchvátí svými drápy a odnese. Svou mollovou písní mě zko-
rmoutí a zlomí.

Když jsme došli domu, Karel zastonal. Chytla ho horečka.
Mám o něj děsný strach, neboť jsem vlastně zaň zodpovědný.
10 Chtěl jsem něco dělat, ale nemohl jsem. Cosi škaredého se-
dělo mi v týle. Angina a rýma, družky mé, které mě neopustily
po celou tu dobu, co jsem tu, začaly se také ozývat.

Byl jsem skleslý a zničený.

Vlezl jsem do stanu a chtěl trochu psát. Zmohl jsem se
však na to, že jsem foukl na svíčku a zabalil se do pokrývek.
15 Vedle ležel rozpálený Karel, nemocný bůhví čím, snad i ne-
mocí nakažlivou, a na stan bubnoval déšť. Stromy ohýbaly se
svistotem větru. Obrátil jsem se tváří ke stěně a snažil se
myšlenkami na Ni zastříti smutnou přítomnost.

Však i Ona vykvetla mi ve vzpomínkách taková smutná,
20 jako byla ve chvílích našich hádek, kdy jsem ji trýznil a bi-
čoval ukrutnými slovy.

Bylo mi děsně a zašeptal jsem.

»Et tu . . .«

*

Dnes jest mi . . . Již jsem chtěl napsat neskautské slovo.
25 A to proto, že tolik na Ni vzpomínám. Tak po Ní toužím, že
všechna okolní krása mizí, padá pod její nohy a jen ona stojí
triumfujíc.

*

Máme tu v táboře divnou sekeru. Mám z ní strach, opravdu
strach. Rukověť její jest temně zelená s červeným pruhem.
30 Železo jest nestvůrně veliké a černě natřené. Říká se jí »ka-
tovská«.

Bojím se jí, jest příšerná.

*

Dnes dopoledne jsem byl u »Němců«. Jest to statek o samotě. Šel jsem tam pro vajíčka.

Uvítala mě hospodyně tak jako všechny v Čechách — velmi vlídně a přívětivě. Měla pro nás schováno padesát vajíček. Vedla mě vzhůru po špinavých schodech do prvního patra. 5

»Pojďte dál do „cimry“!«

Šel jsem do »cimry«. Byla to zajímavá jizba. Podlaha byla z prken. Na ní žádné pokrývky. Nábytek postavený bez ladu a skladu. Dvě chmurně černé postele jako katafalky stály uprostřed pokryty peřinami až do stropu. Na nich válely se 10 řemeny, biče a jiné. V rohu pohovka, z níž čouhala sláma. Bylo zřejmo, že se na ní spí. Uprostřed na stěně mezi dvěma okénky obrovské zrcadlo jako v dámském budoáru. Pod ním stůl bez jedné nohy a na něm solnička, v níž místo pepře byla vražena svíčka. Po bocích skříňě namlácené bůhvíjakým hara- 15 burdím. A vše to prosáknuté oním selským vzduchem, pachem hniječícího sena a lidského potu. A svaté obrazy zarážené přes sebe, staré kalendáře, vybledlé fotografie, růžence a větvičky, všechno tak nevkusně, neladně na sebe přibito!

Zvláštní, že lidé tu se rodí, žijí a umírají. Lidé zámožní. 20 A stačí jim to. Snad mají krásy dosti v okolních lesích. Jak mohou se však zde lidé milovat? Vždyť krása vyžaduje zase krásný rámeček.

Bylo mi podivně, když jsem odtamtud odcházel.

Selský hoch po celou dobu, co jsem tam byl, jedl třešně 25 a házel pecky do okna. Bylo již jich tam spousta. Od včera a od jindy.

A podlaha tak čistá.

Divné.

Vid', holubičko, my bysme si to jinak zařídili? 30

21. VII.

Má mizerná nálada k večeru se poněkud zlepšila. Zařídil jsem táborový oheň i s jeho programem. Vydařil se velice pěkně. Zahráli jsme si též plíženou. Šli jsme spát brzo.

Vykládal jsem hochům svůj plán o disciplině. Snad jej pochopili.

*

Při táborovém ohni dal jsem svou hlavu na klín Urbánčeti. Tak z pouhého instinktu. Cítil jsem potřebu po teplých dlaních, po jemných rukách, po Ní...

Slabou náhradu nalézám v tom chlapci. Je také takový svěží jak ona a má tváře tak hebké jako Ona.

Večer chytla mě trochu horečka. Navlékl jsem svetr, ten, který jsem měl 17. II. a vzpomínal na Ni.

Když jsem nemocen, nebo aspoň když vyjdu z kolejí, jsem náchylnější k vzpomínkám. Celým svým srdcem a celou duší zabořím se do oněch teplých chvil, které jsme měli spolu.

A vzpomínky jsou tak jemné jako babí léto.

Chytám po nich drsnýma rukama, snažím se některou mimoletící zachytiti, — marně!

Plynou přede mnou volně prostorou, přilnou jen na chvílínku mi k ruce, ale hned se zase odtrhnou a letí dále.

Tisíce jiných plyne za nimi a žádnou nemohu úplně chytiti.

*

Dnes ráno jsem se probudil zdrav. Aspirin pomohl. Cítil jsem potřebu, abych se osamotnil. Odešel jsem hledat zahnutý strom na most přes náš potůček.

Přešel jsem cestu a vnořil se do borového lesa. Prorážel jsem hustou spleť větví, až octl jsem se v pravidelném lese smrkovém. Bylo mi v srdci a duši tak jasně, jako by azúrový proud nebeský smyl všechny chmůry a mraky táhnoucí se po mém srdci.

Teď jsem dostal od Ní lístek z Vídně ze 16. VII.

Zkormoutil mě děsně.

Vidím Ji, kterak prchá mi do dále, kam nemohu dohlédnout, kde nemohu Ji střežit. A lístek je tak suchý, indiskretní, jízlivý a studený jako led.

Bolí mě cosi na srdci. Cítím jakýsi oprávněný strach, hrůzu před budoucnem, které na mě začíná otvírati svůj nesmírný chřtán.

A lístek leží přede mnou jako hranice. Když jsem psal předešlou stránku, před několika minutami, byl jsem vesel a byl bych psal o svém šťastném jitru.

Nyní nemohu. Je mi tak smutno.

A napíšeš to, co cítím:

5

22. VII. 1917.

Včera se mi zdálo, že mám zase své zdraví v hrsti, ale dnes jsem zlomen docela, neboť jsem svého včerejšího přesvědčení zneužíval. Získal jsem zato neobyčejný triumf v zápase. Porazil jsem massa Boba. Neočekával jsem to já, neočekával to nikdo a nejméně on sám. 10

V plavkách jsme opustili tábor. Po házení oštěpem (předstihl jsem všechny o celou třetinu) pustili jsme se do zápasu.

Z vysokého kopce dívala se na nás Lipnice. 15

Doposud jsem porazil všechny, jen jediného massa Boba (Böhma) nikoliv. Je to totiž hotový atlet, tělo jako lev, opálený jako černoš, člověk, který tráví celý svůj život ve vycvičování se, trénování, celý den na cvičištích, plovárně, v Sokole. 20

Šel jsem do zápasu s úplným vědomím, že budu poražen. Já přece po celý rok stápl se ve sladkých objetích a ve vonných lázních Lásky, které, jak sám jsem o sobě myslel, mě nikterak nesesílely, ba spíše zženštily a příliš zjemnily.

Mám však v svém srdci velký mužský rys — odvahu, kterou 25 nezlomí žádná láska.

Pustil jsem se v boj.

Již dříve jsem věděl, že síly mé nejsou ani normální; byl jsem po nemoci. Tuhá sevření, rychlé tempo mě poučilo, že massa Bob je starý zápasník. Všichni hleděli na nás s největším napětím. Žádný ani nedýchal. 30

Několikrát jsem myslel, že je po mně veta. Má mrštnost mě vždycky zachránila. I massa byl několikrát naspod, jej zase síla vysvobodila z mého sevření.

Klesli jsme oba na kolena.

5 Oddechli jsme si a pustili se do sebe znovu. Náhle cítil jsem v sobě svoji utajenou sílu. Vytryskla z mého těla a já použiv zvláštního hmatu srazil jsem massa Boba k zemi. Podářilo se mi sevřít jeho hlavu svým loktem tak, že až ztrácel dech. Chránil se mostkem a obrovskou svojí silou, já však stiskl tak
10 silně, až on bolestí zaryl se mi zuby do prsou, ztratil dech a padl na lopatky.

Byl poražen.

Všichni mně gratulovali.

15 Massa Bob, kterého nikdo dosud ze všech pražských skautů nikdy neporazil, byl poražen.

Mrzelo ho to děsně.

20 Moje tělo! Víím, kdybych jen trochu péče mu věnoval ve školní rok, že bych ze sebe mohl vytrénovat báječného siláka. Jen trochu cvičení, — však ne, musel bych opustiti to, co miluji ze všeho nejvíce — umění.

Byť by padly síly svalů, musí vztýčiti se síla duše, nadšení pro umění a krásu.

A hlavně pro hudbu.

*

Šel jsem večer spíše si lehnout, — však neusnul jsem.
25 O desáté hodině chytl mě kašel a nepustil až doposud. Kašlal jsem děsně. A dnes jsem jako suchotinář deset let svou nemocí trápený. Průdušky mám tak zanícené, že mám hrud oteklou. A stále kašlu. Po celou svou hlídku (od 2 do 4) jsem kašlal do studené noci (5° C).

30 Jsem skleslý úplně. Celý den jest zachmuřený. Špinavé mraky plují po nebi. Jest chladno, že až se třesu zimou. Jest mi smutno.

A stále musím kašlat — všecku svoji radost vychrlit do studeného vzduchu. Z domu ani lístečka a od Ní — již přes týden
35 žádný dopis.

Na plících taková tíha.
A což ta teprve, co leží na srdci.

*

Nemám chuti již psáti. Myšlenky mi stydnou v lebce a ruka
se třese chladem. Jen kašlu.

Chtěl bych jíti někde v les, na zlatou paseku, kam slunce 5
upírá svůj hled. Tam lehnout na záda, odhalit svá prsa a celým
tělem ssát božské teplo. Rukama pak chytat nitě zlatých vzpo-
mínek na svoje Slunce.

Hú, jak je tu tma.

23. VII.

10

Včera úplně rozladěn, zklamán a sklíčen nemocí ležel jsem
sám ve stanu. Mládež byla shromážděna u kamen a bavila se.
Ke mně jen dolétaly dozvuky hlasů veselých a zdravých a já
musel ležet sám a sám.

Cítil jsem se nesmírně opuštěným.

15

Hlasy se zesilovaly, lámaly se o sebe, jiskřily radostí. Já
poslouchal.

Rozdávala se svačina. Byl čaj s mlékem. Přiběhl Borůvka
a tázal se mě, má-li mi přinést také. Prosil jsem jej jen, aby
mi přinesl moji porci mléka.

20

»Dám ti i svoji,« pravil a odešel.

(Mléka dávala se do čaje jen jedinká sběračka.)

Za chvíli slyším, kterak Borůvka u kuchyně řeční: »Kdo
zřekne se své porce ve prospěch Wolkra?«

Tu jsem uslyšel, že všechny ty jasné hlasy, všechny, od 25
chladnokrevného Hoppeho až po naivního Urbánka, zvolaly:

»Já!«

Za chvíli přinesl mi Borůvka litr mléka.

Tak mě to potěšilo, že ihned bylo mi lépe.

K. W. má dnes 16 let. Uspořádali jsme včera soirée. Karel dostal množství zásilek, samé bonbony, a proto složivše všechny své zásoby dohromady, pozvali jsme Athose a Aramida k soirée. Rovněž sluha Planchet byl přítomen.

Ač jsem byl celé dopoledne nemocen, po prášku bylo mi hned lépe a proto zasedl jsem k hostině s plnou chutí, která mě neopustila až po přeprání.

Jedli jsme na zdraví svých paní.

O půl dvanácté jsme skončili. Krabice zely prázdnou. Zato my jsme byli plni jako žoci. Vyšli jsme si trochu ven, — do noci. Pan profesor, který v noci přijel, nás neslyšel.

Šli jsme na paseku vykourit si cigaretu.

Bylo překrásně.

Škoda, že jsem nemohl onu krásu vnímat, neboť jsem byl příliš přeplněn.

*

Chodím rád hledat stromky zahnuté tíhou sněhu na japonský mostek. Vycházím zrána, kdy les ještě sní o svém snu. Slunce třepotá se na kmenech, jehličí i na zemi a vzněcuje ve mně radost. Jsou to chvíle mého štěstí.

Usedám na měkký mech, dávám hlavu do rukou a vzpomínám. Nepsala dlouho a nepíše.

*

Včera v odpolední přestávce vzal jsem skizzák a šel chvíli z tábora něco si nakreslit.

Miluji tyto chvíle.

Sedím sám uprostřed lesa a pasu oči na úchvatném obraze a snažím se jej přenést na plochu papíru. Jest náhle v duši tak klidno, jako by krajina přelévala svůj široký klid do mého srdce. Jen chvílemi, jako list větrem, zašelestí kdesi hluboko vzpomínka. A hned zase vše skolébá se v klidnou hladinu smíření.

Pak zapálil jsem si papirosku a oklikou vrátil jsem se do tábora.

Když jsme se včera vraceli z her, přiběhl nám naproti Červenka se zprávou, že je tu 19. oddíl. Pospíšil jsem si, neboť rád vidím se s cizími skauty a poznávám jejich zvyky.

Byl tam vůdce jejich Zikmund s šesti jinými skauty. Nestavše pana profesora okamžitě hrnuli se ke mně, neboť já byl jeho zástupce.

Zikmund (studuje poslední semestr práv) se mi líbí. Jest to »klidás«. Veleduch sice ne, ale dobrý skaut. Připomíná mi Wolfa.

Zná mne.

»Odkud?« ptal jsem se.

»Z Junáka, z vašeho rozkošného článku vás musí znát každý skaut.«

Tak mi odpověděl.

Šli jsme je doprovodit až k Lipnici.

*

Z Junáka mě znají lidé. Tolik chvály za malý článkuček, který jsem psal tak zcela bez pozorů a dosti ledabyly. Jediný, který jsem uveřejnil, a tolik slávy za něj. I do němčiny přeložen.

Mám nadání?

Kdybych je neměl, tak bych se zabil.

Těší mě tyto chvály, ale Ta, jejíž chvála by mi rozproudila krev, že bych zavzlýkal radostí, — ta mě nepochopuje.

*

Dnes jsem byl na delší vycházce za bramborami a mlékem, neboť zásoby nám došly. Na Lipnici, odtud přes různé statky na Kežlic. Kde jsem se zastavil, dostalo se mi vlídného přivítání.

Lid je tu jiný než u nás.

Všude jsem se zapovídal a všude jsem rozdmýchával velkou jiskru panslavismu.

Neboť všude jsem slyšel bít bratrská srdce.

25. VII. 1917. Středa.

Prokašlal jsem zase celou noc. Když jsem usínal, byl jsem
vzbuzen na hlídku, a tak jsem měl zkaženou celou noc. Ušnul
jsem až »pozdě k ránu«.

- 5 Mám takovou hlaváčkovskou, — dekadentní náladu.
Chtěl bych se ukašlat.

*

Včera jsem si vyšel, abych si něco zakreslil. Ba vlastně ani
ne, jen za důvod jsem to uváděl. Toužil jsem být sám.

- Ač jsem myslel, že přece něco nakreslím, neudělal jsem nic.
10 Jen napsal jsem ubohou písničku, které jsem v polovici nechal.

- Moje dekadence značí se teď v tom, že nedopracuji ničeho až
do konce. Do každého díla vkrádá se mi omrzelost, která svým
znuděným obličejem odnímá mi chuť k dalšímu. To proto, že
cítím se býti churavým. A moje nemoc jest příliš potouchlá,
15 než by se jasně vyjádřila. Její přítomnost cítím jen dlouho-
trvajícím kašlem.

To však není vše. Cosi pevného, več jsem věřil, co jsem
miloval, se zhroutilo. Cítím to kdesi u srdce a to zachmuňuje
mi náladu. Ztratil jsem opěrný bod, smysl radosti a padám.

- 20 — Zachytím se?

Jak jsem nešťasten!

*

- Dnes ráno vypravil jsem se připravit místo ke hře »hledání
pokladu«. Cesta má vedla daleko do neznámých lesů, — po
zarostlých chodníčcích. Bylo krásně venku, ve mně však niko-
25 liv. Schází mi radost srdce a zdraví. Necítil jsem ničeho po
celou tu cestu, nikterak se mi nerozvířila krev při spatření
bujné krásy; byla klidna, studena, až mraziva.

Cestou zabil jsem i dva motýly.

*

Nenávidím radost.

*

Neměl bych pomalu změnit titul této knihy?
»Té, která mně nepatří.«

*

Planchetovi závidím. Ten dovede se stále upřímně smát.
Jest vesel jako jarní jitro.
A obličej má, jak říká Borůvka, »pitomě hezkej«.

5

*

Sedím tu sám v táboře s Hoppem. Všichni odešli na hry,
jen já zůstal. Stýskalo se mi loni po domově, toužil jsem po
něm, ač jsem byl zdrav. A letos té touhy po domově nepoci-
tuji. Aspoň ne takové jako loni.

Stýská se mi po něčem jiném. A tolik, tolik! Tak rád bych 10
se zehřál, tak rád bych se nechal laskat. Jsem nemocen a tou-
žím po tom. Jsem skleslý a není tu nikoho, kdo by mě po-
zvednul. Scházejí mi tu dvě zárné hvězdy, kdysi moje. Upa-
dám v takovou těžkou sentimentalitu, která má jedinou vý-
hodu, — že není nasládlá.

15

Cítím to, cítím, jen bojím se uvědomovat si to.

27. VII. 6 hodin ráno o hlídce.

Když moje bolest dostoupila nejvyšší meze, odešel jsem
sám do lesa. Večer se schyloval nad krajinu a lesy počaly se
zamýšlet. Šel jsem, abych ukonejšil se vlastním svým hlasem. 20

Ponořil jsem se do lesa, nedívaje se ani, kam jdu. Šel jsem
jen za svým hlasem. Zpíval jsem do zasmušilého lesa svoji
náladu, šeptal jsem mu svá tajemství jako příteli. Les jest
můj přítel. Můj dobrý přítel. V jeho náručí padá se mě ta
chmúra bolu a obav, vše padá pod dotekem jeho božského 25
dechu. Jemu svěřuji tak svoji duši jako tělo koupeli; on po-
hýčká ji ve vlnách svých větví, vyslechne všechny mé stesky
a uklidní.

On je jediný, který mě uklidnil.

Šel jsem zpívaje. Modravá pára snášela se s vršků a na 30

zlatém západě chvělo se nebe pod posledními doteky slunce. Můj hlas zněl tak dlouze, chvěl se večerním vzduchem a ztlumeně se ozýval v dáli. Nevím, co jsem zpíval. Zpíval jsem sobě a svému příteli. Cítil jsem, jak teplé ruce hladí mé srdce, jak ladí je k harmonii. Zároveň z chladnoucího nebe vstupoval do mě klid. Zrak můj ssál nyní dychtivě krásu okolí, opíjel se ní a zapomínal na minulé. Posadil jsem se tam kdesi a dlouho hleděl k hasnoucímu obzoru. Když jsem se vracel, svítily mi již hvězdy na nebi i v duši.

*

10 Včera byl jsem v Něm. Brodě s panem profesorem ohledně aprovisace. Znáám město, — líbí se mi. Zajímavá však byla cesta s panem profesorem. Poznal jsem u něj mnoho zajímavých rysů, které jsou mi velice sympatické.

Byli jsme u paní dr. Neudörfelové. Mají úchvatnou sbírku 15 obrazů. Nejzajímavější byla zpáteční cesta.

Napsal jsem i Ji. Velmi krátce, neboť pochybuji, že by měla kdy zabývat se s delším mojím psaním.

Aspoň mně to jasně naznačila.

*

Večer jsem vzal Urbánče na klín a bavil jsem se s ním. 20 Škádliil jsem jej, zda se bude brzy ženit.

Nechce se ženit, — ale svatba — to jest hostina ho láká. Ptám se ho: »A co by jsi dělal na své svatbě?«

On: »Tak bych se najedl, že bych nemohl celou noc spát.«

*

Když slunce zašlo, šel jsem zase do lesa. Měl jsem však 25 tendenční úmysl. Vykouřit si cigaretu. Chutnala mi výtečně. Pak odešel jsem s Hoppem trochu nahoru na paseku. Obdivovali jsme a filosofovali. Jenže obdivování a filosofie ve dvou stává se brzy sentimentálním plácáním.

Zvláště na noc.

Ranní hlídka mě zmohla. Šel jsem na chvíli lehnout si na paseku, ale hodinový spánek mě ještě více rozklížil. Když jsem se probudil, byl jsem jako zmlácený. Mimo to kašel mě nepustil a já cítím stále na sobě ruku nemoci. Neudělal jsem celé dopoledne ničeho. Vyšel jsem si s Hoppem a vykládali jsme si o vojně a hudbě. 5

Ó Rusové, jak jste nás zklamali!

*

Našli jsme s Hoppem báječný palouček za naším táborem. Jest tak ukryt, že není možno, aby nás tam někdo viděl. Protéká jej malý potůček, který stále zpívá. Byli jsme tam po obědě. 10

Svlékl jsem se a se zavřenýma očima oddal jsem se slunci. Vystavil jsem své tělo a nechal se dlouze, dlouze líbat. U hlavy zvoní křišťálové kaskády vody. Zmocňuje se mě únava a vysílení. Kladu ruce přes hlavu, abych přílišným světlem neoslepl. Jak já miluji slunce, — božského umělce. Ono rozsevá každým svým paprskem tolik krásy a štěstí. 15

Ležím pod ním a jako žena vzdávám se mu celým tělem. Jest to zvláštní mystická rozkoš metamorfosy pohlaví. Brzy jsem vysílen a klesám rukama dolu. Skráním se vodou. Jak stříbrné perly z indigové skříňky kapou mi na hlavu. Vstávám a jako omámen potácím se do tábora. 20

Jak toužím po svém klavíru. Chtěl bych v jeho klávesy vdechnout vůni a život svého lesa, kterým putuje má duše s udiveným zrakem. 25

*

Včera večer byl táborový oheň a sliby nováčků. Nejzajímavější číslo byla návštěva »Černého skauta«. Urbánek strachy ani nespí.

*

Včera mi řekl Karel W., že asi za týden pojede domů. Stýská prý se mu po posteli. Hnus! Já bych nyní neměnil. 30

Karel je velice choulostivý a mimo to neskautecky neobratný. Touží po pohodlí. Na to jsem již dosti utužen. Ač jsem nemocen, co jsem tu, ač nespál jsem do dneška po celé noci, — přece se mi letos ještě po domově nezastesklo.

5 Také již tam nic nemám a míti nebudu.

29. VII.

Dvacet dní jsem z domu a stále to jde se mnou s kopce. Ráno nálada trochu stoupne a potom klesá, klesá. Tak i dnes a včera.

10 Byli jsme na celodenním v Humpolci. Rozbolela mě děsně hlava a měl jsem pravou humpoláckou náladu.

*

Když všechn svůj jed vychrlím do tohoto deníku, jest mi jaksi lépe. Aspoň klidněji.

*

15 Lesy mi šumějí nad hlavou.
Vzpomínám na svoji milou.
Vůně jsou ztrpčeny dálavou,
chvějí mi každičkou žilou.

20 Srdce mé, ztajené bolem svým,
tančí po vrcholcích stromů.
Zpívá si hlasem tak tesklivým
zklamání písničku k tomu.

25 Vzpomínky bolí; jsou šílené,
bičují srdce mé k reji.
Ono již krví jest vznícené,
velké již rány mu zejí.

Přec ale tančí, tančí dál,
žene je divoká pěst.
Nemůže ke mně, byť bych je zval.
Toť danse macabre již jest.

Včera šel jsem se koupat. Řekl jsem si: »Buď se moje nemoc zhorší a pojedu domů, nebo zlepší.«

A ona zůstala na témže stadiu co včera. Je to velmi nepříjemné. 5

*

Večer jsem byl s Borůvkou a Hoppem v lese. Sedli jsme si v úkrytu skály a zpívali, pískali. Když vyšel měsíc, zvedli jsme se a sešli do tábora.

Dnes jsem začal zase hodně kouřit. Vždyť nemám již nikoho, kvůli němuž bych zdraví si hleděl zachovat. 10

*

Měl jsem první hlídku. Byla velmi příjemná. Nad lesy snesla se teplá noc a já ulehl ve wigwamu k Borůvkovi a Hoppemu. Vykládal jsem jim děsné historie à la Poe.

V tichu noci bylo ztajeno cosi *strašlivého*. Měsíc vyšel zkalený žlutými mlhami. Jeho tvář byla jako tvář mrtvoly. Tiše 15 kolébal svou hlavou a zdálo se, že hledá vyhaslýma očima mě. Skrčil jsem se úže do pokrývky a zavřel oči.

V dáli zasykal sýček:

»Pojď, pojď, pojď!«

Toť den, co spadlo mé srdce. 20

*

Dnes ráno nebylo mi valně. Žaludek stále mě trápí. Nemám vůbec do ničeho chuti. Ani do jídla, ani do práce. Jest děsné vedro. Celý den jsem v plavkách a malátně potácím se sluneční výhni. Neobědval jsem, jen trochu mléka jsem vypil bez chuti. 25

Mrzí mě všechno.

*

Mládež odešla na hory a já vyžádal si, abych směl zůstat v táboře sám.

Stává se ze mě samotář. Tak rád vyhledávám chvíle, kdy mohu sám se sebou bavit se někde v ústraní. Sedím a honím myšlenky. Mám tolik problémů na rozlouskání.

Jsem-li ve společnosti, bývám mrzut, nešťasten a nervosní.
5 Jsem-li sám, tu jako by se všech větví klesal pozlehounka ke mně můj nejmilejší druh — klid, usmíření.

Jsou různá neštěstí. Velká i malá. Však pouze pro oči. Duše jich nerozeznává. A já, ač vlastně na oko nejsem ničím postižen, trpím tolik.

10 Proč?

Mnohokrát si říkám toto nesymetrické slovo, které nemůže vyvolat odpovědi. A přece já odpověď tu cítím, ale bojím se ji vyslovit. Ukázalo by se, jak jsem sláb, tak sláb, že nejmenší větérek by mě povalil.

15 2. VIII.

Dva dny jsem nepsal do deníku. Neměl jsem nálady, jakou je psán tento deník. Počal jsem žít a přestal jsem myslet. Nezměnilo se ničeho. Od ní ani dopisu. Vidět, že mé podezření nebylo klamné. Ale nechťsi.

*

20 Včera seděli jsme ve měsíčné noci a zpívali. Bylo tak krásně, že jsem zapomínal... Zvláště když jsem cítil, že vrací se mi aspoň trochu zdraví a že nekašlu tak jako prve. Měsíc svítil stoje v úplňku a na nebi chvěly se hvězdy. Svojsík se s námi loučil. Zítra odjede na tři čtyři dny do Prahy. Zase vůdčuji.

*

Jaké je to nemešlo, ten Karel! Předevčírem měl zapálit celý náš wigwam. Odešel a nechal spadnout svíčku na postel, která chytla. Bohudík jsem to brzy uhasil. Však prohořely úplně poslamky a moje vlněná pelerina jest zcela zničena.

*

Jest tu překrásně. Dny jako perly ubíhají mi pod prsty.
A noci ještě krásnější. Teplé, smavé. A přece toužím domu.
Nevím proč. Jako bych tam byl někomu blíže.

Vím, kam půjdu, až přijedu domu. Bude to první místo mé
vycházky. 5

Půjdu na hřbitov své lásky.

*

Si sepulcrum amicae visitarem, curas meas aliquantulum
fere levatas.

A láska — byla přece mou přítelkyní!

A láska — jest přece mou mrtvou přítelkyní. 10

3. VIII.

Za týden jedu domů. Utíká to děsně. Spíše snad bych měl
řici:

»Žene mě to.«

*

Včera večer ozval se znenáhla odkudsi zdaleka hlas hromu. 15
Zářval jako lev probouzející se ze spánku. Lesy sklonily své
hlavy.

Ježto jsem vůdcem (profesor jel 2. t. m. do Prahy), nastala
mi velká zodpovědnost v případě velkého lijavce. Rozkázal
jsem zavřít stany a jít spát. 20

Za chvíli bubnoval dešť na naše wigwamy. Zhasil jsem a
poslouchal.

*

Miluji bouři přírody i života. Miluji zvíření smyslů, ruce
zkřivené rozkoší, miluji bouřlivá rozpětí ramen, ať k smrti, ať
k životu. Bouře jest koncentrovaný život, bouře jest podstata 25
všeho žití.

Hřímej, bij, bičuj, řvi — miluji tě, jsi silný, jsi velký!

*

Dnes zažil jsem první šťastnější dopoledne v táboře vůbec. Den jest krásný, — tak jako po bouři. A ve mně bylo také tak. Nastalo jakési uklidnění. Vždyť dostal jsem od Ní dopis. Konečně si vzpomněla, snížila se a napsala.

5 Jak mě uklidnil. Hned vše bylo jinaké. Les se smál a házel mi do tváře polibky svěží vůně a slunce, které pro mne tak dlouho nesvítilo, konečně ukázalo se také. I má nemoc, zdá se, zdřímla si trochu a netížila mě tak příliš jako dříve . . . Karel dostal také lístky.

10 Dnes odjel ráno Borůvka. Šel jsem jej kus vyprovoditi, až k rybníčku. Měl jsem zdravý, svěží humor, bavil jsem se a šprýmoval. Byl jsem na chvíli šťasten.

A nebýt štěstí jen na chvíli, — nebylo by ho vůbec.

5. VIII.

15 Včera večer šel jsem si lehnout a vzal jsem aspirin. Nemohl jsem usnout a o 12. hodině vyšel jsem do noci se zoufalým srdcem, abych se uklidnil. Poslal jsem Neudörfla spat a lehl jsem si do plného světla měsíčního. Chvěla mnou horečka a cítil jsem, jak nemoc vítězí.

20 Zapálil jsem si cigaretu a zadumal jsem se.

Chladné měsíční paprsky dopadaly neslyšně na vrcholky stromů. Luna byla bledá, — nemocná. Okolo ní válely se chomáče husté mlhy jako vzdušné závoje. Světlo nebylo intenzivně modré, bylo vybledlé a chvělo se. Jako chřadnoucí list.

25 Jsem-li nemocen, — i mé okolí onemocní.

Bylo mi horko, ač bylo asi osm stupňů. Svlékl jsem se a lehl na vlhkou zem. Nač hledat zdraví. Já je již nenajdu.

Nač hledat lásku?

Ta odešla s mým zdravím.

*

30 Tak válel jsem se po zemi až do dvou hodin. Potom jsem odešel spát. Ráno, když jsem se probudil, cítil jsem, že nebudu

moci stát na nohách. Hlava byla těžká, jako rozbitá. Oči vyhaslé. A celé tělo rozdrčené, zničené, skleslé.

Stěží dopravil jsem se na slunce.

Bylo také takové mdlé jako já. Co chvíle vnořilo se do hustých mraků a hned snesl se z nebe mrazivý chlad. Vzal jsem si Quichota a četl. 5

Zvláštní dojmy ssál jsem z této četby. Jaká tragedie, psaná perem zahořklé ironie. Jest to Dostojevského »Idiot« ve středověkém rouše. Bolí mě ta četba a nemohu se smát, neboť Cervantes se nesměje, — on se šklebí. 10

Četbou jsem se brzy unavil. Beze sil lehnuv naznak, nastavil jsem se slunci. A to líbalo mě tak jemně, jako nemocného.

Přinesli mi poštu. Hledím vždy po známé obálce a adrese psané známou rukou. Vždycky hledím, ale málokdy nalezám.

*

Přijímám bolest kleče. Jest nesmírná a já tonu zaplaven jejími vlnami, které jsou tiché a klidné jako svit měsíce. Objímám bolest, neboť jest to jediné, co mohu objímat. A má bolest jest milosrdná. Když srdce zkrvaví se, marně vzpouzejíc se řetězům, dotekne se ho klidná ruka bolesti. 15

Snad, a věřím v to pevně, oplodní u mě semena, která mohou vzklíčit jen pod jejím tichým světlem. 20

*

A jsou to květy exotické krásy. Jsou to divné plavůně, týčící své květy do modré noci u tichého břehu zasněných vod. Z nebe září miliardy hvězd. A květy bolesti pomalu a neslyšně zvedají své velké bílé hlavy na útlých stvolech. Jest tu úplné ticho, hrozné ticho jako v klíně nebes. Řeky plynou klidně hltající indigové stíny. 25

Jen hvězdy se chvějí jakoby chladem.

A květy zvedají své hlavy. Jsou dokonale ušlechtilé, neboť rostou z bolesti. Jsou jemné jako slzy a velkýma očima hledí do nebe. 30

Rostou tichounce ku hvězdám.

Večer snesla se divoká bouře na noc. Zaburácela jednou, dvakrát a potom střemhlav mocným lijákem spustila se na nás. Svoloval jsem mládež do vůdcovského wigwamu na černou
5 hodinku. Bolela mě sice hlava, — účinky aspirinu již přestaly, ale přece šel jsem tam také. Rozložili jsme se porůznu po dvou velikých postelích a vykládali jsme si. Dešť bubnoval na stěny a vítr ohybal vrcholky stromů.

Tiše vykládal jsem jim Ewersovu povídku »Die Spinne«.
10 Miluji hrůzu, děs a nepochopitelné síly.

*

Spal jsem dosti dobře. Snad jedy, které užívám v tak velké míře, mě omámily. Uspnul jsem za hudby bubnujících kapek a procitl do mlhavého, — chladného rána.

Zdávalo se mi, že bolest pominula, a zavolal jsem Plancheta-
15 Urbánka do stanu a bavil jsem se s ním. Je milý jako paprsek.

Když blížilo se poledne, přibývalo i mé nemoci. Hlava začala mi bolet, že musel jsem odpoledne ulehnout.

Ležím tu sám ve wigwamu a píši. Mládež je na Lipnici. Prší a prší. Chvillemi vykoukne slunce, ale jaksi zdaleka a hned
20 zase se schová. Dešť však neustává.

Otrávil jsem se zase trochu a hlava nebolí tolik. Jest jenom těžká a chvílemi sahám si na ni.

Vzpomínám na domov.

Vzpomínám na Ni.

*

25 Dnes dostal jsem od Ní pohled. Jest na něm rozkošné dítě probírající se ze sna.

Dítě!

Jak miluji děti. Jsou tak půvabné, jako prostá pravda. Jsou naivní jako slunce a čisté jako hvězdy. Jdu-li kolem dítěte,
30 a pohlédne-li ono svým zrakem, na němž lpí ještě ruka Stvořitelova, do tváře, nemohu odolat, abych je nepolíbil.

Aspoň se na ně usměji.

Ona mi takové poslala. Zná tuto moji stránku. Ví, jak miluji děti a jak bych miloval . . .

Ó, bylo to kruté od Ní, že mi je poslala.

7. VIII.

Kdo byl by řekl, že dnes budu psát poslední řádky zde, — 5
ve skautském táboře. Zítřka, — dá-li Bůh, budu již doma,
u svých.

Bylo mi včera děsně. Hlava bolela a páčila jako rozžhavené
olovo. Ani spousty aspirinů nepomohly. Bolela stále.

Zůstal jsem sám v táboře. Mládež odešla na Lipnici. Byl 10
jsem sám s Hoppem. Poněvadž jsem usnout nemohl, vyšel
jsem si trochu do lesa.

Poněvadž celé odpoledne prší, lesy jsou rozvlhlé a dumají
zahaleny v parách. Sedl jsem si na Beranově pasece a díval se
na Lipnici. 15

*

Když jsem sešel dolů, přišel do tábora pan Stránský s Flo-
kem. Je to pravý Angličan. Mám ho velice rád, — vypadá
jako Eda (jest v jeho stáří), jen mnohem zkušenější. Byl dva
roky v Anglii.

Nadchl mě pro angličtinu. Bavil se se mnou tak výborně, 20
že odhodlal se zůstat s námi přes noc.

Já nabídl se, že půjdu to oznámit do Kežžlice.

*

Bylo asi 9 hodin, když vydal jsem se na cestu. Rychle užil
jsem ještě jeden aspirin, abych utlumil vřeštivé bolení hlavy,
a rychle jsem vyšel. 25

Bylo mi horko. Bolestná horečka mnou trásla, ale spěchal
jsem nedbaje.

Jsem doma, — doma! Jsem tomu rád, neboť kampak jinam s nemocným člověkem než domů. Než dokončím vzpomínky, — které jsem načal.

5 Toto pohnulo mě k návratu:

Šel jsem tehdy večer do Kejžlic. Prošel jsem les a došel k otevřenému obzoru. Jako otevřená jizva rděly se mraky na západě. Bylo mi velice špatně a zpíval jsem bolestné madrigaly.

10 Sešel jsem do dědiny za tmy. Ohlásil jsem svoji zprávu oknem a vrátil jsem se domů.

Byla to paní profesorová.

Slyšela o mém zdravotním stavu a sama chtěla se přeptat. Když viděla, že všechn se chvěji horečkou, kladla mi na srdce
15 ihned se vrátit domů. Mluvila z ní matka a její řeč plynula tak měkce večerní tmou.

Děkoval jsem jí a děkuji jí dodnes.

Řekla mi: »Co by tomu řekla maminka, kdybyste...«

Ano, jedině proto, že mě upamatovala na maminku, jsem
20 se rozhodl odjet domů. Jinak bych byl setrval a neodjel, — neodjel nikdy.

Po druhé mě matinka zachránila od Ní.

*

Předvěcírem všichni odešli do Světlé. Poslal jsem telegram, že přijedu.

25 Byl jsem sám se Stránským a Karlem v táboře. Stránský maloval a Karel byl na pochůzkách.

Já balil. Náš wigwam pustl a pustl.

K poledni spustil se liják. Obrovské spousty vod zatopily tábor. Seděli jsme ve vůdcovském a vykládali.

30 Hlava bolela.

*

Šel jsem se Stránským do Kejžlic pro poštu. Žádná. Odjedu, aniž bych měl řádku od Ní. No nechtě. Odjíždím k máti,

ale k Ní ne. Bylo mi trochu lépe, — slunce vysvitlo a mraky prchaly.

*

Večer jsem si vyšel na procházku naposled do známého kraje. Bylo mi volněji. Sedli jsme se Stránským na kameny, zapálili si a pohlíželi k Lipnici. Byla v mlhách. 5

A byla pro mě stále v mlhách, co jsem tam byl.

A nelitoval jsem toho.

*

Převzal jsem první hlídku a poslal Brejchu spát. Stránský ji držel se mnou a částečně pan profesor. 10

Byla úplná tma. Hvězdy svítily.

Bylo mi lépe a litoval jsem, že jsem telegram podal.

Jak jsem se mýlil!

*

Nespal jsem vůbec nic. O půl čtvrté vylezl jsem z wigwamu a vařil si kakao. Byla veliká zima a svítil měsíc. 15

Tábor spal.

Probudil jsem Karla. Před pátou vyrazili jsme z místa. Bylo mi ještě dosti dobře.

Rozloučil jsem se s táborem a odešli jsme. V polích byla mlha, — hrozná mlha. Nebylo vidět ani na pět kroků. Zázrakem dostali jsme se do Brodu. 20

Bylo mlhavé ráno. Půl osmé, když jsme vyjeli.

*

Na cestě přišlo mi nedobře. Cítil jsem touhu po spaní. Přemáhal jsem se statečně a klel na lokomotivu.

Jela mi příliš pomalu.

*

A jela opravdu pomalu, — takže zmeškala vlak, který nás 25 měl dopravit z Brna do Prostějova.

Byl jsem tedy v Brně. Vyšli jsme do města a šli ke Svitavským. Když jsem tam šel, bylo mi dosti dobře. Byli jsme s radostí přivítáni. Umyl jsem se a pojedl. Došlo na cigarety.

Náhle bylo mi, jako bych dostal ránu do zadní části hlavy, — do týla. Začaly se mi dělat kruhy před zraky, a já cítil, že omdlévám.

Zbledl jsem jako smrt, — neboť Karel hleděl na mě velice zděšeně. Vší silou jsem se přemohl, vší svoji energii vtěsnať jsem do žil chvějících se horečkou. Nepadl jsem nikdy, — a nepadnu!

Požádal jsem jen o aspirin a vyšel na procházku. Bylo mi tak hrozně, že hledal jsem lékaře. Žádného jsem nemohl nalézt. Potácel jsem se cizím městem, po vyprahlých ulicích uprostřed cizího davu.

A nikdo mi nepodal ruky, — všechno cizé, pusté.

Ona, — tam v dáli neví, co mi je a jak mi je. Snad směje se, hovoří s příjemným společníkem o rozmarných věcech. Mně stydne krev až k smrti, — bez pomoci.

Dostal jsem se do jakéhosi parečku.

Sedl jsem na lávku a usnul, nebo omdlel.

*

Když jsem se probral, — uviděl jsem Karla. Bylo mi pusto v duši i v srdci, ale mohl jsem jít. Odešli jsme na nádraží, koupili lístek, zašli na 5 minut do kina a vsedli do vlaku.

Lehl jsem si na lavici a snažil se usnout. Protivný rachot nedal spát.

Vzpomínal jsem —

Snad od těch vzpomínek mi bolí hlava!

*

V Nezamyslicích sešel jsem se již se známými a za chvíli jsem byl doma. Maminka byla na nádraží i tatínek, a já padl jim do náručí.

Spadlo se mě velké břímě, — neboť jsem našel konečně toho, kdo mě opravdu miluje.

*

Navazuji na začaté:

Jsem doma. Sedím u psacího stolku a píši. Hlava mi tupě

bolí, ale už mám ji přece kde schovat. Ráno jsem byl u lékaře.

»Ještě týden takový život — pak . . .«, to mi řekl.

Nemohl jsem tam ještě týden zůstat.

Mám chronický zánět všech sliznic a blan v hlavě. Plíce nejsou chycena, — ale mohlo se to stát během týdne.

Pak, — vale Maria!

A ona by jistě valeret.

*

Končím svůj zápisník. Byl kyticí mých myšlenek. Nebyl deníkem, — to snadno lze poznat.

Psal jsem pro Ni, — a Jí já nedal bych nic nízkého a prostého jako deník. Byl věnován Jí; byla v něm velebena, proklínána, chválena i zlořečena, a byla hlavně a stále v něm *milována*.

Opustila-li mě, — ztratím světlo svého života a budu žít ve tmách. Mám však tolik světla v hlavě, že posvítím si sám. Sice málo, ale mně to postačí.

A konečně, — po svátcích jdu na jatky.

Miloval jsem Ji stále, i v největším zlořečení, vzpomínal jsem stále, i proti své vůli.

Pochyboval jsem stále, — neboť láska jest pochybování. Zklamala mě mnoho, ale láska klame stále.

A nejhroznější jest má nejistota.

Jest hrozná, bodá mě svým zrakem. A já nevím, stále nevím ničeho.

Oh, bože, jak kruté jest, že nemohl jsem napsat na první stránku svého deníku:

»Té, která mi patří.«

*

Dixi et salvavi animam meam.